

Flame - Fanfic Exo

Contents

Flame - Fanfic Exo	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	28
15. Chương 15	29
16. Chương 16	31
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	38
20. Chương 20	41
21. Chương 21	45
22. Chương 22	47
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	57
26. Chương 26	63
27. Chương 27	66
28. Chương 28	71
29. Chương 29	73
30. Chương 30: End	76
31. Chương Nhấn Nhủ	78

Flame - Fanfic Exo

Giới thiệu

Disclaimer: Tất cả họ không thuộc về mình, mình viết nó với mục đích phi lợi nhuận. Hi vọng các bạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/flame-fanfic-exo>

1. Chương 1

Cửa hàng đa năng “Waiting”.

- Ngọn lửa cháy có phải rất mãnh liệt không hả anh? Vậy anh có thể như ngọn lửa ấy không? Giống như nó, bất chấp mọi thứ, đốt cháy mọi cản trở, để cho hai ta cơ hội...

- Anh xin lỗi, anh không thể cho em hạnh phúc cả đời. Thứ mà anh có thể cho em lúc này chỉ là những khoảnh khắc tươi đẹp của mối tình đầu.

- Xin chào!

Tôi giật mình làm rớt cả kịch bản khi nghe tiếng gọi. Nhặt kịch bản lên trước tôi mới ngẩng đầu chào vị khách ấy. Vị khách này rất lạ, trùm kín từ đầu đến chân, nhưng nhờ chất giọng trầm khàn lại rất trẻ tôi mới biết được giới tính của người này, xem ra cậu ấy khoảng 24-25 tuổi.

- Xin chào quý khách, tôi có thể giúp gì cho quý khách?- Tôi nhướn cười chào hỏi, theo thói quen tôi vuốt mái vuốt lòa xòa trước mặt

- Tôi cần một bó hoa để tặng sinh nhật bạn của tôi. – Cậu ấy cúi đầu nói.

- Vâng. Quý khách muốn mua hoa gì?

- Gì cũng được ạ.

Tôi nhanh nhẹn lại kệ hoa, chọn bó hồng vàng mà sáng nay dì tôi mới nhận, nhưng loáy hoáy một lúc lâu tôi vẫn không thể bó chúng gọn gàng. Chàng trai đứng đó chờ hoa có vẻ sốt sắng, ngoáy đầu nhìn vào bó hoa đang bị tôi bó đến tả tơi. Sau mười phút tôi cật lực cố gắng bó hoa và cảm thấy căng rứt với cậu ấy nhưng vẫn bó hoa mà tôi trang trí vẫn không ra gì, liếc nhanh về phía trước, tôi với tay chớp lấy chậu xương rồng bên cạnh, hí hửng đem chậu xương rồng đặt lên quầy. Tôi cười lấy lệ.

- Xin lỗi đã để quý khách chờ lâu. Đây là loại xương rồng hiếm, rất phù hợp với mọi người nhận, lại rất dễ chăm sóc. Quý khách nghĩ sao?- tôi cố dò xét suy nghĩ của cậu ấy với đôi mắt dưới cái kính râm nhưng rất tiếc tôi chỉ thấy hai tròng kính màu đen, khéo léo tôi đẩy chậu xương rồng về phía trước.

- Vâng, cảm ơn cô. Cô có thể cho tôi một tấm thiệp nhỏ không?- Cậu ta mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Tôi có phần lúng túng với nụ cười kia, lục lọi trong ngăn tủ một lúc lâu tôi mới đem ra một sấp giấy nhỏ màu tím. Tôi lại mỉm cười:

- Của quý khách đây.

- Cô có thể viết giúp tôi được không, tay tôi đang bị thương- Cậu ấy khẽ cong môi, khó xử nhìn tôi rồi đưa tay phải đang bị bó bột lên bàn.

Tôi đành phải chấp nhận.

- Viết gì đây ạ? – Tôi hỏi

Cậu ấy chu mỏ suy nghĩ rồi cười nói

-“ Byun BaekHuyn, mình biết cậu thích mình, nhưng hiện mình đang bị thương nên ngày sinh nhật của cậu mình không thể giao mình cho cậu được. Vậy nên, cậu hãy chăm sóc chậu xương rồng này thật tốt, chờ ngày mình hồi phục sẽ tự giác đến tìm cậu.

Kí tên: Park ChanYeol”

Tôi cười thầm, mặc dù tôi rất tò mò về chuyện “giao mình” của cậu ấy nhưng với cương vị là một nhân viên, tôi không thể xen quá nhiều vào đời tư của khách hàng.

Tôi đặt viết xuống bàn, nâng cả hai tay giao tấm card nhỏ cho cậu ấy. Cậu ta cũng rất lịch sự mà nhận bằng hai tay mặc dù tay cậu ấy đang bị thương.

- Bao nhiêu tiền vậy ạ?

- 3000 won thưa quý khách!

Cậu ấy khẽ gật đầu, rút trong ví ra 5000 won. Tôi nhanh nhẹn thối lại tiền dư, rồi nhẹ cúi đầu. Cậu ta cảm ơn tôi rồi bỏ đi. Tôi cũng không chú ý nhiều với vị khách này cho lắm, cầm kịch bản tôi tiếp tục luyện tập.

Tôi là người Việt Nam nguyên gốc, tôi rất thích diễn xuất nhưng chuyên ngành tôi đang học lại nghiêng về thiết kế. Các bạn thấy lạ đúng không?! Thật ra là thế này, gia đình tôi luôn ngăn cản tôi vào showbiz và luôn bắt tôi phải học thiết kế, tôi cũng lực bất tòng tâm nên tạm gác ước mơ sang một bên. Nhưng tôi vẫn luôn âm thầm tham gia những buổi casting phim. Một lần mẹ tôi vô tình phát hiện con gái bà – là tôi - xuất hiện trong bộ phim bạo lực học đường ngắn, với vai diễn quần chúng, ngay sau đó bà bắt tôi tu dưỡng một khóa học tiếng Hàn. Cuối cùng, tôi bị tống cổ sang nhà dì ở Hàn Quốc và thi vào Đại học Seoul với khoa thiết kế. Một điều không thể thiếu chính là nghiêm cấm mọi hoạt động “diễn xuất” của tôi.

Nhưng mẹ tôi cũng không thể ngờ, dì và tôi rất giống nhau. Từ nhỏ đều mê đóng phim nhưng đều bị gia đình bác bỏ ước mơ. Dì cũng như tôi, vẫn đi học ngành mà ông bà ngoại yêu cầu. Sau đó dì di cư sang Hàn Quốc, mở một cửa hàng đa năng nhỏ ở trung tâm thành phố và tiếp tục theo đuổi ước mơ. Còn ngành mà dì theo học lúc trước, bây giờ cũng chỉ là tấm bằng để chưng trong nhà.

Dì tôi hiện tại đã thực hiện được ước mơ của mình, dì đã có một chỗ đứng ổn định trong giới showbiz Hàn Quốc. Mặc dù dì không nổi tiếng, nhưng dì vẫn được mọi người trong giới giải trí biết đến với danh hiệu “cô gái kiên cường đến từ Việt Nam”, dù sao ước mơ của dì đã trở thành hiện thực thì còn gì hạnh phúc hơn cơ chứ!

Dì biết tôi cũng thích làm diễn viên, nên lúc nào có vai diễn cần casting dì đều xin kịch bản cho tôi trước hết, dù là chưa bao giờ tôi được lựa chọn cho vai diễn ấy. Nhưng tôi cũng rất vui, vì tôi có thể diễn thỏa thích, mặc kệ có được chọn hay không tôi cũng đều hạnh phúc.

Tôi đang mải mê đọc kịch bản thì nghe tiếng báo tin nhắn. Là tin của dì gửi đến nhắc tôi đến buổi casting đúng giờ, còn nhắc tôi phải khóa cửa cửa hàng thật kĩ nữa, dì tôi quả thực chu đáo. Tôi đang rất hào hứng và chờ đợi. Hi vọng buổi casting thành công, có được chọn hay không còn phải do cái duyên của tôi với nó nữa.

End chap

2. Chương 2

Chap II:

SM Entertainment, phòng chờ Girl's Generation

Hôm nay một số thành viên được nghỉ ngơi sau MV mới, các thành viên khác đều đã về thăm nhà. Duy chỉ Taeyeon và Tiffany vẫn còn lịch trình nên phải ở lại.

- TaeYeon, hôm nay cậu có buổi casting phải không?- Tiffany đưa cho TaeYeon chai nước hỏi.

Taeyeon đang buộc lại mái tóc xoắn vàng của mình, nhận chai nước từ Tiffany rồi trả lời

- Ừm, 30 phút nữa mình phải đi casting.

Tiffany gạt đầu rồi đi lại gương make up nhẹ, lại hỏi:

- Cậu tự tin không?

- 100% luôn ấy!

Tiffany tạm dừng động tác, quay mặt nhìn Taeyeon với vẻ khó hiểu. Như nhận ra điều ấy, Taeyeon khẽ cười lau nước trên khóe miệng nhẹ giọng đáp:

- Vai này tuy là vai phản diện, nhưng lại là vai quan trọng. Vả lại mình nghe anh quản lí nói, vai này rất cần khuôn mặt đại diện để thu hút lượt xem, nên ngay từ đầu nó đã dành riêng ỉnh rồi! Casting cũng chỉ cho có mà thôi...

Nói tới đây bỗng Tiffany ném cái khăn về phía Taeyeon, nhìn ra cửa phòng chờ với vẻ căng thẳng.

- Cậu muốn chết hả? Để người khác nghe thấy là xong đời đó.

Taeyeon nhún vai bất đắc dĩ rồi lấy cái điện thoại đang đổ chuông lên nghe.

- Em nghe đây!- Taeyeon nũng nịu bắt máy.

- Hôm nay sinh nhật anh đó, em đi cùng anh được không?

Taeyeon nhăn mặt, nháy mắt với Tiffany đang nhìn mình. Mau chóng đổi giọng nhẹ nhàng

- Không được Baekhyun à, hôm nay em phải đi thử vai. Năm nay anh phải ăn sinh nhật mà không có em rồi.

Điện thoại im lặng hồi lâu mới nghe được tiếng thở dài đáp lại.

- Vậy em thử vai tốt nhé, xong rồi thì gọi báo kết quả cho anh!

- Vâng, anh ăn sinh nhật vui vẻ nhé. Em xin lỗi vì không đến được, em sẽ nhờ người khác mang quà đến tặng cho anh. Vui vẻ nhé, baby! Chụt...

Cô kết thúc cuộc gọi ngay lập tức và quăng nó về đầu kia của sofa

- Cậu ác quá nhỉ, đến cả Exo cũng vào tầm ngắm của cậu!

Taeyeon chỉ cười trừ. Đứng dậy vào phòng thay đồ.

KTX Exo

- Suho hyung, lấy giúp em hộp mứt dâu trong tủ với!

- Okay.

- SuHo hyung, phòng tắm cúp nước rồi!

- Hyung đến liền đây Tao

- Suho hyung, hết trứng rồi. Hyung đi mua nhé!

- Hyung đi ngay!

...

Cứ như vậy Suho trở thành kẻ sai vặt, trong khi những đứa khác đang nằm đầy sà ở phòng khách. Tại sao lại như vậy?! Thời gian quay ngược về ngày hôm qua...

~Flashback

~ Ngày mai là ngày quan trọng, chúng ta phải phân công mọi việc một cách thận trọng, phù hợp với các thành viên. Hiểu chứ!- Leader nghiêm giọng nói. Anh nhìn một lượt cả đám đang ngồi xoay tròn tại sảnh phòng khách, 1 phút sau câu nói của anh mới có tiếng đáp lại.

- Ồ! – Lay gật gù, tiếp sau đấy là những câu nói hùa theo của Exo.

- Ồ, đã hiểu!!!- Sehun và Kai đồng thanh.

Xiumin vỗ tay đồng ý mắt tròn nhìn mọi người, D.O trầm tĩnh gật đầu. Chenchen nhà ta chu môi nói.

- Hyung còn ở đó mà nói. Năm trước, cũng tại hyung đề nghị nên cậu ta đã tiêu hết thẻ tín dụng của bọn em, chưa kể việc cậu ta thèm khát hải sản mà bắt Min Seok hyung chi một khoản tiền bự chẳng nữa!

Nghe Jong Dae nói vậy cả đám cảm thán bắt đầu hồi tưởng về ngày 6-5 năm trước. Quả thật là vậy, một năm mỗi thành viên chỉ có một lần cơ hội, nếu không nhân cơ hội của mình để vùi vãnh thành viên khác thì phải đợi 364 ngày sau mới lại có dịp. Và ngày 6-5 cũng là một trong những ngày cơ hội. Nhưng mà tên Bún này chỉ quả thật mạnh tay, chỉ trong một ngày mấy mươi nghìn won đã biến thành một đồng thú nhồi bông, còn cả quần áo, nước hoa đủ thứ,... qua ngày sinh nhật của Baek năm trước, phòng của ChanBaek trở thành trung tâm thương mại. Tội nhất là Chanyeol, nhìn đồng gấu bông rất thèm thuồng nhưng không thể chạm vào. Bởi vì tối hôm đó Baekhyun thức trắng cả đêm lẫn qua lộn lại trên đồng gấu của mình. Mỗi khi thấy Baekhyun mơ màng ngủ Chanyeol nhẹ nhàng lại gần đồng thú, khi mục tiêu sắp hoàn thành thì tên Baekhyun bật dậy và cho lão Chan một cú đấm đất không thương tiếc. Đêm đó, cũng không ai màng tới tính mạng của Chanyeol, bởi vì tất cả đang mở hội nghị về sự sống còn khi tất cả đã cháy túi. Và sau cuộc họp ấy, cả nhóm quyết định vay tiền anh quản lí mua cả gian mì gói dự trữ trong nhà, riêng Suho phải phụ trách việc trả nợ vì lí do đề nghị việc Baekhyun thích gì cho nấy.

Quay lại ngày 5-5 năm nay, vì sợ lịch sử sẽ lặp lại mà nguyên nhân là từ Suho nên cả nhóm quyết định cắt quyền tự do ngôn luận của leader, trực xuất anh xuống làm sai vặt trong ngày sinh nhật Baekhyun, các thành viên còn lại dĩ nhiên là công việc an nhàn.

~ End flashback

~Và đó là lí do ột tên sai vặt ra đời.

Năm nay sinh nhật Baekhyun được tổ chức bí mật, dĩ nhiên nhân vật chính không hề hay biết. Baekhyun đã đi quay chương trình hai ngày, và sẽ trở về vào ngày hôm nay. Họ không gọi cho cậu báo về sớm, họ muốn một sự bất ngờ cho Baekhyun. Và chúng ta cũng không nên vội, chờ một buổi sinh nhật nào.

3. Chương 3

Chap III

JYP Entertainment

Đến Hàn đã được một năm, tham gia rất nhiều buổi casting tại các nơi lớn nhỏ khác nhau nhưng chưa bao giờ tôi thử sức với nơi lớn thế này. JYP rất lớn, chỉ nhìn thôi tôi đã có cảm giác bị đè bẹp. Từ trước đến nay tôi không hề có cảm giác lo sợ khi đi thử vai, lần này là lần đầu tiên. Lúc nhận kịch bản, tôi nghe di nói đây là bộ phim được đầu tư qui mô dự đoán sẽ là bộ phim gây sóng gió, do đó đạo diễn đã mời rất nhiều người nổi tiếng tham gia. Một phần là để thu hút người xem, một phần là muốn tìm gương mặt mới đại diện cho JYP. Di nói vai mà tôi casting lần này vốn đã chọn được người phù hợp và lại là một người vô cùng xinh đẹp, nhưng một số người trong đoàn yêu cầu thử vai nên đã đề nghị di nói với đạo diễn mở buổi

casting (cũng vì tạo cơ hội cho tôi thử sức nên dì đã đồng ý). Dì tôi cũng xem như là có máu mặt trong bộ phim này nên người ta đã thông qua và duyệt ý kiến ấy. Kết quả là tôi có mặt ở đây!!!

Tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc tôi sẽ được chọn. Bởi vì tôi không có khả năng (đây là nhận xét của cá nhân tôi và... dì tôi nữa). Tôi vô cùng tự tin về phần học kịch bản của mình, khi mỗi ngày đều có một bạn diễn cùng tôi tập luyện. Tôi và dì mỗi lần gặp nhau là từ phim a đến phim z đều làm hết (!)... và, chúng tôi cũng không phân ra ai sẽ diễn vai gì.

Tôi đang ngồi tại phòng chờ đợi đến lượt thi của mình, lúc này khi vào đến cửa tôi đã nhận thẻ báo danh từ một chị xinh đẹp, chị ấy chỉ là một nhân viên lại đẹp như nàng Kiều của Nguyễn Du vậy. Tôi thực thắc mắc nếu chị ấy là một idol thì sẽ đẹp hơn như vậy chứ?! Câu trả lời ấy có lẽ mãi mãi chỉ là một ẩn số.

Tôi từng tưởng tượng một ngày mình sẽ nổi tiếng, những lúc ấy tôi hay ngồi và tự phỏng vấn chính mình điều này cho thấy tôi ảo tưởng sức mạnh và điên loạn đủ kiểu.

Ngồi ở đây thực sự rất nhàm chán, mọi người đều chú tâm học kịch bản không ai nói chuyện đến ai. Quan sát căn phòng từ lúc bước vào tôi đã ngạc nhiên khi số lượng tham gia casting vai diễn này là rất nhiều, ai cũng có nhan sắc, xem ra cơ hội của tôi ngày càng thấp. Đứng dậy rời khỏi phòng chờ tôi muốn hóng gió một chút để bớt căng thẳng. Tôi nghĩ ai cũng có động lực để tham gia vai diễn. Dù muốn dù không họ cũng phải hoàn thành buổi dự thi. Tôi tự hỏi động lực của tôi là gì, và nó cũng chỉ là một câu hỏi không đáp án. Tôi lại nhớ đến những ngày tháng trốn học để đến trường quay, bất chấp tất cả dù ngày ấy là ngày thi học kì!!! Lần ấy tôi phải vất vả hai tháng trời cắm đầu ở thư viện mà tự học, mỗi ngày lại phải ngồi 15 tiếng để ôn thi lại. Sau hai tháng cực nhọc, tôi giảm được 10kg và bị tống cổ sang đây. À quên mất, tôi vẫn chưa giới thiệu về tôi nhỉ?! Tên Việt của tôi là Thẩm Ca Mi (mẹ tôi rất mê soái ca ngôn tình nên đã mượn họ của ba tôi mà làm càng cái tên của tôi) – Shim Song Mi là tên gọi ở Hàn Quốc, tôi hiện là sinh viên năm 2 khoa thiết kế ở Đại học Seoul. Tôi là một con người...ừm...nói sao nhỉ, theo nhận xét của mấy đứa bạn cũ thì tôi ít nói, tính tế, rất biết kiềm chế. Nhưng tôi không nghĩ vậy, tôi cho rằng bản thân là một đứa nói nhiều lại sàm xí (!!!). Về phần kiềm chế thì tôi thừa nhận... vấn đề này đợi khi tôi và Chan Từng quen nhau chúng ta tiếp tục mổ xẻ...

Tôi nhìn về phía phòng chờ cho nghệ sĩ sát với phòng chờ của tôi ban này từ ban công cửa sổ. Rất nhiều phóng viên đứng ngoài cửa với âm đèn flash liên hồi, chắc là có nhân vật nổi tiếng đang ở bên trong tôi nghĩ vậy. Vốn tính tò mò muốn gặp nghệ sĩ Hàn Quốc ngoài đời thật nên tôi cũng chui vào bên trong...

Chật thật đó! Sao ba mẹ lại sinh ra một đứa kém mọi mặt như tôi nhỉ?! Giá mà có ai đó giúp tôi ra khỏi ổ phóng viên này tôi thề sẽ không chui vô đây nữa!!! Tôi nhớ trong những bộ phim điện ảnh, nữ chính bánh bèo thường hay nói câu đấy và họ gặp được chân mệnh thiên tử, sau bao sóng gió họ sống bên nhau đến già. Hi vọng kì tích sẽ xuất hiện với tôi... Nhưng thế nào nhỉ... nhiều khi ước mơ chỉ là mơ ước, thế nên cái hi vọng nhỏ nhoi của tôi tan tành rồi! Tôi kéo tay áo xem đồng hồ một cách khó khăn, thật là khó chịu khi bị chèn ép như thế này. Tôi lại tự hỏi người nông dân ngày xưa bị chèn ép như thế này sao nhỉ? Hìn như tôi lại lạc chủ đề... Đồng hồ đã điểm 9 giờ rồi, ba mươi phút nữa là đến phần thi của tôi mà tôi lại nằm trong cái tình trạng “bế quan tỏa cảng”, tôi ngu thiệt mà...Đúng lúc này tôi lại nghe một giọng điệu trầm khàn quen thuộc, cứu tinh của tôi tới rồi. Tôi vui muốn rớt nước mắt, dì tôi...cuối cùng đã đến. Dì ơi, con yêu dì!

- Mọi người cho tôi vào tí nhé? – Dì tôi cuối chào lịch sự. Ngay sau những cái nhìn tránh né của phóng viên, lập tức máy ảnh hướng về phía dì, mấy cái micro cũng đồng thời quay về phía dì mà phỏng vấn.

- Cô Chae, cô thấy thế nào về bộ phim này ạ? – Phóng viên 1.

- Cô Chae Cha Rim, vai diễn casting hôm nay là do cô đề nghị để lăng xê cháu của mình phải không?- Phóng viên 2.

.....

Rất nhiều câu hỏi đặt ra mà dì cũng không từ chối, ánh mắt dì quét qua tôi nhưng hình như không nhận ra đứa cháu này. Dì nhoen cười, rành rọt trả lời từng câu hỏi (dì bận mà vẫn giữ hình tượng.)

- Trước hết cảm ơn mọi người đã ủng hộ bộ phim này, dù chưa bấm máy nhưng tôi rất có lời khen ngợi về nội dung kịch bản. Còn về vai casting thì không phải dành để lăng xê cháu của tôi, con bé còn phải học hỏi nhiều lắm! Vả lại tôi cũng không muốn nó đi cửa tặc, vai diễn này là một vai khó đòi hỏi người đóng phải

phù hợp và có sức ảnh hưởng nên nó không có khả năng được chọn. Tuy đã chọn SNSD- Taeyeon nhưng có rất nhiều ý kiến trái chiều nên phía quản lí đã quyết định casting đây ạ! Về phần...

Tôi không lắng nghe dì nói hết, bởi vì tôi đã gặp thần tượng của tôi rồi! Chị Taeyeon... chính là chị ấy. Người làm tôi điên đảo suốt năm lớp 9, tôi mê chị Taeyeon quên ăn quên ngủ, đi toilet cũng quên dội nước, làm bài thi sinh học đến 0 điểm vì từ đầu cho đến cuối bài đều là “Taeyeon”. Có lần tôi đánh nhau với con Sone cùng lớp vì bảo vệ ý kiến chị Taeyeon là đẹp nhất SNSD, hậu quả là tôi bị mời phụ huynh, về nhà bị mẹ phạt đọc hết quyển “Hoa Tư Dẫn” của Đường Thất Công Tử từ đó tôi thành ra thế này... Không nhắc đến tích cũ nữa, tôi phải nhân cơ hội vào xin chữ kí của chị ấy mới được. Chỉ là nếu tôi biết việc xin chữ kí chị ấy ngày hôm nay lại gây sóng gió trong cuộc đời tôi đến vậy, tôi sẽ từ bỏ cơ hội này. Lại nói tôi không chuẩn bị sẵn giấy viết thì làm sao có thể xin chữ kí kia chứ. Tôi ngó chị phóng viên rụt rè đang cố chui vào để phỏng vấn dì tôi, thấy chị ấy loay hoay với máy ảnh và giấy viết tôi đánh liều lại gần. Một lần nữa tôi không ngờ đến, người gián tiếp đẩy tôi vào lốc xoáy showbiz chính là chị ta. Biết trước làm giàu, tôi cũng bỏ qua không nói nữa.

- Chị ơi... - Tôi the thé gọi, chọt chọt vào vai chị ấy. Thấy chị ấy giật mình, tôi cũng nhảy bật theo. Chị ấy trợn to mắt nhìn tôi, vuốt vuốt ngực chị ấy hỏi.

- Sao vậy ạ?

- Chị cho em xin giấy và mượn viết được không ạ? - Tôi cười bên lên, mắc cỡ hỏi.

- À, ờ...vâng. Đây, cô cứ dùng đi. Tôi còn nhiều viết lắm - Chị phóng viên đưa cho tôi giấy viết rất lịch sự, tôi cũng lịch sự mà nhận lấy. Lại nhìn chị ấy buồn buồn tôi cũng tò mò nhưng tôi không còn thời gian để hỏi, đành giả bộ không biết gì tôi mở cửa phòng chờ của nghệ sĩ bắt đầu thực hiện ước mơ năm lớp 9 - chữ kí của Taeyeon.

Chị ấy đẹp thật, nhìn trực tiếp còn đẹp hơn trên TV nữa. Tôi thật ghen tị với làn da trắng hồng của chị ấy, sao lại có người đẹp đến vậy nhỉ. Nhưng thời gian của tôi không còn nhiều, tôi phải nhanh chóng thôi.

- Chị Taeyeon, em rất hâm mộ chị. Chị...um...có thể cho em xin chữ kí được không ạ? - Tôi xoắn xuýt đôi chân của mình.

Taeyeon nghe tiếng của tôi, chị rời mắt khỏi kịch bản ngẩng đầu nhìn tôi cười híp cả mắt. Dễ thương ~ tôi sướng rơn cả người, không tưởng lại đẹp đến vậy. Bàn tay tôi bị kéo nhẹ, sao 5s tôi ngồi cạnh chị. Taeyeon thân thiện thật đó.

- Em có giấy viết không?

- Đây, đây ạ! - Tôi run run đưa cho chị giấy viết mà tôi xin từ chị phóng viên. Cẩn môi, tôi quan sát chị

- Em tên là gì? - Taeyeon hỏi tôi, trong khi chị vẫn đang cúi đầu kí.

- Shim Song Mi ạ!

- Tên em đẹp thật đó. Em cũng dễ thương nữa! - Chị ngẩng đầu nhìn tôi, đưa giấy viết cho tôi lại hỏi - Em là nhân viên ở đây hả?

Tôi hãy còn vui khi nghe chị khen tên của mình. Nghe chị ấy hỏi tôi nhanh nhẹn đáp.

- Không ạ, em đến thử vai!

- Vai thử của em là gì?

- Dạ, Ye Eun ạ!

Tôi thấy chị thoáng danh mặt, rất nhanh chị lại cười

- Chị cũng casting vai ấy!

Tôi giật mình, tôi và chị là đối thủ đó! Vinh hạnh....

- Vậy em với chị là đối thủ rồi. Mà hình như, ban đầu vai diễn này...là...là dành cho chị phải không ạ?

- Ủm, buổi casting này cũng không cần thiết cho lắm. Bởi vì cuối cùng chị cũng là người đóng thôi! – Chị ấy cười xòa.

Gì chứ? Idol mà nói chuyện kiểu đó hả. Cmn chứ, vậy là tôi thích chị ta là uống công tôi rồi. Ôi trời ạ, bài thi lớp 9 của con, khoảng thời gian ngây thơ của con... đổ sông đổ biển hết rồi. Mà chị ta nói gì nhỉ, buổi casting không cần thiết cuối cùng chị ấy vẫn là người thủ vai Ye Eun, thế thì không cần danh tiếng gì nữa. Tôi bỗng suy nghĩ dạy cho chị ta bài học, nhớ đến đám phóng viên còn ngoài cửa tôi bật dậy nói với Taeyeon.

- Tiền bối, nếu vai diễn cuối cùng là của chị. Vậy chị cho em một lần được đóng chung với chị nhé!

Thấy chị ta trợn mắt khó hiểu, lại làm bộ mặt dễ thương. Máu đầu gấu nổi lên, tôi cố nhớ một phân đoạn trong kịch bản. Khi Ye Eun đang ra sức bắt nạt Sun Ri (nữ chính) có một cái tát vào mà cho Sun Ri, chính là cảnh tôi cần. Nhìn cái ghế con bên cạnh, tôi lại gần nó và đá thật mạnh nhằm gây chú ý với đám phóng viên. Tôi biết, không chỉ chân tôi đau mà danh dự cũng sẽ không còn thậm chí là tính mạng. Nhưng tôi thật muốn tát chị ta một cái. Tôi đã thành công khi ngay sau đó có đèn flash chĩa vào phòng, nhìn đồng hồ đã đến giờ thi của tôi. Tôi giật mình, đây cũng chính là cơ hội để tôi dự thi và lắt léo trước fan hâm mộ của Taeyeon. Rất tốt. Taeyeon từ nãy đến giờ vẫn trờ mắt nhìn tôi làm trò, và bây giờ mọi thứ chỉ mới bắt đầu.

End chap

4. Chương 4

Chap 4

Chuẩn bị...3...2...1...

Action

Chát

- Cậu ngừng diễn trò ở đây đi, anh Taek Ham là của tôi! – Tôi đã nhập vai và đọc y như câu thoại.

Taeyeon lúc này chỉ ôm một bên mặt, mắt trợn to nhìn tôi. Khóe mắt đã hồng lên trông thấy. Rất tốt, rất khớp kịch bản. Nếu chị đã không biết gì, thì hãy làm nền cho tôi diễn nhé Taeyeon. Dù gì thì đây cũng là lần cuối chúng ta chạm mặt, cho nên tôi sẽ không sợ chị trả thù đâu. Tôi tập trung nhìn biểu cảm trên khuôn mặt thiên thần kia, đẹp lắm, chỉ tiếc rằng nó chỉ là cái vỏ bọc con người tự đại bên trong chị ấy mà thôi. Tôi nâng tay bóp nhẹ cằm chị, điều chỉnh vị trí để góc máy quay rõ mặt mình. Nói thật lớn để mọi người nghe rõ.

- Kim Sun Ri, cậu hãy từ bỏ Taek Ham đi. Dù là cậu có van xin tôi đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không cho cậu cơ hội ở gần anh ấy. – Tôi danh mặt, ánh mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp. Tôi biết chị ấy đang suy nghĩ phải xử trí thế nào cho phù hợp, bởi lẽ người của công chúng thì không thể tự tiện như tôi và còn có đám phóng viên bên ngoài kia nữa.

Tôi nhìn thấy quyết định của Taeyeon khi thấy chị ta cười mỉa, hất tay tôi ra chị ta quỳ sụp xuống đất. Khóe mắt vốn đã đỏ hồng nay đã đỏ hơn, tích tụ thành viên pha lên lần dài trên má. Chị nhập vai rồi à! Rất thú vị...

- Tớ xin lỗi... nhưng tớ chỉ có thể làm thế này để chứng minh rằng tớ cần Taek Ham, Ye Eun tớ van cậu...hức hức...tớ... tớ sẽ chết mất nếu không có anh ấy.

Gì chứ, cách chị ta diễn không phải nữ chính yếu đuối mà là phản diện trá hình để gây sự hiểu lầm trong các vai diễn thường thấy, tôi quả thật xem thường chị ấy rồi. Nếu chị đã đóng phản diện, vậy tôi sẽ nhận phần chính diện vậy.

- Kim Sun Ri, con người độc ác năm năm trước đâu rồi? Sao hôm nay yếu đuối vậy, quỳ dưới chân cả người cậu từng bắt nạt à! Đứng dậy và đi đi. Tôi nói, tôi sẽ không là con ngốc yếu đuối ngày nào nữa đâu. Tôi sẽ... cố gắng dành lấy hạnh phúc vốn dĩ thuộc về mình, vậy nên... cậu không có cơ hội. – Tôi đang nhắm gò ấy nhỉ, liếc nhanh ra phía cửa tôi thấy dì khoanh tay đánh mặt nhìn tôi, nhưng hình ảnh bị nhòe đi vì ánh sáng đèn flash che khuất. Tôi nhận ra, con người ta khi đứng trước ánh sáng đèn flash thì không nhìn thấy gì cả!

- Xin cậu, tớ xin cậu. Tớ yêu anh ấy, rất nhiều. – Chị ta ôm chân tôi méo mào.

Tôi gỡ tay chị ta ra, cố sức cào cấu đôi tay xinh đẹp. Đây thì xinh đẹp, đẹp thế nào đi nữa cũng chỉ là bình bông di động mà thôi. Mà chị ta chai lì thật đấy, tôi gỡ tay chị ấy 3 lần vậy mà cô chấp làm lần thứ tư. Người ta nói bất quá tam, mà chị ấy đến những “tứ” vậy thì không thể buông tha. Tát thêm cái nữa cho đã. Nâng tay lên chuẩn bị đánh tiếng bước chân làm tôi dừng tay trên không trung.

- Taeyeon noona, Baek bảo...

Người mới vào lên tiếng ngay sau khi vừa đặt chân vào cửa nhưng đã dừng câu nói khi thấy cảnh tượng Taeyeon quỳ mọp dưới đất, khuôn mặt đầm lệ, tóc tai lòa xòa còn tôi hung dữ chuẩn bị đánh cái nữa. Phóng viên như có cơ hội đã chui vào phòng. Ngộp thật, tôi nghĩ nên chấm dứt vở kịch ở đây. Tôi buông tay cúi đầu chào người thanh niên mới vào, quỳ một chân đỡ Taeyeon dậy, lại rút một tờ khăn giấy cho chị ta.

- Tiền bối, cảm ơn chị đã cùng em luyện tập. Hy vọng sau khi chị nhận vai diễn Ye Eun sẽ thành công.

Tôi rất nhanh nói ra câu nói kết thúc mọi việc, quay ra làm V-sign với dì vẫn đang đứng ngoài cửa. Cười tươi rói trước máy chụp ảnh, nhanh nhẹn tôi chuẩn khỏi hiện trường. Những việc còn lại để cho chị ta giải quyết. Đi lướt qua người thanh niên tay tôi bị nắm lại, trong phim cảnh này dùng để níu kéo người ra đi mà tôi hiện là người rời đi tôi cũng biết ai nắm tay tôi lại, ngược nhìn cậu ấy... cao này, trùm kín từ đầu đến chân, mắt kính màu đen nữa...hình như...hình như tôi nhầm người!!!

- Đi với tôi tí nhé? – Giọng nói khàn khàn, cậu ấy không chờ tôi trả lời lôi tôi một mạch ra cửa.

Chị phóng viên vẫn còn đứng đó, nhìn tôi kinh ngạc máy chụp ảnh của chị ấy chụp tôi liên hồi, dù rằng chị ấy đang nhìn tôi. Dì đứng kế bên, giờ nắm đầm về phía tôi.

Và tôi, phó mặt cho định mệnh với cậu trẻ này

- Cô vừa đánh Taeyeon noona phải không?

Anh ta vừa kéo tay tôi vừa hỏi, tôi gật đầu.

- Đánh thật hả?

- Chỉ tát nhẹ, không gây thương tích.

Anh ta dừng lại làm tôi chú ý đầu vào người anh ta. Thơm

-- Nói ngắn gọn nhé, bạn tôi nhờ tôi bảo vệ chị ấy mà tôi lại không thể kè kè bên chị ấy được nên để cô gây ra tình trạng “không thương tích”. Ban nãy cô cũng đã thấy bên truyền thông ghi hình lại, tôi không nghĩ là chuyện tập luyện của hai người vẫn chưa nằm trên mấy trang mạng. Bây giờ thế này, nếu cô bị nhà báo tìm tới thì nói là Taeyeon unnie giúp cô luyện tập, nếu có fan noona đến nhà thì đi ra trung tâm thủ đô bắt taxi đến đồn cảnh sát báo án. Okay? Tôi chỉ có bấy nhiêu lời muốn nói, vừa hoàn thành trách nhiệm lại lảng xê được noona còn giúp cô chuẩn bị kế hoạch B nữa. Cô biết cái nào hời rồi nhé!

Trời ạ, nói “ngắn gọn” của anh ta đây sao?! Nói mà không cần suy nghĩ luôn ấy. Tôi cũng nhanh miệng hỏi

- Anh là người nổi tiếng hả?

Anh ta nghếch mặt nhìn tôi, mỉm cười trên bộ phận không bị che lại duy nhất trên cơ thể

- Exo Chanyeol, cô biết tôi không?

Hôm nay tôi có duyên với những người tên Chanyeol thật đấy, nếu mà nhắc thêm cái tên Baekhyun gì ấy thì đủ bộ rồi. Tôi không quan tâm anh ta hỏi gì, tiếp tục hỏi.

- Nếu fan của anh đến tìm tôi thì tôi làm thế nào?

Anh ta xoa cằm suy nghĩ, cơ thể theo cái tự nhiên mà lắc nhẹ. Sau 1 phút suy nghĩ tôi nghe tiếng búng tay và giọng nói khàn khàn

- Cô hãy nói là “nếu các bạn không tin tình yêu của ChanBaek hãy đến SM giải đáp thắc mắc, cảm ơn”.

Ồi mẹ ơi, “ChanBaek” cái tên này được ưa chuộng đến vậy. Tôi khẽ chu môi ra chiều đã rõ. Điện thoại của tôi rung lên, mở khóa là di nhắn tin đến nói tôi khi về hãy bắt taxi cho an toàn, tôi cũng nhanh chóng trả lời cho di. Khi đã hoàn thành mọi việc tôi phát hiện người tên Chanyeol đã biến mất, tôi cũng không quan tâm nghe lời di xuống sảnh và bắt taxi

End chap

5. Chương 5

Chap 5

- Con không muốn đóng phim nữa à?

Tôi vừa vào nhà đã nghe tiếng di vọng từ bếp. Tôi giật hết cả mình, vuốt ngực để bình tĩnh tôi vừa cởi giày vừa nói:

- Di à, dù con có muốn cũng không được nữa mà.

Đi thẳng vào bếp, tôi mở tủ lấy chai khoáng lạnh mà tu. Lật đồng hồ xem giờ, một lần nữa tôi mở tủ lạnh đặt chai nước về vị trí ban đầu, dùng chân đá cửa tủ lạnh tôi xoay sang ôm di. Bạn nghĩ tôi ngớ ngẩn? Không phải thế đâu. Đây là thói quen mà tôi không thể bỏ, khi có người trách và phiền tôi, tôi đều làm thế. Tôi nghĩ phá hủy tài sản của ai đó là cách đe dọa tốt nhất, sau đó dịu dàng an ủi người ta chính là cách hòa giải tốt nhất. Di đang rửa bát vẫn nhẹ nhàng cho tôi một cái ôm, dù tay di đang ướt tôi vẫn không sợ bẩn. Tôi nghe tiếng thở dài của di... rất khẽ, biết di phiền lòng nhưng tôi không có cách giúp di.

- Di ơi...

- Con đã xem mấy trang báo mạng hôm nay chưa?

Di đã cắt ngang lời tôi, di nói xem báo mạng? Chắc là việc ban nãy của tôi và Taeyeon đã được đăng tải. Tôi cũng không sợ bị anti fan vì tôi không phải idol.

- Con chưa đọc nữa, chắc là việc ban nãy hả di?

Tôi giả bộ u buồn để di nghĩ là tôi đã biết lỗi mà tha thứ cho tôi, nhưng di chỉ bật cười. Đẩy tôi ra và nói

- Con tự vào mà xem đi!

Di cười gì chứ? Không lẽ tôi đã gián tiếp trả thù giúp di nên di vui vậy sao! Đã thật đó, di không trách là tôi yên tâm. Về phòng tôi phải xem những tin giật gân mà tôi đã tạo hôm nay mới được.

~~Gì thế?

“Exo – Chanyeol công khai dẫn bạn gái đến JYP luyện tập cùng SNSD – Taeyeon”

“Taeyeon bị hậu bối đánh... vì luyện casting”

“Exo - Chanyeol hèn họ SNSD - Taeyeon bị bạn gái đánh ghen tại chỗ”...

Ồi mẹ ơi, bạn gái???... kéo xuống... kéo xuống...

“Phát hiện tài năng mới, Shim Song Mi đánh bại SNSD – Taeyeon với màn luyện tập ấn tượng”

Đánh bại luôn à? Tôi không biết luôn ấy. Ồi mẹ ơi, còn giật gân hơn nữa này.

“Park Chanyeol ngoại tình với Shim Song Mi khi Byun Baekhyun kiếm tiền”

Ngoại tình á? Vậy ra tên Chanyeol này là gay thật sao?! Mà quan trọng nhất là chỉ sao 30 phút tôi từ một đứa vô danh đã có mặt trên các trang tin có lượng truy cập lớn nhất. Tôi cứ tưởng rằng tôi sẽ chỉ bị Sone anti nào ngờ bây giờ cả thành phần fan Exo cũng... Ax! Cái tên chết tiệt, tôi bị anh hại chết thật rồi. Khoan đã, ban này... là chị phóng viên đó... Hơ, chị ta đối xử với tôi vậy sao? Ôi mẹ ơi, con run chết con rồi. Làm sao đây, với Taeyeon tôi có thể ngại biện là cùng chị ta luyện tập. Nhưng tên gay này thì tôi phải nói thế nào chứ.

- Shim Song Mi, cô ra đây!

- Shim Song Mi, cô dám đánh thiên thần của chúng tôi à!

- Shim Song Mi, cô dám giết chồng của Baekhyun nhà tôi à.

...

Chuyện gì thế này, dưới lầu sao lại đông thế! Còn cầm băng gôn nữa, họ định biểu tình sao? Báo cảnh sát...đúng rồi báo cảnh sát... nhưng mà phải báo cho dì cái đã. Tôi vội vã tung cửa đi tìm dì nhưng mà có người chặn trước mặt tôi, tôi chưa kịp định hình đã bị người ta chụp cái khăn vào mũi. 5s sau tôi tê liệt hoàn toàn.

Tôi đang ở đâu vậy? Đầu tôi đau quá, dì tôi đâu rồi nhỉ. Tôi nhìn căn phòng lạ hoắc, tôi bị người ta bỏ trên sofa thảo nào đầu tôi bị đau. Căn phòng này lớn thật đó, nhưng dì tôi ở đâu nhỉ, ban này chắc tôi bị chụp thuốc mê nên không biết dì ở nơi nào!

Mở cửa phòng ra tôi lại bất ngờ nhìn mọi người đang trong phòng họp. Công ty sao? Không lẽ tôi bị tổng tài nào đó để ý rồi bắt về đây sao. Thời hoàng kim của tôi đến rồi sao, nhưng mà mọi người đang nhìn tôi. Theo quán tính tôi cúi chào rồi chân trần mà chạy biến. Trước khi đóng cửa tôi nghe người ta xì xào to nhỏ, mà câu tôi nghe rõ nhất chính là... “ Thì ra là phu nhân của thầy Kim”

Lần thứ hai trong ngày tôi bị người ta nắm tay lôi đi, bàn tay của người này rất ấm lại to nữa chẳng bù với tên Chanyeol ban sáng, rất lạnh. Anh ta cao hơn tôi khoảng hai cái đầu, mái tóc đỏ nâu nhìn rất bảnh. Lại thơm nữa, tôi rất thích thế này. Cùng người yêu dạo biển, anh ấy đi trước tôi theo sau bàn tay của hai đứa vẫn nắm chặt. Đủ hạnh phúc rồi.

- Cô bé, đây không phải chỗ để em thoải mái di chuyển chuyển đâu.

Ngọt quá! Giọng anh ấy ngọt thật! Nhưng tôi không hiểu tiếng anh ấy nói, là tiếng Trung Quốc đó! Biết vậy tôi đã học tiếng Trung để nói chuyện cùng anh rồi. Tôi nghĩ anh là trợ lý đối tác của công ty này nên không biết nói tiếng Hàn, tôi chỉ nhẹ nắm chặt tay anh như tỏ ra đồng ý. Như nhận thấy tay bị tôi nắm chặt hơn anh chậm rãi dừng lại, xoay người nhìn tôi. Anh cười. Đẹp trai quá, anh ấy đúng là người Trung Quốc, đẹp như con gái vậy tôi nhìn anh mà quên cả thở. Tôi lại nghe tiếng anh nói

- Em bị lạc đường phải không? Nhà ở đâu, anh giúp em gọi xe.

Nhìn biểu cảm trên mặt anh tôi nghĩ là anh muốn bỏ tôi lại đây nên tôi lắc đầu nguầy nguậy.

- Em không thể nói được sao?

Anh ấy hỏi tôi muốn đi với anh ấy không hả? Dĩ nhiên là muốn rồi. Tôi gật đầu. Anh xoa đầu tôi rồi dẫn tôi đi. Nếu lúc đó tôi biết gặp anh chính là định mệnh thì tôi đã một lần giao tiếp với anh bằng tiếng Hàn, có lẽ sau này tôi bớt đau khổ.

- Hyung nhật được cô bé này ở đâu vậy?

- Ở công ty mình đó.

- Nhìn cô ấy quen mắt lắm. Em đã thấy ở đâu rồi!

Tôi được anh dẫn đến một nơi gọi là KTX SM (tôi đọc được khi thấy nó trước cổng)

Khi anh dẫn tôi lên tầng 12 và bước vào căn phòng này tôi và anh đã bị tra hỏi. Bạn thắc mắc đúng không? Tôi sẽ kể lại cho bạn nghe nhé.

~ Flash Back

~~ Ô, Luhan hyung! Anh vừa đập máy bay hả? Còn cô bé này là ai?

Cậu bạn có mái tóc bầy màu là người hỏi đầu tiên. Anh ta đang tu cả chai nước khi gặp chúng tôi đã suýt sặc đỏ. Nhìn anh ta mà tôi ghét kinh khủng, người gì mà móm dễ sợ. Anh đẹp trai đi với tôi khi nghe tên móm này hỏi, đã mỉm cười rất tươi. Anh ấy đúng là đỉnh đó.

- Cô ấy đi lạc, không thể nói chuyện được.

Thì ra anh ấy biết nói tiếng Hàn, vậy mà tôi cứ tưởng. Thói quen khi vào nhà nười lạ làm tôi tò mò mà nhìn ngắc. Chỉ có hai người ở thì có thể sinh cả đội bóng luôn ấy, nhưng mà nó không ngăn nắp rất bừa bộn lại nói vớ của mấy gói Oishi bị quăng lung tung nữa chứ. Tôi thấy không tự nhiên nên quay sang nhìn anh Luhan hi vọng anh sẽ nói gì đó. Nhưng tôi... nhìn gì thế này... hai người bọn họ đang quần quít dưới sàn nhà. Máu mũi của tôi không đợi tôi điều khiển đã chảy ra, tên móm ban nãy ôm anh Luhan (của tôi) không có chỗ hở. Hắn ta còn nói gì nữa.

- Hyung à, em nhớ hyung quá. Mình đi mua trà sữa nha!

- Sehun, nhà ta có khách đó. Em leo xuống đi.

Hắn ta chu cái môi móm của mình làm nũng

- Hyung hứa tí đi mua trà sữa với em thì em sẽ xuống! Đi mà, đi mà...nha.

Còn nháy mắt nữa chứ. Anh Luhan bị tên đó làm mất phần kháng nên đành đồng ý, tôi tức chết đây. Tại sao lại có tên vô liêm sỉ như tên móm này nhỉ.

Nghe được đáp án mình chờ đợi tên móm mới đứng dậy rồi rời đi. Đi ngang qua tôi không quên lè lưỡi chọc quê tôi nữa chứ.

- Sehun này, mấy người kia đâu cả rồi! – Luhan ngồi dậy sửa lại áo rồi hỏi

- Đi lựa quà cho vợ Chan rồi hyung à.

- Thế sao cậu không đi cùng họ?

- Họ nói em ở nhà trông chừng nồi canh, khi về sẽ cho em trà sữa. Nhưng mà em lỡ làm cháy nồi canh của Kyung Soo hyung rồi...

Luhan chỉ cười lắc đầu rồi quay sang nhìn tôi bị hai người họ bơ từ nãy giờ.

- Sao chảy máu mũi rồi cô bé? – anh lại gần dịu dàng đưa khăn lau cho tôi.

Tôi mới sực nhớ máu mũi của tôi chưa lau đi, nhận chiếc khăn từ anh tôi định cảm ơn nhưng nhớ lại ban nãy anh nói với tên móm là tôi không thể nói chuyện nên tôi chỉ gật đầu. Nếu để anh vì hiểu lầm tôi không thể nói mà quê thì tôi anh lắm. Tôi xoay mặt sang hướng khác để lau máu thì phát hiện, hai đứa tôi từ nãy giờ làm gì đều bị cả đám nam nhân ngoài cửa nhìn thấy, mà họ rất tập trung đến nỗi khi tôi nhìn ra vẫn đứng đó mắt chữ o mồm chữ a nhìn tôi cứng người...

End chap

6. Chương 6

Chap 6

- Hyung à, bạn gái hyung hả? Nhìn khó coi quá đi!

- Jongin không được vô lễ!

- Suho hyung, sự thật mất lòng mà! Vì cô bé này mà mắng em... hức hức...hyung thật tàn ác! Em giận hyung rồi! Sehun, đi. Chúng ta đi mua trà sữa cho cậu, bọn họ không giữ lời hứa với cậu! Tí về tớ giúp cậu xử lí họ.

Tên có nước da ngăm đen giận dỗi trách hờn người được gọi là Suho, lại gọi tên móm đi mua trà sữa. Lại nói tên móm như chó con vừa nghe tới trà sữa đã hồ hởi chạy ra ngay. Còn tặng cho tên Jongin gì đấy một cái hôn vào má, gôm chết được chứ chẳng vừa. Hắn ta còn ôm tên móm nữa chứ.

- In à ~ tớ yêu cậu chết mất thôi!

- Hun à ~ nhưng tớ yêu Kyung Soo của tớ - Tên đấy vỗ vai tên móm như an ủi

Tên móm cũng không vừa, mặt dày mà trả lời

- Không sao, tớ đồng ý làm người thứ ba

~ Aaa ~ Hun à, cậu thật cao thượng. Tớ sẽ ngoại tình với cậu hôm nay.

- Được rồi, ta đi mua trà sữa nào In

~ Hai cái cậu này, nhà có khách đấy! – Suho lên tiếng trách nhưng anh ấy vẫn cười, thật ảm áp...

Sau khi hai tên biến thái kia đi, tôi lại nhìn đảo đất xung quanh, toàn là mĩ nam. Ai cũng đẹp nghiêng thành cả, nhưng hình như không ai bằng anh Luhan của tôi hết. Tôi bị mấy người này nhìn đến mắc cỡ. Rất may mắn anh Luhan đã phá cục diện giúp tôi

- Ban nãy về công ty lấy đồ, thấy cô ấy bị lạc nên anh định đưa về giúp. Nhưng mà cô bé không biết nói nên anh không biết làm thế nào mới đưa về đây!

Gì chứ, tại anh nói tiếng Trung kia mà. Anh mà nói tiếng Hàn thì em không vào cái nơi biến thái này đâu. Cái đó chỉ là tôi nghĩ trong đầu, hiện tại tôi đang làm tốt vai trò của kẻ câm. Tôi cũng là người biết điều, gật đầu phụ họa cho anh. Mọi người nghe được câu trả lời liền gật đầu rồi quay sang nói chuyện với tôi, dù là họ đã nghe Luhan nói là tôi không nói chuyện được

- Cô bé em là người ở đâu? – Người có đôi mắt gấu trúc nhìn tôi cười đến mang tai. Thật là lạ...

- Em là người Việt Nam à? – Người có đôi mắt mơ ngủ nhìn tôi từ nãy đến giờ hỏi tôi câu hỏi khẳng định.

Tôi vui vẻ gật đầu, anh Suho lại nhìn tôi tươi cười. Anh ấy bảo

- Con gái Việt Nam nhìn nhỏ bé rất dễ thương!

Aaaa ~ lời đường mật là lời không nên tin, nhưng mà... tôi phải tin, anh ấy đang khen tôi đó.

- Suho hyung, thằng Hun làm cháy nồi canh của em rồi!

Đầu đó trong nhà vọng ra tiếng nói như oan hồn, anh Suho nghe thấy đã lật đật đi vào trong, anh Luhan cũng đi đâu mất. Còn tôi rất ngoan ngoãn tại chỗ nghe anh gấu trúc nói chuyện.

Sau một hồi nghe anh tự kể, và tôi cũng rất biết điều hợp tác ngồi phụ họa. Tôi mới biết anh ấy tên là Huang Zi Tao, thích đi dạo một mình trên bờ biển, anh ấy... Đại loại cuộc đối thoại thế này

- Anh tên là Huang Zi Tao. Có nghĩ là Hoàng Tử Thao đó, em thấy anh có giống hoàng tử không?

Tôi gật đầu cười

- Anh thích đi dạo một mình, nhưng phía sau anh phải có 11 thành viên còn lại.

Tôi mỉm cười

- Nhưng anh sợ tắm một mình lắm, bởi vì sợ nên anh hay kéo mọi người tắm cùng anh...

Tôi đơ mặt

- Em thấy anh có biến thái không?

Tôi mở to mắt gật đầu.

- Em bắt nạt anh à, anh không chơi với em nữa!

Thế là Tao đi về phòng của anh ấy, còn tôi cũng phải về nhà. Nhưng mà, tôi phải nói với anh Luhan nếu không anh ấy sẽ lo lắng. Tôi đi vào gian bếp, mọi thứ rất hoàn hảo. Là nơi ở của con trai mà nó lại gọn gàng đến thế, tôi thấy Suho với một người trong bếp. Anh ấy đang loay hoay với đồng nguyên liệu, đến giờ tôi cũng nhận ra họ là những người tỏa sáng trên sân khấu. Tôi rất thích Tao, Suho và anh chàng này nữa, tất nhiên là không thể thiếu anh Luhan. Còn thằng đen với thằng móm miễn bàn.

Tôi đứng đó nhìn hai người nội trợ, người kia quay qua tủ lạnh lấy trứng nhìn thấy tôi anh ấy đứng yên. Đôi mắt to tròn nhìn tôi không chớp, tôi cũng vậy. Tôi không biết phản ứng thế nào cho phải, thế là trở con mắt nhìn anh.

1 phút...

2 phút...

3 phút...

- Cô bé, còn ở đây à?

Tên đen và tên móm đã trở lại, hai người bọn họ đứng hai bên khoát vai tôi.

- Cô bé, tặng cô này! – Tên móm vừa nói, vừa dí con thằng lùn vào mặt tôi.

Rầm.

Tôi ngất xỉu.

- Hai cậu lớn rồi mà còn bày trò thế hả?

- Kris hyung, tha cho em đi mà! Trà sữa của em tan hết rồi! – Tên móm mếu máo

- Kris hyung, em biết lỗi rồi. Quỳ thế này...ax... thật là mất mặt! – Tên đen quay mặt sang hướng khác, lắc đầu cảm thán

Kris vẫn đứng đó, hai tay khoanh trước ngực như người bố vĩ đại. Đá cho tên móm một phát làm tên móm ngã vào lòng tên đen.

- Ai dạy cậu eo lả đến nỗi đá một cái đã ngã thế hả? – Kris liếc mắt nói.

- Hyung...hyung à... là em không thể nhịn được nữa mà. – Tên móm lừ mắt sang nhìn tôi cầu cứu – Cô bé giúp chúng tôi với.

Rầm

- Cậu ôm thằng Kai mà ngủ luôn đi! – Kris đã tặng cho tên móm một cú khi hấn ta nói dứt lời.

Kris vừa đáp máy bay đã về ngay KTX, vừa vịn bắt gặp hai thằng nhãi này làm con bé kia – là tôi – ngất xỉu. Anh ấy không nói gì nhiều bắt hai tên quỷ này quỳ gối. Tôi vừa tỉnh dậy đã thấy cảnh này, chỉ có thể cho anh một câu Super man. Luhan đã đến công ty để nhận hợp đồng phim lúc mà tôi và Tao ngồi tự kỉ. Tôi cũng không biết là anh đi cửa nào. Những người con lại vẫn đang trong bếp, một số thì trang trí phòng trừ hai tên này ra. Tôi nghĩ là sinh nhật của ai đó.

Kris rất tốt, anh ấy trừng trị hai kẻ tội nhân thiên cổ xong còn lấy nước cho tôi uống. Sau đó dẫn tôi đi điều rồi vào bếp cùng những người kia. Tôi ngoan ngoãn vâng lời anh ấy, bởi vì anh ấy đẹp trai không thua gì anh Luhan cả. Nhìn hai người đang quỳ cạnh sofa của tôi, rất tội nghiệp, nhưng biết làm thế nào! Đó là hậu quả khi trêu chọc một cô gái, tôi đành tặng hai người họ cái lè lưỡi an ủi vậy. Hai người họ trợn mắt nhìn tôi như muốn ăn tôi vậy, tôi giả bộ ôm ngực làm điệu bộ khiếp sợ đứng dậy đá cho tên móm một cái. Nhanh nhẹn tôi chạy vào bếp.

- Tổ về rồi đây!

- Chanyeol, cứu em. Anh Chanyeol em thêm trà sữa lắm rồi...- Sehun không bỏ lỡ cơ hội khi gặp Chanyeol.

- Kai à, ai lại đối xử với em như vậy! – Chanyeol phớt lờ Sehun

- Kris đại ca đây, anh giúp em đi!

Chanyeol gật gù rồi đi vào bếp.

- Phu nhân thầy Kim!

- Park Chayeol!

End chap

7. Chương 7

Chap 7

- Park Chanyeol coi chừng...

Bing...cốp

- Tao, nam nhân khi gặp nguy hiểm phải thế nào? – Kris ngồi trên sofa nhìn Tao đang quỳ cạnh Sehun và Kai

- Phải đương đầu... và chịu đựng ả! – Tao rụt rè nói, giọng cậu vẫn còn run có chút hoảng sợ.

- Thế trường hợp ban nãy... - Kris liếc mắt nhìn Tao dò xét

- Em xin lỗi Kris hyung. Em hoảng quá nên mới...

- Hoảng đến đây con bé đỡ nôi cho thằng Chan à?! Quỳ đó cho anh. – Kris đưa ra quyết định, mặc cho Tao có gào thét.

Trở lại với tôi, nạn nhân bị Tao đẩy vào hừng nôi cho Chanyeol. Tình cảnh lúc đó là thế này, sau khi tôi trêu chọc hai thằng khó ưa kia thì vào bếp. Định nói với mọi người là tôi về nhà, tôi sợ đi lo cho tôi. Nhưng vào đến đó tôi nghe Kris đại ca mắng ả đó về cái gì đó thì đứng lại góp vui. Nghe Kris đại ca nói tên Chanyeol nào đó bị thương ở tay mà không nghĩ ngợi lại chạy lung tung, định là khi tên Chanyeol nào đó về sẽ cho ả nôi. Đúng lúc ấy lại nghe tiếng phu nhân thầy kim, như phản xạ không điều kiện Kris đại ca phang cái nôi mà D.O (tôi nghe mọi người nói) vừa rửa xong về phía cửa, tôi đứng gần cửa nhất cạnh anh Tao nghe cái câu quen quen nên quay mặt lại ngó thử. Ai ngờ... haiz, bị Tao đẩy ra. Kết quả là cái nôi vào ớt!

Tôi được Chen và D.O chăm sóc chu đáo, Suho hyung thì hì hục lấy nước cho tôi uống còn Lay ngồi cạnh nhẹ nhàng xoa bóp cái ớt đang sưng của tôi. Còn tên gián tiếp gây hậu quả này – Chanyeol đang phải quỳ cùng với ba người kia.

Tôi nhìn tên Chanyeol đó mà muốn cắn vào tay bị thương của anh ta một cái, số tôi vì tên này mà thê thảm cả ngày hôm nay. Cái tay băng bột ban sáng của anh ta không biết đã biến mất từ lúc nào, có lẽ... là lúc kéo tôi đi hỏi tội giúp người tên Baek. Anh ta cũng đang nhìn tôi, khuôn mặt không mang kính nữa nên nhìn rất rõ. Mắt rất to, hai cái tai giống như là...giống như... vượn mũi đỏ trong pokemon vậy! Tổng quan lại, tạm chấp nhận cũng được.

Ui! Đau quá, cái ớt của tôi...cha sinh mẹ đẻ chưa có ngày nào tui quần quai như hôm nay. Bắt đầu hồi tưởng, sáng sớm bị tên Chan từng làm cho rớt kịch bản dẫn đến việc buổi casting thất bại. Gặp Taeyeon, ước chế sự đời nên cùng chị ta “diễn” vô tình tên này xuất hiện, kéo tôi đi hỏi tội giúp “người yêu trong bóng tối” của anh ta dẫn đến việc tôi đứng đầu bản xếp hạng truy cập. Còn việc tôi bị bắt cóc trong nhà của mình, rồi đến đây, lại gặp cả động biến thái và còn thế này. Tôi thề, ngày mà tôi trở thành một diễn viên nổi tiếng...tôi sẽ công khai anh là gay, kể cả tên móm và tên đen nữa! Cứ chờ đó đi...

- Kris hyung, trà sữa...Hun muốn

- Miễn bàn đi

- Kris hyung...em là cổ máy nhảy của nhóm đó...chân em tê liệt rồi, hyung nữ sao

hử? *chu môi*

- Có anh và Lay thay thế, chú khỏi lo! Học hỏi Tao và Chanyeol đi, hai thằng đấy có ồn ào như hai chú không?

- Họ đang ôm nhau kìa, hyung không thấy hả? – Sehun phụng phịu tố cáo hai kẻ đang ôm nhau rất hạnh phúc dù là đang chịu phạt nhưng dường như thế giới toàn màu hồng...

- Ôm thế nào chứ!!! – Kris cố ý trêu đùa Sehun

- Thế này này, thế này nữa... Tao à, anh yêu em

- Sehun lập tức ôm lấy Kai, thuật lại đúng câu thoại. Bên kia, Chanyeol và Tao ôm bụng mà cười, Kai cũng rất hợp tác đang tay ôm Sehun.

- Hun à, ngày ngoại tình của hai đứa mình bị phá hỏng. Tớ và cậu chỉ có thể nhìn nhau thế này mà cười cả đời thôi...

- Thật bất hạnh.

Tuy họ là những người gây thương tích cho tôi, nhưng tình anh em của họ làm tôi rất vui. Tôi rất mến họ. Có lẽ chúng tôi đã đi phốt qua nhau rất nhiều lần, hoặc là chạm mặt nhau ở đâu đó. Chỉ là những đường thẳng nguệch ngoạc, được vẽ ra từ số mệnh nhưng hôm nay chúng tôi đã gặp nhau. Trên một đường thẳng đã được chỉ định là cùng chí hướng, chính là thành công ở tương lai!

Ting toong ~ ting toong

- Baekhyun, em đến mừng sinh nhật anh đây!

- Là Taeyeon noona đó hyung. – Chanyeol nhanh miệng khi nghe tiếng chuông cửa.

Taeyeon? Chị ta đến đây làm gì nhỉ. Nếu đối mặt với chị ta ở đây tôi phải nói gì. Tôi thật sự hoang mang, mà Lay vẫn đang xoa ót của tôi rất nhẹ. Tôi thấy anh ấy như đang an ủi tôi, tôi nhìn Lay anh chỉ nháy mắt rồi dịu dàng xoa đầu tôi. Rất ấm áp, người ngoài cuộc nhìn vào có lẽ sẽ nói chúng tôi liếc mắt đưa tình.

- Shim Song Mi, cô ở đây làm gì?

Tôi nghe tiếng Taeyeon gọi, tôi chỉ nhìn chị ta mà cười lễ phép. Không chỉ có mỗi chị ta, còn có Tiffany và Sunny nữa cơ.

- Noona, cứu hai đứa em với! – Sehun nhìn ba người họ cầu cứu.

- Đây Sehun, là bốn đứa chứ. – Tao đánh vào vai Sehun

- Hôm nay là ngày tụi em ngoại tình đấy, hyung có ngoại tình với ai không mà cầu cứu?

- Nhưng mà... nhưng mà hyung muốn tẩm!

...

Taeyeon quay sang nhìn bốn người đang quỳ cạnh sofa lại liếc mắt nhìn tôi. Chị ta xăm xăm đến kéo tôi dậy mặc ọi người đang nhíu mày không hiểu cũng không có ai ngăn cản, còn hai người của SNSD chỉ khoanh tay đứng cười mỉa. Bởi lẽ đây là chuyện phụ nữ và có thể là nguyên nhân khác. Đôi mắt chị ấy hung dữ mà nhìn tôi. Cách giải quyết tốt nhất chính là im lặng và mỉm cười.

- Đây Shim Song Mi, cô gây náo động ở JYP chưa đủ sao hả? Còn chạy đến đây làm gì, cô quen họ sao, hả?

- ...

- Sao lại im lặng thế hả? Lúc này còn mạnh miệng trước bọn chó săn kia mà. – Taeyeon chỉ vào bên má của chị ấy, nó vẫn đang đỏ - Nhìn đi, có dám tát lần nữa không?

- Taeyeon noona, đủ rồi. Cô bé đang bị thương đó – Lay lên tiếng giúp tôi.

- Cậu...Cô là bạn gái của Lay hả? Hơ, một con bé không danh tiếng... trèo cao hả cô bé? – Taeyeon đánh vào mặt tôi.

- ...

- Taeyeon noona, hôm nay là sinh nhật Baekhyun chị đừng làm thế! – Lay lại nói

- Cậu bệnh vực con bé này sao? Thương tiếc sao? – Taeyeon cười mỉa nhìn sang Lay.

Tôi thấy anh rất nghiêm túc nhìn tôi, tôi lại nhìn sang những người khác. Ánh mắt họ rất khó hiểu, trong những phút này tôi mới nhận ra... khi con người ta nổi tiếng họ đã bước lên bậc thang mới, nơi mà không ai có thể tự tiện xen vào chuyện của họ. Sunny và Tiffany vẫn nhìn tôi xem trò vui.

- Chị Taeyeon, một idol không nên làm vậy! – Suho nhíu mày nói

- Chuyện của hai người họ, chúng ta không nên xen vào! – Tiffany nói với những người kia.

Sehun và Kai đã đứng lên, tôi thấy họ định lại can Taeyeon nhưng Tiffany đã lại chặn họ. Kyung Soo khó xử nhìn mọi người, anh ấy kéo vai Kris.

- Dừng lại ngay cho tôi, đến đây mừng sinh nhật hay đánh nhau hả? – Kris quát rất lớn, tôi rất muốn khóc! Không phải họ bỏ rơi tôi, họ đang rất khiêm nhường tiền bối.

Mặc kệ mọi người nói gì, Taeyeon vẫn khích bác tôi

- Shim Song Mi, cô đang đóng giả thánh nữ sao hả? Hơ, đứng rồi nhĩ. Biết bao nhiêu mỹ nam trong tầm ngắm, cần phải nắm bắt thời cơ chứ. Hử?

- Noona, dừng lại đi. Baek sẽ không vui đó! – Chanyeol từ lúc nào đã đến cạnh tôi và Taeyeon, anh ta kéo tay Taeyeon ra khỏi tay tôi. Nhưng Taeyeon đã hất ra rất mạnh kết quả là đầu Chanyeol va vào cạnh bàn.

End chap

8. Chương 8

Chap 8

Máu...máu của anh... Chanyeol, anh chảy máu rồi! Là tại em sao, Chanyeol?... Tôi đang làm gì thế này! Họ đang bệnh vực tôi, mà tôi chỉ im lặng. Mọi người chạy vào đỡ Chanyeol, hấp tấp lau máu cho anh nhưng máu chảy ra rất nhiều... từng giọt máu từ trán nhỏ giọt thấm cả áo thun trắng. Thế mà Taeyeon vẫn không buồn gọi tôi ra, chị ta còn chì chiết tôi.

- Shim Song Mi, cô đang tự nghĩ vì cô mà họ bị thương sao? Cô lầm rồi, họ đang bảo vệ danh dự cho...Tôi!

- Này, tôi nói dừng lại chị không nghe sao hả? – Kris quát tới, anh đang rất kiềm chế. Tôi cảm nhận được điều đó.

- Taeyeon à, bỏ qua cho con bé ấy đi. Chanyeol bị thương rồi này.

Liếc? Chị có quyền hạn sao Taeyeon, căn bệnh siêu sao của chị bùng phát ở đây à? Kris lại phía tôi kéo Taeyeon ra, một lực rất mạnh. Vết thương mà tôi cào chị ấy lúc ở phòng chờ đã thấm máu.

- Buông ra, Kris...buông ra!

- Cô buông con bé ra ngay!

Taeyeon cố sức vùng vẫy, chị ấy một lần nữa hất được tay của Kris ra. Tay của chị ấy vô tình quơ vào mắt anh! Anh rất đau, thế mà chị ta không dừng lại. Chị ta như hóa thành quỷ dữ, điên cuồng nắm ót của tôi mà lắc. Đau!

- Nói gì đi chứ, sao không nói giống lúc này hả Song Mi? Còn dám tát tôi nữa không? Hả?

Chát

Tất cả ánh mắt đều hướng về phía tôi. Đúng vậy tôi đã đánh Taeyeon.

- Chị tưởng tôi không dám đánh chị sao? Taeyeon, chị làm những chuyện này vì muốn tôi đánh chị sao? Chị điên lên cái gì chứ! Chị đang phát điên cái gì chứ!

- Shim Song Mi!

- Tôi nghe đây!

- Cô...

- Sao, chị nói đi. Tôi hết sức lắng nghe đây!

- Cô...

- Taeyeon, chị nói tôi không cùng đẳng cấp với chị sao? Rất nhanh thôi...tôi sẽ là người mà chị không thể chạm tới. – Tôi xoay sang định đỡ Kris nhưng chị ta lại kéo tay tôi. Kéo tôi trong lúc tôi đang điên lên là một sai lầm

Chát

- Cơ thể tôi không cùng đẳng cấp với chị, đừng chạm vào. Rất bẩn

- Taeyeon... - Sunny và Tiffany đồng thanh

- Haha...hahaha! Hai cái tát này cô muốn chứng minh điều gì? Shim Song Mi? – Chị ta cười lớn

- Thứ nhất: tôi muốn nói tôi không phải thánh nữ. Tôi là phản diện. Thứ hai: tôi thay những người do chị làm bị thương mà đánh. Đủ chưa?

- Cô cũng chỉ là một người tầm thường cô...

Chát

- Từ hôm nay... tôi sẽ không còn là người tầm thường!. Shim Song Mi này, dù có trả giá bằng bất cứ thứ gì, người tôi yêu thương, nhân cách hay mạng sống của... những người xung quanh thậm chí là chính tôi. Tôi cũng sẽ hạ gục chị! Hãy nhớ lấy, Kim Tae Yeon. Tôi không thua chị đâu.

Chị ta như không tin điều mà tôi vừa nói, tay vẫn ôm má. Rất đáng thương nhìn tôi, lại nhìn mọi người xung quanh. Tôi không quan tâm chị ta, tôi đỡ Kris vẫn đang ôm một bên mắt nhìn tôi không tin đây là sự thật.

Tôi để anh ngồi cạnh Chanyeol, quay sang sơ cứu vết thương không ngừng chảy máu trên trán của Chanyeol. Lúc này D.O và Chen không khử trùng kĩ vết thương nên nó mới chảy máu thế này. Mọi người vẫn im lặng nhìn tôi, tôi cũng không muốn nói chuyện! Chanyeol nhìn tôi, ánh mắt anh chứa rất nhiều thắc mắc... rất suy tư. Taeyeon đi vào căn phòng nào đó, dùng tất cả giận dữ mà đóng cửa. Mọi người cũng dần giải tán, họ vào bếp. Kris cũng vậy, anh được Lay và Tao đưa về phòng.

- Lúc này...

- Sao?

Chanyeol ngập ngừng nói

- Chị ấy... làm thế với cô sao?

- Không.

- ...

- Là tôi làm thế với chị ta. Đừng đem tôi thành người bị động! Tôi phải là người chủ động.

Tôi vừa nói vừa chế nước sát trùng vào miệng vết thương, sôi bọt. Vui ~ tôi thấy hứng thú với việc này nên đã chế rất nhiều rất nhiều nước sát trùng vào vết thương. Chanyeol kêu la như bị chọc tiết heo, tôi lại càng hứng thú! Nhưng nhìn anh ta có vẻ đau nên tôi không đùa nữa.

- Cô là gì của Lay hyung thế?
- Người mới quen thôi.
- Sao cô lại ở đây vậy? – Anh ta dù đau vẫn hỏi
- Tôi bị bắt cóc...trong nhà của tôi!

Chanyeol im lặng, mắt nhắm hờ, môi khê bặm, mồ hôi đổ ra rất nhiều. Tôi nghi ngờ áp tay vào trán anh ta, không bị sốt. Nhớ tới cục bột trên tay anh ta lúc sáng tôi mới giật mình, nhìn cánh tay phải đang run rẩy của anh ta tôi rút ra một khăn định. Chạm khớp rồi. Tôi đứng dậy đi vào bếp. Gọi D.O đại ca nói với anh Chanyeol bị chạm khớp cần đến bệnh viện, anh nghe xong vẫn bình thường gật gật đầu. Tôi nói với anh là phải trở về nhà nhờ anh nhấn giúp với những người kia, anh cũng gật đầu. Tôi ngoáy đầu thấy Chen đang nhìn hai đứa tôi, anh ấy mỉm cười V-sign với tôi. Tôi cúi chào rồi nhắc tình trạng Chanyeol lần nữa, đi thẳng về cửa không quan tâm ánh nhìn của Tiffany và Sunny. Tôi vẫn nhớ lời thề của tôi với Taeyeon, tự hứa với lòng. Tôi sẽ làm được.

End chap

9. Chương 9

Chap 9

Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện làm tôi vô cùng mệt mỏi, cái ót của tôi bị Taeyeon nắm mà bây giờ còn đau hơn trước rất nhiều. Về đến nhà lại không thấy dì đâu, tôi rất mệt mỏi nên đã chìm vào giấc ngủ... rất sâu...

KTX Exo

- Em về rồi đây!

Baekhyun vừa kết thúc lịch trình đã trở về, lúc đầu anh định cùng Taeyeon đón sinh nhật hai người xong mới về, nhưng vì công việc của Taeyeon anh đã về sớm hơn dự định. Vừa về tới nhà đã thấy Tao và Lay lau chùi bàn ghế, mà họ không vui vẻ như mọi khi.

- Lay hyung, sao thế? – Vốn là người sôi nổi lại ghét yên tĩnh nên anh đã phá bầu không khí này.

Nghe tiếng của Baekhyun nhưng Lay vẫn ngơ ngác không chú ý. Thấy Lay thế, Baekhyun quay sang hỏi Tao

- Tao này, chuyện gì vậy?

Tao chỉ nhìn Baekhyun một cái rồi bỏ về phòng. Baekhyun khó hiểu nhìn sang Lay vẫn ngơ ngác lau mãi một chỗ, Baekhyun thấy vậy cũng quay bước về phòng bếp.

“ Gì vậy trời? Sao mà im ắng thế này”

- Em về rồi!

Sao tiếng nói của Baekhyun, mọi người chỉ nhìn ra rồi tiếp tục làm việc của mình. “Bị gì vậy, mấy cái ông này chơi cái trò gì vậy trời”, Baekhyun đảo mắt tìm Chanyeol để hỏi nhưng không thấy Chanyeol đâu.

- Đây, nói gì với em đi chứ! Sinh nhật em đó.
- Biết sinh nhật cậu rồi, về phòng của cậu sẽ rõ!
- Còn mấy người kia đâu rồi Jong Dae?

- Luhan hyung đang nhận hợp đồng phim ở công ty, Minseok hyung đi chợ vẫn chưa về. Còn Chanyeol thì được Kyung Soo với Jun Myeon đưa vào bệnh viện rồi.

Baekhyun gật đầu, lại nhìn thái độ không muốn tiếp chuyện của Chen nên không nói tiếp.

- Taeyeon, em sao vậy! Taeyeon, này, Taeyeon tỉnh lại đi!

Baekhyun vừa về tới phòng đã thấy Taeyeon nằm úp trên sàn, bờ môi nhợt nhạt, khuôn mặt sưng đỏ.

- Jong Dae giúp tớ gọi xe cấp cứu đi! Kim Jong Dae cậu có nghe thấy không hả?! – Baekhyun gấp gấp gọi lớn. Trái lại, Chen từ tốn mở điện thoại sau đó quăng cho Sehun. Sehun chu môi lật điện thoại bấm số của Suho lại dí điện thoại cho Kai đang rửa bát. Bất đắc dĩ Kai nhận điện thoại và nói

- Jun Myeon hyung, Bún điên rồi. Hyung đang ở bệnh viện thì nói Kyung Soo hyung kêu hộ xe cấp cứu đến chỗ mình nhé.

Cúp máy, theo quy trình cũ tả điện thoại cho Chen, Chen liếc về phòng của Baek nói quơ.

- Gọi rồi, đem chị ấy xuống dưới nhà mà chờ. Tớ về ăn sinh nhật, Biết chưa.

Nói rồi Chen tiếp tục nếm thức ăn.

Baek khấn trương bế Taeyeon lên tay, mặc kệ hành động thiếu quan tâm của những người khác dùng hết sức lực mà chạy nhanh xuống lầu.

- Taeyeon... *hộc hộc*... cố lên, lát nữa xe cấp cứu sẽ đến!

Sau khi nghe tiếng rời đi của Baekhyun, Sehun thở dài rồi nói.

- Jong Dae hyung, tại sao noona lại làm thế? Cô bé làm gì chị ấy hả?

- Hyung không biết! Haiz...

- Lúc nãy tớ mở web thấy ảnh của cô ấy và Taeyeon noona. Thêm cái tiêu đề là Taeyeon bị hậu bối đánh do... luyện tập.

Kai vừa nói xong, đã có tiếng thở dài đáp lại.

Tối ngày 6-5, KTX Exo

- Chúng ta ăn thôi, cậu ta không về đâu! – Chen lười biếng nâng đũa gắp một ít rau mà ăn. Phòng ăn mà ngày nào cũng náo nhiệt hôm nay yên lặng đến lạnh gáy. Mỗi người một vẻ, yên lặng mà gắp thức ăn. Sehun và Kai ngồi cuối bàn chơi trò chọt má, làm không khí thêm náo nức. Luhan khi về đã nghe Lay kể mọi chuyện, anh thấy có lỗi khi để Song Mi lại đây. Cứ tưởng là nhận hợp đồng xong sẽ về sớm, không ngờ phải đi chào hỏi những diễn viên khác nên tận 5h chiều mới về tới, mọi chuyện lại thành ra thế này. Đáng thương nhất là Chanyeol và Kris hai người trở thành nạn nhân gián tiếp của cuộc ẩu đả. Về Kris thì đôi mắt của anh hơi sưng, nặng nhất là Chanyeol phải ở bệnh viện để bó lại cái tay vừa tháo bột ban sáng. Suho và D.O về trước để chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Baekhyun, nhưng mà Baekhyun lại ở bệnh viện với Taeyeon đến tận 10h hơn vẫn chưa về.

- Cẩn thận đó Taeyeon. Cẩn thận nào.

Baekhyun dịu dàng đỡ Taeyeon vào nhà. Sunny đi phía sau ôm gối quà rất to. Mà vừa nghe tiếng của Baekhyun, cả đám trong phòng hóa đá nhanh chóng dọn dẹp thức ăn và bánh sinh nhật.

- Lại còn Taeyeon cẩn thận nữa chứ! – Tào trề môi

Taeyeon được Baekhyun đỡ vào phòng khách, yếu ớt ôm tay của Baekhyun.

- Baekhyun à, giờ này mà em ở đây sẽ bất tiện... - taeyeon e dè nói.

- Không sao đâu, có Sunny noona ở đây nữa mà! – Baekhyun nắm tay Taeyeon bằng nụ cười hồn nhiên mà an ủi.

- Để quà của cậu ở đâu đây Baekhyun?

- Chị đặt cạnh sofa là được rồi ạ!

- Đến đây làm gì nữa? – Từ phòng ăn Kris là người bước ra phòng khách đầu tiên, quan sát biểu hiện của Taeyeon khiến anh không vừa mắt.

- Kris... chuyện lúc trưa...tôi xin lỗi cậu! Là do...

- Do cái gì? – Chen hỏi

Taeyeon nhìn đám con trai đang dàn trước mặt nhìn mình. Họ không còn như trước nữa, nét ngây thơ hồi chưa debut đã được thay thế bằng những nét trưởng thành hơn. Lúc trước họ rất hay đùa giỡn với cô. Từ hai tháng khi Baekhyun và cô công khai hẹn hò, một số thành viên của Exo đã thờ ơ vô điều kiện. Gặp nhau chỉ cúi chào cho phải lễ. Cô tự nghĩ sẽ từ từ làm thay đổi suy nghĩ của họ, nhưng sự việc hôm nay đã làm thành kiến ban đầu có tăng chứ không giảm. Chỉ tại con nhỏ Shim Song Mi kia mà cô thế này.

- Thôi được rồi mọi người, hôm nay là sinh nhật của Baekhyun nhà các cậu. Đừng gây loạn nữa! – Sunny thấy mọi chuyện không ổn nên lên tiếng.

- Wow, Sunny noona còn nhớ sinh nhật của Baekhyun nên ngăn cản. Thế mà ai kia nào có nhớ nhỉ, còn đánh người khác bị thương nữa cơ! – Chen dè bĩu, trong cuộc đời anh hôm nay là ngày anh châm biếm người khác nhiều đến vậy.

- Chuyện của Chanyeol tôi thành thật xin lỗi, tôi không cố ý mà. Hiện giờ cậu ấy đang ở bệnh viện nào vậy?

- Taeyeon thành thật hỏi.

- Chị không cần bận tâm tới Chanyeol đâu! Cậu ấy đang ở bệnh viện thành phố ngày mai sẽ về. – Suho phá vỡ bầu không khí đầy mùi thuốc súng.

- Làm sinh nhật cho Baekhyun nhanh đi còn đi ngủ nữa! – Lay lên tiếng

Những người kia này giờ vẫn im lặng như nghe được câu chốt vấn đề rất nhanh bưng cái bánh kem rất to ra. Năm nay sinh nhật Baekhyun có phần miễn cưỡng.

Mọi người đã giải tán sau khi làm xong sinh nhật, Taeyeon và Sunny cũng được Luhan đưa về.

- Sunny, đỡ mình ra ban công một tí đi!

Ban công của SNSD là nơi yên tĩnh nhất, không dễ bị người khác nhìn thấy.

- Cậu liên hệ cho một số fan cuồng của chúng ta giúp tớ nhé!

- Cậu định... thật hả Taeyeon?

- Đúng vậy, trong đêm nay! Mình sẽ kết thúc cuộc đời của... Đi đến đâu cũng sẽ bị xã hội ruồng bỏ!

End chap

10. Chương 10

Chap 10

- Taeyeon, chúng ta chưa chắc chắn điều đó kia mà! Cậu đừng làm như vậy... - Sunny cố gắng níu kéo tia lí trí cuối cùng từ Taeyeon

- Thà giết lầm còn hơn bỏ sót... đến khi nào cậu yêu thì cậu sẽ biết, điều mà tớ làm hiện tại là đúng. Tớ chỉ ra sức bảo vệ tình yêu của mình mà thôi!

- Nhưng cái cậu nghi ngờ là vô căn cứ. Họ...

- Đừng gộp hai người đó làm một. Cậu có giúp tớ không? – Taeyeon nhìn Sunny ánh mắt đầy hy vọng, cô nắm tay Sunny – Chỉ một giọt nhỏ thôi mà Sunny, một giọt để cảnh cáo thôi mà. Không gây chết người đâu, tin tớ. Được không!

“Taeyeon, cậu có biết không? Người mà cậu định cảnh cáo bằng những giọt axit chết tiệt kia là người mà tớ thâm yêu, tớ cũng biết yêu kia mà. Nhưng giữa tình yêu và tình bạn... tớ chọn tình bạn Taeyeon à. Hi vọng, giọt axit ấy sẽ không làm hại anh!”. Sunny ngược mặt nhìn mây đen đang kết quần bên trên đây cũng là cách để kiềm chế nước mắt trực trào. Giống như tâm trạng rối bời lúc này, quần quai đến đau nhói. Hít một hơi dài như hạ quyết tâm, cô rút điện thoại gọi vào một dãy số.

- Bệnh viện thành phố, phòng... - Sunny ngó sang Taeyeon hi vọng cô ấy sẽ cướp điện thoại và dừng ngay trò điên rồ này, nhưng không Taeyeon chỉ mỉm cười rồi nhìn lên trời, nuốt nước bọt một cách đau xót, cô nói – phòng 1992.

Cúp máy, cô lại nhìn Taeyeon. Đôi tay run rẩy nắm chặt điện thoại trong tay, kiềm chế cô đỡ Taeyeon vào trong nhà.

Ring....ring....ring

...

Ring...ring...ring

...

Ring...ringggg..

- Alo? – Tôi ngáy ngủ trả lời bằng tiếng mẹ đẻ

- Con ra cửa hàng nhận bưu kiện giúp dì với! Dì đang ở phim trường.

- Con không đi đâu, đang ngủ mà dì. – tôi ôm mềm đờ tử thê, tay ôm cái cổ đang nhức nhói

- Đi đi mà, quan trọng lắm.

- Khuya rồi mà dì, con là con gái đó...rất nguy hiểm.

- Ồ? Con gái?

- Được rồi, con đi ngay đây.

Tôi thức tỉnh, bóp cái ót đang đau đến tê dại. Lấy đại một bộ đồ mà thay.

Đóng cửa nhà tôi lại thấy lạ, mấy lần trước dì năn nỉ tôi đến hơn nửa tiếng mà tôi không hề bị si nê, hôm nay dì chỉ mất vài câu tôi đã ngoan ngoãn vâng lời. Lại thấy không cần suy nghĩ tôi tranh thủ vừa đi vừa ngủ. Đến đoạn đường vắng tôi nghe tiếng hét rất lớn

- Bắt nó lại, không để nó thoát!

Cộp cộp cộp

Gì thế, xã hội đen đánh nhau à? Lần đầu tôi thấy đó, nhưng mười mấy người thôi hả? Không cầm vũ khí nữa, vậy thì đâm đá thế nào? Mà mấy người đó đang dí một người, còn bị thương nữa. Y chang phim luôn chứ chẳng vừa, tôi cũng không bận tâm đến chuyện người ngoài chỉ đem lại phiền phức nhưng cái người bị thương kia nhìn rất quen mắt lại chạy về phía tôi nữa. Tôi đứng tại chỗ nhìn anh khập khiễng mà chạy trên đường đá, tay bó bột nhìn rất thảm. Mà đám người ở phía sau đuổi đến rất gần, ở đây lại hoang vắng. Tên này tới số rồi!

- Phu nhân thầy Kim!

Ô, phu nhân thầy Kim...cái giọng này rất quen, trầm khàn...

- Park Chanyeol! Anh bị gì vậy, sao bị người ta đuổi theo.

Nhận ra người quen tôi hấp tấp hỏi han. Anh ta đổ rất nhiều mồ hôi, môi cũng tái nhợt mà trên người đang mặc bộ đồ bệnh nhân nên nhìn rất ư là yếu ớt. Nhìn anh ta sắp xỉu đến nơi, mà đám người kia lại rất gần chúng tôi. Tôi không biết làm gì, định mặc kệ anh ta nhưng mà tôi đã bị anh ta lôi đi theo.

- Cố chạy đi, bọn họ thấy cô đứng cùng tôi rồi! – Vừa nói xong anh ta đã móc điện thoại và bấm số rất nhanh

- Suho hyung, giúp em với! Em đang ở khúc vắng ngã 5.

- Họ là ai vậy? – Tôi hét lớn, sợ anh ta không nghe và lại tăng phần thú vị. Cảnh này trong phim rất ăn khách

- Anti...anti... fan của Exo. – Chanyeol khó khăn trả lời. – Cố gắng chạy kéo dài thời gian, tí nữa Suho sẽ đến.

Phịch

Tôi bị anh ta lôi đến mất đà nên té. Mà anh ta cũng xiêu vẹo rồi, tôi rất muốn cười nhưng hoàn cảnh này thì... có vẻ không hợp cho lắm.

- Lên đây...tôi... tôi công cô!

- Anh đang bị thương kia mà? Cũng không mang giày... chưa nói... này bỏ tôi xuống, tôi chạy được mà... Park Chanyeol...anh bỏ tôi xuống đi mà! – Tôi hoảng đến rơi nước mắt, Chanyeol bế tôi bằng đôi tay bị thương, không biết lí do là gì chỉ là cảm xúc dâng trào...

- Im lặng đi! * học học*... - Anh ta bế tôi, khuôn mặt đã tái đi rất nhiều. Bỏ tôi xuống anh ta ngã ngang – Cô chạy đi, nếu sống sót thì nói... nói với mấy hyung của tôi...tôi muốn hàng ngày được ăn...gà rán! Còn có, không muốn uống trà sữa của thằng móm... nhiều thôi, khi cần tôi sẽ về báo tiếp! Chạy lẹ đi.

- Nghe như phim vậy! Tôi đâu liên quan nên sẽ sống

Cộp cộp cộp

- Park Chanyeol mày không thoát được đâu

- Park Chanyeol, ngày của mày tới rồi!

End chap

11. Chương 11

Chap 11

- Ngẩng đầu lên!

Tôi và Chanyeol bị tụi này lôi đến căn nhà hoang không rõ địa điểm. Vừa vào đến cửa mấy người đó đã quăng Chanyeol vào một góc, còn tôi rất nhẹ nhàng bị kèm bởi hai thằng con trai.

Tên có mái tóc vàng hoe có vẻ là đại ca dường như không chờ được nữa nên đã “xốp” Chanyeol rất nhanh. Những người bắt cóc hình như là có bài hết, theo tôi thu thập được thì:

1. Ngẩng đầu lên

Nạn nhân cố chấp không nghe

2. Mày láo hả? * bóp bóp*. Giờ thì nhìn tao!

Tiếp tục cố chấp.

3. Tụi bây đánh nó cho tao

Nạn nhân bị đánh bầm dập

4. Tao cảnh cáo mày... nếu không...

Nạn nhân ngất

- Tao bảo ngẩng đầu có nghe không? – Hắn ta dùng sức mà đập vào tay của Chanyeol, tôi biết là rất đau.

- Mày có biết tại sao lại ở đây không?

Im lặng

- Mày không muốn nói chuyện với tụi tao à? Idol...hứ, tao đâm chết mày, đâm chết mày!

- Aaaaa...a...aaaa!

- Chanyeol – Tôi thống khổ gào lên – Anh hãy cố lên... cố lên, có chết hãy viết di thư để lại, tôi sẽ chuyển giúp anh! – Tôi bị ai mà nói.

Tên đầu đàn nhìn tôi rồi nhìn bọn đàn em của hắn, ý bảo bịt miệng tôi lại đây mà! Đúng như tôi đoán, trong phim và ngoài đời đâu khác gì nhau! Tôi không quan tâm đến bọn hắn, vì cuối cùng tôi cũng sẽ toàn vẹn mà thả ra. Đây đều là kết cục trong phim.

- Mày biết đây là gì không?

Hắn ta kêu đàn em đưa ình cái gì đó, rồi lắc lắc cái bình nhựa trong suốt trước mặt Chanyeol, tôi nhìn Chanyeol xem anh phản ứng thế nào nhưng anh ấy đang quần quai với vết thương trên tay của mình. Đau lắm đúng không! Không hiểu sao lúc đó lòng tôi quặn thắt lại, rất đau.

- Axit...

Axit, hắn ta điên rồi. Axit có thể lấy ra mà đùa giỡn hay sao? Chanyeol đang co quắp với vết thương cũng cứng người. Anh ấy yếu ớt mở đôi mắt mà nhìn tên thủ lĩnh, mặt đã tái hơn rất nhiều.

- Anh... anh muốn... khụ khụ

- Tao sẽ ày biết cảm giác... không được người khác yêu thích nữa.

Tôi sợ đến rớt nước mắt. Từ đầu đến giờ hắn ta không hề nói lí do là gì cả, bây giờ đột ngột lấy axit...hắn ta.

- Tao sẽ ày biết lí do nhé. Khuôn mặt điển trai của mày đe dọa đến hạnh phúc của người ta, nên tao đã anh hùng ra tay diệt hại giúp tụi nó. Vấn đề là, tao không muốn triệt tiêu mày, nên tao sẽ ày một ít.

Hắn ta ngồi xổm xuống ngay cánh tay phải đã biến mất cục bột từ lúc nào, đai nghiêng mà bóp cầm của Chanyeol. Chanyeol phản kháng rất yếu, tay của anh...

- Ở đâu là phù hợp nhỉ? Khuôn mặt? Hay là đôi tay tài năng này?

- Đừng... - giọng Chanyeol rất nhỏ, giờ phút này anh rất đáng thương...

Tôi òa khóc, hai hàng lệ rưng rưng, tôi sợ. Sợ nhìn thấy cảnh bạo lực. Máu... chân của Chanyeol đang chảy máu, rất nhiều... Tôi như điên lên khi thấy máu, cổ sức vùng vẫy khỏi hai thằng con trai nhưng kết quả không mỹ mãn.

Chanyeol lách đi tránh né bước chân của tên đại ca. Máu từ chân anh lê lết làm ướt cả sàn nhà.

Bóp

Hắn ta lại đánh anh.

- không đùa với mày nữa, tao quyết định rồi. Một idol, khuôn mặt là thứ tất yếu. Tao chọn khuôn mặt của mày. Mày sợ à... không đau đâu, chỉ nóng một chút thôi...

- Đừng...khụ khụ

- Ừm..ừm... - Tôi cố la lớn, nhưng cái khăn trên mặt không cho tôi nói. Không biết lí do gì tôi muốn bảo vệ anh

Mười lăm phút sau, tình trạng như mèo và chuột. Kẻ vờn người chạy tôi la hét dù là không ai nghe, tên đại ca như chán nản đã tháo nút chai ra nhắm phía Chanyeol đang bị dồn cuối góc tường. Máu từ chân anh ngày một nhiều, tôi như bị kích thích. Đẩy hai kẻ khổng chế mình, bằng lực nhanh nhất tôi bổ nhào vào Chanyeol. Một giây sau đó mọi thứ đối với tôi chỉ còn tồn tại ở hai dạng ảo và thực...

End chap

12. Chương 12

Chap 12

- Aaaaaa! - Tôi gào lên như một con thú hoang dã, từng tế bào trên mặt dần biến mất! Trước kia tôi từng nghĩ sẽ dùng axit để đốt cháy mỡ trên cơ thể, nhưng lúc đó tôi lại sợ mua nhầm hàng Trung Quốc, đốt không đốt lại làm tăng lên thì khổ nên tôi đã không mua! Bây giờ được người ta cho axit miễn phí, là hàng thật lại rất nhiều tôi lại không thể hưởng thụ. Tôi cảm nhận được từng miếng da thịt rớt xuống, à... Không phải rớt là biến mất! Tôi cảm nhận được cái lạnh buốt vào giữa đêm ở Seoul, từng chút một bám vào khuôn mặt bị hoại tử của tôi lúc này! Từ trước đến nay tôi rất hay làm tình...làm tội người khác! Tôi sợ khi chết xuống dưới sẽ bị đầu trâu mặt ngựa dắt đi, nhưng bây giờ với khuôn mặt này tôi có thể dắt bọn chúng dưới cái nhìn khâm phục của oan hồn! Tôi không muốn suy nghĩ đến vết thương nên mới nói thế, thật sự là tôi rất đau. Trên ai hết giây phút này tôi là người muốn la hét nhất, nó đau gấp chục lần khi bạn bị phỏng tay, đốn gấp mấy lần khi bị xe tải tông vào. Tôi muốn ôm khuôn mặt của mình, nhưng tôi sợ sẽ chạm vào tế bào mà ít khi nhìn thấy ngoài đời thật. Tôi nghe tiếng rủa của bọn chúng, lại theo phản xạ lấy lưng mình chấn cho người bên dưới, Chanyeol! Một lần nữa tôi bị một lượng axit hắt vào lưng mình, khoảng một chén!

Một chén sẽ không ăn mòn hết cái áo của tôi đâu nhỉ? Nếu trên người tôi không còn cái áo nào tôi sẽ liều mạng với bọn này, nhưng rất may cho bọn chúng tôi mặc đến bốn lớp áo.

- Park Chanyeol, mày hãy nhớ kĩ. Chuyện ngày hôm nay tao vẫn chưa tính xong đâu đấy! Tởm chết được! Bọn họ đã rời đi.

Eo của tôi được người bên dưới siết chặt. Hơi thở rất khó khăn nhưng anh vẫn cố nói

- Tại sao lại đỡ cho tôi! Tại sao lại khờ đến vậy! Nói đi chứ, nói đi...tôi xin cô! Nói gì đi...

Bờ vai của anh run lên từng đợt, hình như anh đã khóc. Giống như ngôn tình, nam chính cuối cùng cũng khóc vì người con gái anh ta yêu, dù có lạnh lùng sắt đá đến thế nào cũng phải khóc... Bởi vì tác giả của bộ truyện ấy muốn vậy! Còn Chanyeol, anh cũng khóc bởi vì khuôn mặt đáng sợ này của tôi sao!

- Hi sinh ột người không thân thiết, cô không thấy mình ngốc sao? - Chanyeol mệt mỏi gục vào vai tôi, giọng ạnh khản đặc - sao không nói gì đi chứ!

- Anh nhìn cái miệng của tôi đi, có chu ra được nữa đâu mà nói!

Tôi nghe tiếng cười của anh, tôi cũng thấy bớt căng thẳng. Đổi vị trí cho thoải mái, tôi lần mò bằng trí nhớ của mình để tìm chỗ tựa lưng! Có lẽ tôi sẽ chết nên tôi không gấp gáp tìm bác sĩ, vả lại tình trạng hiện giờ của Chanyeol cũng không thể đưa tôi đến bệnh viện.

Đầu tôi được một lực rất nhẹ đẩy vào một bờ vai rắn chắc! Tôi điên tiết mà đánh vào người bên cạnh.

- Anh muốn ngày mai khi đến bệnh viện bác sĩ sẽ san bằng cái mặt tôi để điều trị à!

- Cô tên là gì?

- Shim Song Mi. Tên của tôi đậm chất nghệ thuật đúng không? Đúng vậy, tôi là một diễn viên nổi tiếng trong tương lai. Vì vậy, bây giờ anh hãy nín nọt tôi đi...

- Vì tôi mà ước mơ của cô không thể thực hiện được...tôi xin lỗi!

- Chúng ta đang quay phim à? Anh đừng lo, nếu không thể là diễn viên tôi sẽ chăn nuôi bò sữa. Hằng ngày có thể uống bao nhiêu ly sữa tùy thích...

- Vì sao cô lại bảo vệ tôi?

Vì sao à? Tôi cũng không biết, chỉ là phản xạ tự nhiên mà thôi. Nhưng tôi không trả lời thế tôi cố gắng mở mắt của mình! Rất may đôi mắt không bị axit làm ảnh hưởng. Tôi nhìn Chanyeol tươi cười, dù khuôn mặt của tôi lúc này có biến dị. Nhưng... Chanyeol, anh ấy khóc từ nãy đến giờ sao! Sưng hết rồi. Lúc này tôi mới biết thì ra anh ấy có sức hút đến vậy ngang bằng với Luhan rồi, à mà không! Anh Luhan là nhất!

- Chanyeol, hôm nay tôi lần đầu gặp anh đã bị anh ám đến hết buổi casting rồi biết bao việc xảy ra. Người ta nói bắt qua tam mà anh đến ngũ còn hơn cả Taeyeon một bậc. Người ta nói hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng. Hôm nay tôi gặp anh đến năm lần chứng tỏ chúng ta rất có duyên, anh cũng vì bị tôi ám mà phải bỏ bộ lạt thứ hai lại xảy ra những chuyện linh tinh này. Coi như chúng ta huề, nhé!

Đôi mắt sưng đỏ của anh nhìn tôi, nước mắt lại rớt. Tôi lại nhận ra một chân lí, con trai thường ngày sẽ không khóc nhưng đến khi gặp chuyện khóc còn hơn cả con gái. Bởi vì lúc đó anh ấy vô lực đến vô dụng!

Tôi lấy tay lau nước mắt cho anh, vỗ về anh như đứa trẻ.

- Chanyeol này, tại sao mấy người đó lại bắt được anh vậy?

- Là tại cô hậu đậu, đi đứng không cẩn thận nên mới bị bắt. - giọng anh rất nhỏ

- Không phải ý đó... Ý tôi là (đột nhiên tôi quên cách nói tiếng Hàn)

- Nếu cô có thể bình an vượt qua, chúng ta... Hèn hò... Nhé?!

Tôi hơi bất ngờ với câu nói này của anh, có thứ gì đó len lỏi vào lòng! Rất ngọt

- Ồ, nếu tôi vượt qua sẽ cùng anh hẹn hò. Nhưng chúng ta chỉ mới quen nhau một ngày...

- Từ từ tìm hiểu

- Anh là thần tượng sao?

Anh ấy gật đầu, môi đã nở nụ cười

- Vậy thì sao nay phải bảo vệ khuôn mặt của mình kĩ một chút! Còn có ... sức khoẻ nữa... Ở địa ngục tôi sẽ cố gắng làm trùm để không ai bắt anh và những người khác đi đâu! Hứa nhé...

Tiếng tôi rất nhỏ, tôi nghĩ là anh không nghe thấy. Giây cuối cùng tôi gục xuống sàn nhà đã loang lổ máu của anh

End chap

13. Chương 13

Chap 13

Năm năm sau

Tại một trường quay phim thần tượng

Chát

- Cậu ngừng diễn trò ở đây đi, anh Taek Ham là của tôi! Kim Sun Ri, cậu hãy từ bỏ Taek Ham đi. Dù là cậu có van xin tôi đi chăng nữa, tôi cũng sẽ không cho cậu cơ hội ở gần anh ấy.

- Tớ xin lỗi... nhưng tớ chỉ có thể làm thế này để chứng minh rằng tớ cần Taek Ham, Ye Eun tớ van cậu...hức hức...tớ... tớ sẽ chết mất nếu không có anh ấy.

- Kim Sun Ri, con người độc ác năm năm trước đâu rồi? Sao hôm nay yếu đuối vậy, quỳ dưới chân cả người cậu từng bắt nạt à! Đứng dậy và đi đi. Tôi nói, tôi sẽ không là con ngốc yếu đuối ngày nào nữa đâu. Tôi sẽ... cố gắng dành lấy hạnh phúc vốn dĩ thuộc về mình, vậy nên... cậu không có cơ hội.

- Xin cậu, tớ xin cậu. Tớ yêu anh ấy, rất nhiều...

- Buông tôi ra, tôi căm ghét cậu!

- Cắt! Diễn tốt lắm, hôm nay hai người diễn rất tốt! Nào nào, Chun Ki uống tí nước nghỉ ngơi nào...

Đạo diễn cầm cuốn kịch bản vỗ liên hồi. Ông ta đẩy cái ghế ra phía sau, trực tiếp cầm chai nước đưa cho cô gái có mái tóc ngắn cụt trên vai – là tôi Song Chun Ki – một diễn viên xuất sắc, xinh đẹp và...

- Aaaaa~ Song Chun Ki, anh yêu em!

- Song Chun Ki, hãy lấy anh đi!

- Song Chun Ki, em thật xinh đẹp...

....

Hồ hớ, như các bạn đã thấy. Fan hâm mộ rất nhiều. Bởi vì sao, tôi là một cô gái có một không hai. Nhan sắc có thừa, tài năng vô hạn. Hiện giờ tôi là nữ diễn viên trẻ có nhiều fan nam nhất đồng thời là diễn viên có lượng anti fan khủng nhất. Tôi rất tự hào về hai điều này, bởi vì tôi đẹp nên có nhiều fan và bởi vì tôi quá đẹp nên người ta mới ghen tị.

Quay lại với phim trường, đây là bộ phim thứ tám sau hai năm hoạt động. Bộ phim này có nội dung hay, diễn viên nam lại đẹp nên tôi rất thích. Tình địch của tôi trong bộ phim này, Kim Taeyeon một cô gái tài năng và có sức quyến rũ trên sân khấu. Một người hoàn hảo... sau tôi, chị ta hơn tôi bảy tuổi nên điều này là hiển nhiên. Chị ta rất hòa nhã, nhìn biểu hiện từ lúc bộ phim khởi quay của chị ta mà tôi nói thế. Ai bắt chuyện cũng tiếp đón rất nồng nhiệt, không hề có căn bệnh idol. Và hiện giờ với tôi chị ta cũng thế.

- Chun Ki, em thấy cảnh quay hôm nay thế nào? – Taeyeon ngồi cạnh tôi cười nói

Tôi rất ít nói chuyện khi chỉ có hai người nên chỉ nhìn chị ta cười nhạt. Cần gì phải thể hiện khi không có máy quay, chỉ tốn nước bọt. Chị ta không bắt ngờ tiếp tục nói.

- Cảnh sau chị có cảnh hôn nên...rất hồi hộp!

Tôi đang tu chai nước nghe mà muốn phun hết cả ra. Chị ta chưa hôn ai bao giờ sao, vậy cái hôn gió qua điện thoại mà tôi tình cờ nghe thấy... được tính là gì đây?! Nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng của chị ấy, tôi nói

- Chị chưa hôn ai bao giờ à?

- Vẫn... vẫn chưa!

Tôi tiếp tục cười.

- Hình như em rất ghét chị, phải không Chun Ki?

Tôi khó hiểu nhìn chị ta, chị ta nhìn tôi cười tươi rói.

- Chắc chị đã làm gì cho em khó chịu nhỉ?

Một phút im lặng để nhớ lại những khó chịu của tôi. Hình như chị ta có xuất hiện trong đó.

- Ủ!

Một phút sau, chị ấy lên tiếng

- Chị xin lỗi nhé!

Chị ta nói gì mà tôi không hiểu gì cả, cầm kịch bản đọc tiếp không quan tâm đến chị ta. Tôi lại nghe tiếng nói

- Em biết không, chị vẫn chưa có bạn trai...cho nên...cho nên rất ngại cảnh hôn lần này. Nó... nó là nụ hôn đầu tiên! Ở đây chỉ có em là hiểu chị nhất nên chị muốn chia sẻ với em...

Tôi hiểu chị bao giờ, chia sẻ gì?

- Chị muốn chia sẻ nụ hôn đầu của chị với tôi à? – Tôi nghiêng mặt nhìn chị ấy

Khuôn mặt chị ta đỏ như trứng luộc...à không, tôm luộc! Mắt tròn tròn nhìn tôi. Tôi cười khẩy, trêu chị ta

- Chị đang quyến rũ tôi à? – Tôi áp mặt gần chị ta một chút, cười gian

- Khô...không...ý chị là. Muốn em giúp chị an tâm một... một chút! – Taeyeon run rẩy xoắn đôi tay vào nhau
Tôi rất muốn lần ra đất mà cười, giúp chị ta an tâm thế nào đây?

- Tôi hôn chị nhé? Cho chị an tâm một chút... - Tôi nắm hờ lọn tóc của chị ấy, cố làm cho giống ngôn tình.
Mặt chị ta tái mét, nghiêng đầu mà tránh tôi. Bên ngoài fan hâm mộ của tôi và chị ta hét điên loạn

- Chun Ki... chị...em đừng làm thế. Người ta sẽ hiểu lầm chúng ta là less đó

- Đã hiểu lầm thì biến nó thành thật luôn đi.

Không đợi chị ta phản kháng tôi hôn chị ta một cái, vào má. Bên ngoài nhìn vào chính là nói chúng tôi hôn môi. Lâu lắm rồi tôi vẫn chưa có tin hot trên web, hôm nay có cái để xem rồi.

Ring...ring...ring

- Con nghe nè dì!

- ...

- Vâng!

- ...

- Vâng!

- ...

- Exo?

- ...

- Vâng.

Cúp máy tôi nhìn Taeyeon vẫn đang run rẩy bên cạnh, tôi khều chị ta một cái. Chị ta ngã ngang, hấp tấp đứng dậy chạy biến. Còn tôi, đeo kính râm tiếp tục dò kịch bản

14. Chương 14

Chap 14

Quá khứ năm năm trước

Rạng sáng ngày 7-5, một chiếc taxi đậu trước ngôi nhà hoang trên con đường vắng. Một cô gái có dáng người nhỏ nhắn trùm kín từ đầu đến chân bước xuống xe rất gấp gáp. Cô gái hấp tấp chạy vào ngôi nhà, đôi mắt đã đỏ hoe và sưng húp. Mở cửa nhà, cô không kiềm chế được nước mắt. Người con trai mà cô ấy thầm yêu, lặng lẽ theo dõi, âm thầm bảo vệ... giờ phút này ngồi dựa vào góc tường một cách yếu đuối, khuôn mặt điển trai bầm tím, khóe miệng vẫn còn vết máu. Một cô gái nằm trên đùi anh khuôn mặt biến dạng đến ghê tởm, hơi thở yếu ớt, chiếc áo khoát mà cô gái ấy mặc đã rách tươm. Sunny – cô gái trùm kín – đã dùng chân mà đẩy cô gái kia ra khỏi Chanyeol, đỡ anh ra taxi. Đôi guốc cao gót của Sunny lại đạp lên đôi tay bị axit ăn mòn của cô gái kia, cô muốn xác nhận cô gái nọ đã chết chưa. Cô gái kia chỉ khẽ nhắm mắt, cơ thể quá yếu không thể cố gắng làm người khác biết mình vẫn còn sống. Sunny rời đi, gián tiếp kết thúc một mạng sống

- Đứng...đứng...đứng đi...

Là tôi, Shim Song Mi. Tôi dùng sức lực cuối cùng để níu kéo. Dù tôi biết người đó sẽ không nghe thấy, thậm chí là không cứu tôi...nhưng tôi vẫn muốn cho người đó biết tôi vẫn còn sống. Tôi cố gắng mở mắt để xem Chanyeol đã an toàn chưa... bóng lưng anh ấy yếu ớt dựa vào người phụ nữ nọ. Tôi an tâm rồi, dù tôi có chết cũng rất xứng đáng bởi vì tôi đã bảo vệ được nụ cười của rất nhiều người yêu thích anh ấy. Có lẽ ba mẹ và dì sẽ đau lòng vì tôi chết không toàn thây nhưng biết làm thế nào. Nhưng nếu tôi còn sống... nhất định tôi sẽ điều tra ai là người đứng sau sự việc này. Cô gái kia không thể tự nhiên mà biết chỗ hoang vắng này, tôi tin chắc... chị ta là kẻ chủ mưu. Điện thoại của ai đó đang reo, tôi nghĩ là có người trong ngôi nhà

này. Nhưng tiếng chuông đó nằm cạnh tôi, theo quán tính tôi kéo điện thoại về phía mình, nhấn nút nghe máy.

- Sunny, hôm nay chúng ta có lịch quay quảng cáo cậu chạy đi đâu thế?

Taeyeon? Giọng chị ta... đây là... điện thoại của Sunny làm rơi sao? Thì ra...

Taeyeon, chuyện này có lẽ liên quan đến chị. Điều này làm động lực trong tôi trỗi dậy. Có chết cũng phải trả thù. Nhấn tin vào số di. Tôi bắt đầu lịm đi.

Khuôn mặt tôi bắt đầu nóng ran, nổi đau đến tâm can. Chưa bao giờ tôi đau đến thế, cả cơ thể như là sẽ bị thiêu rụi trong tích tắc. Tôi bắt đầu sợ cái chết... tôi thật sự sợ cái chết... sau đó tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với tôi!

Một tháng sau đó...

Chấn thương của Chanyeol đỡ hẳn, anh bắt đầu làm vật lí trị liệu với cánh tay phải bị thương nặng. Sau đó lại bắt đầu hoạt động với các thành viên Exo. Mọi việc trở về quỹ đạo cũ, không ai hỏi đến sự việc trong ngôi nhà hoang kia. Nhưng kể từ lúc anh tỉnh dậy sau một tuần mất tri giác, tính cách của anh thay đổi hẳn. Trầm lặng, ít nói, hay cáu gắt. Thay đổi hoàn toàn. Sau này khi hoài niệm về ngày đó ai cũng phải cảm thán. Một số sự việc điển hình như sau.

Baekhyun cùng Taeyeon đến thăm, mang theo hoa quả mà Chanyeol rất thích. Taeyeon khéo léo gọt vỏ táo cho Chanyeol, tận tay dứt cho anh ăn. Chanyeol đã từ chối vài lần nhưng Taeyeon vẫn cố chấp đưa tới, kết quả anh đẩy Taeyeon ngã ra đất. Baekhyun vừa mua nước về thấy thế quăng luôn vào sọt rác chạy lại đỡ Taeyeon. Anh nhìn Chanyeol mà nói

- Chanyeol, tớ biết cậu khó chịu với vết thương này nhưng mà mạnh tay với con gái là không được. Huống hồ, Taeyeon là bạn gái tớ.

- Mang bạn gái của cậu về đi. Tôi không cần chị ta đến thăm, nếu lần sau chị ta còn đến...tôi sẽ thẳng tay mà chơi cái chậu cá cảnh này đi đấy! – Chanyeol quạu quọ mà nói.

Một sự kiện khác là việc Chanyeol nhờ Sehun mua giúp một cốc sữa nóng. Sehun nghe thế nào lại thành ra trà sữa. Khi mang trà sữa vào hỗn hờ mà đưa cho Chanyeol, tận tình giới thiệu trà sữa thượng hạng và rất nhiều điều khác. Thế mà Chanyeol chỉ tiện tay thấy lon trà sữa vào thùng thuốc bỏ. Đêm đó, Sehun ôm gối nằm cạnh Kai mà khóc.

...

Anh bắt đầu xa lánh con gái, đặc biệt là những nhóm nhạc nữ nổi tiếng. Nhưng không thể ngờ, một năm sau đó anh cùng SNSD Sunny tuyên bố hẹn hò với nhau. Nghe được tin này, nội bộ Exo bắt đầu rục rịch. Trừ Sehun, Kai và Baekhyun ủng hộ thì những người khác đều phản đối. Mặc kệ phản đối của dư luận hai người bọn họ vẫn quen nhau, cùng nhau tham gia những chương trình couple, cùng đi xem phim và làm những điều mà các đôi yêu nhau vẫn hay làm. Dần dần mọi người cũng tiếp nhận điều này bởi vì sau khi quen với Sunny tính cách của Chanyeol đã trở lại. Hòa đồng, vui vẻ và năng động. Anh vẫn hay dẫn Sunny về KTX tổ chức những buổi liên hoan nhóm. Tóm lại bọn họ như hình với bóng mà yêu nhau. Cứ tưởng tình yêu của họ sẽ bất diệt vì Sunny rất yêu Chanyeol (cô ta đã nói với Chanyeol là mình yêu thầm anh), Chanyeol cũng rất nuông chiều cô ấy. Nhưng khoảng nửa vòng trái đất bên kia, Shim Song Mi đã hạ quyết tâm trả thù tất cả... không ngoại trừ bất cứ ai!

15. Chương 15

Chap 15

Nghe lời của dì tôi đến KTX Exo để nhận đồ mà dì gửi cho anh Suho khi ở phim trường (dì và anh cùng quay game show, tình cảm của chúng tôi cũng rất tốt). Dì còn phải quay ngoại cảnh nên một tuần sau mới trở về, điều đó làm tôi rất vui bởi vì tôi có thể gặp anh Chanyeol của tôi rồi!

Tôi nghĩ quyền lực và sắc đẹp là thứ mà đàn ông rất thích, chỉ cần có hai thứ đó người đàn ông sẽ tự khắc ngã về phía bạn, Nhưng điều này không áp dụng cho những người đàn ông nổi tiếng và Chanyeol là một trong số đó. Đó cũng là lí do mà tôi không buông tha cho anh ấy. Nhớ những ngày đầu tiên khi tôi vào làng giải trí, tôi không hề cực khổ như những điều mà các diễn viên hay chia sẻ trên các chương trình. Mọi thứ đều rất suôn sẻ, bởi vì tôi có dì. Có lẽ bạn đã biết tôi là ai rồi nhỉ?! Không chỉ là Song Chun Ki xinh đẹp, nổi tiếng có rất nhiều fan hâm mộ mà còn là một Shim Song Mi mang rất nhiều thù hận của năm năm trước. Tôi nhìn ra cửa kính xe, Seoul- một đô thị phồn thịnh ẩn chứa rất nhiều điều mà ta không thể tưởng. Tôi bắt đầu nhớ về ngày đó...

Câu chuyện nhỏ của Shim Song Mi năm năm trước

Tôi đã nhắn tin cho dì hi vọng dì sẽ đến đây, tôi không biết đây là đâu nên chỉ có thể nhờ dì tra theo vị trí tin nhắn gửi đến. Rất nhanh sau đó dì đã đến, mùi hương quen thuộc của dì làm tôi an tâm hơn rất nhiều. Tôi lại chìm vào giấc ngủ.

Một tháng sau đó tôi mới tỉnh dậy, người mà tôi nhìn thấy đầu tiên không phải như phim truyền hình, cũng không phải dì với đôi mắt đầm lệ. Mà là cảnh sát. Họ gọi bác sĩ đến để xem tình trạng của tôi rồi bắt đầu điều tra đủ thứ. Họ hỏi tôi có nhớ khuôn mặt của những người kia hay không? Có ai là nạn nhân giống tôi hay không? Có gây thù với ai hay không?... Câu trả lời là không, chỉ duy nhất có gây thù với ai hay không, tôi nói là Kim Taeyeon nhưng những người kia nhắm đến người khác còn tôi là tự nguyện ra tay nghĩa hiệp. Sau đó họ không đến tìm tôi nữa, tôi cũng được dì chuyển sang Mỹ để điều trị ba mẹ tôi không hề hay biết gì cả. Có lần mẹ tôi gọi sang nói với tôi về thăm, mẹ rất nhớ con. Tôi chỉ nói với mẹ rằng, máy bay dạo này hay bị rớt, tàu hay bị chìm để bảo vệ tính mạng.... con không về được! Sau đó bà chỉ cười và nói: “Tao giỡn với mày thôi, ở bên đó luôn đi về đây tốn tiền mua vé, tiền gạo, tiền taxi này nọ nữa” ngày đó hai mẹ con tám tới sáng, qua ngày hôm sau tôi lên bàn mổ chuẩn bị phẫu thuật.

Bác sĩ nói với dì là khuôn mặt tôi bị thương rất nặng, lại không sớm xử lí. Đất cát bị dính vào đấy là nguyên nhân dẫn đến hoại tử cho tế bào nên việc điều trị phải mất hai năm, chưa kể một năm phải đến kiểm tra hai lần. Mà việc phẫu thuật thẩm mỹ là cải tạo hoàn toàn, riêng đôi tay không thể điều trị . Tôi nghe dì nói lại như thế trong lòng rất sợ hãi, dì nói với tôi không cần lo tiền bạc cứ an tâm mà điều trị. Tôi lại nói sợ người ta làm tôi đẹp quá ba mẹ không nhận ra tôi. Nghe tôi nói câu đó dì bật khóc

Hai năm, khoảng thời gian không quá dài đối với người bình thường. Nhưng nó lại vô tận đối với người nằm trong bệnh viện. Tôi chịu biết bao nhiêu đau đớn, hàng nghìn mũi kim và nhát dao cứa vào cơ thể. Cứ mỗi lần thuốc tê hết tôi lại như một con quỷ dữ mà gào thét, đau đớn chưa bao giờ có. Những lần như thế tôi lại tìm động lực để chịu đựng, câu nói của Chanyeol năm đó vẫn vang dội trong đầu...

- “Nếu cô có thể bình an vượt qua, chúng ta... Hẹn hò... Nhé?!”

...

Câu nói đó làm tôi cố gắng vượt qua đau đớn. Cho dù anh có nhớ đến tôi hay không, chỉ cần tôi vượt qua sẽ trở về tìm anh ấy. Tôi sẽ không vào showbiz mà mở trang trại bò sữa, còn anh... anh có thể theo đuổi ước mơ của mình hay cùng tôi chăn nuôi... bao nhiêu suy nghĩ cứ thế mà lần ắt nổi đầu...

Hai năm điều trị kết thúc

Ngày tháo băng tôi đã không thể tin vào mắt mình. Cô gái trong gương rất xinh đẹp, sắc xảo. Cô gái ấy có khuôn mặt hoàn hảo vô cùng. Nhưng đôi tay của cô ấy, mãi mãi không thể cầm viết. Shim Song Mi, đã không tâm thương nữa rồi

Tôi giục dì nhanh về nước, tôi muốn đến trước mặt Chanyeol... à không! Không chỉ Chanyeol mà còn là những người trước kia nữa, tôi muốn họ phải ngạc nhiên với nhan sắc này. Tôi háo hức chờ ngày đó. Không hiểu sao tôi lại yêu Chanyeol chỉ sau một ngày gặp gỡ, Có lẽ... không phải yêu sau ngày đó, mà là hai năm câu nói của anh làm tôi yêu.

Ngày đặt chân về Hàn Quốc, tôi đã ngay lập tức mà bắt xe đến KTX Exo. Mọi thứ vẫn như vậy, không hề thay đổi, nhưng trước KTX đã trồng một cây anh đào. Tôi không quan sát nhiều mà chạy lên tầng 12. Niềm vui đã đến vạn phần, còn hi vọng tên đen và tên móm bất ngờ vì tôi không còn béo nữa. Nhưng...trước mắt tôi... Sunny cùng Chanyeol âu yếm trước lối thoát hiểm, anh dịu dàng vén tóc cho chị ấy, cùng chị ấy ôm nhau. Tôi bỗng nhớ đến đêm đó, anh thống khổ mà lách trên nền sàn với đôi chân đầm máu... anh gục vào vai tôi yếu đuối mà khóc...

- “Nếu cô có thể bình an vượt qua, chúng ta... Hẹn hò... Nhé?!”

Câu nói đó... đã trở thành nhát dao sắc nhọn đâm trúng phổi. Không thể thở...

Ngày đó mưa rất to, tôi không vô vọng dầm mưa như trong phim vẫn hay làm. Tôi ngồi bên cây anh đào, nhìn về căn phòng năm đó tôi đã đặt chân vào. Cùng Tao hyung tự kỉ, nhìn tên móm và Luhan xinh đẹp vật nhau dưới sàn, còn có rất nhiều thứ.

Có người đã che ô cho tôi, dù ngồi dưới cây anh đào này sẽ không ướt cho lắm. Nhưng chiếc ô này, đã làm tôi ướt đẫm. Tôi bắt đầu khóc... rất lâu. Người kia vẫn không rời đi, vẫn che ô cho tôi. Tôi ngược nhìn người đó, Chanyeol... anh đã một lần nữa cho tôi hi vọng. Tôi sẽ không vì câu nói năm nào mà chờ hạnh phúc tự đến, tôi sẽ chủ động mà kéo hạnh phúc về với tôi.

Ngày hôm sau tôi về đến nhà, dì nói với tôi sự việc năm đó không đơn giản là anti fan, mà có người bày mưu hại Chanyeol nhưng tôi tình cờ xuất hiện nên tôi đã trở thành nạn nhân. Mà nguyên nhân là sợ bạn trai mình bị cướp mất. Kẻ ngu mới nghĩ thế. Điều không tưởng kẻ bày mưu là Taeyeon còn người sai khiến là Sunny, nhóm người thực hiện lại là fan của SNSD điều tôi tệ hơn chính là anti fan Exo. Những người đó lại là con của gia đình vọng tộc nên không ai truy cứu, dưỡng tương lai của tôi vì bất mãn nên đã âm thầm điều tra.

Tôi muốn họ phải trả giá, trả cho họ những gì mà tôi chịu đựng trong hai năm qua, lấy lại hạnh phúc vốn thuộc về tôi.

Tôi xin đi giúp tôi nhanh vào showbiz, một năm để tham gia những đoàn kịch nhỏ. Hai năm sau đó tôi bắt đầu sự nghiệp và thành công như hôm nay.

Bây giờ là lúc để tôi trả thù!

16. Chương 16

Chap 16

- Đồng bào bên trong mở cửa cho diễn viên xinh đẹp đương thời vào đi!

Rầm rầm rầm...

- Có ai nghe thấy Song Chun Ki em nói gì không? Mở cửa cho em đi nào...

Tôi dùng đôi cao gót mà đá vào cửa. Bên trong vẫn không có người trả lời. Lần nào tôi đến đây cũng vậy, không ai thèm trả lời mà bên trong bọn họ lại đầy đủ...chỉ thiếu mỗi hai người đó. Vì nhiều lần như thế tôi đã rút ra một bài học, chủ động là tốt nhất. Vậy là tôi trộm chìa khóa của Chen Chen và làm một cái y như vậy. Mỗi lần đến đây sau đó tôi chỉ đập cửa báo là tôi đến và tự mở cửa mà thôi.

Chuyện này bắt đầu từ một năm trước, lúc tên tuổi Song Chun Ki đã dần được mọi người biết đến. Tôi nhận hợp đồng quảng cáo với Exo. Làm việc nhiều thì ít nhiều cũng mên nhau, và lại tôi là đứa sống với tính cách thật nên rất nhanh đã thân với hầu hết bọn họ. Quay quảng cáo xong cả đoàn mời nhau đi ăn mừng, tôi cũng đi theo vì có Chanyeol đi cùng. Đến quán karaoke, đạo diễn không biết điều mà bảo mọi người gọi bạn gái đến chung vui. Lúc đó Chanyeol và Baekhyun là hai thành viên duy nhất có bạn gái trong Exo nên họ đã gọi hai người kia tới. Dĩ nhiên là tôi không thể im lặng, mỗi lần đạo diễn đưa micro cho Sunny và Taeyeon tôi đều giành mất. Hai người bọn họ chỉ bên lẽ mà cười. Một số người trong đoàn thừa

dịp này mà xin chữ kí của hai người bọn họ, điều này tôi không thể giành lấy. Bởi vì tay của tôi không thể viết. Tửu lượng của Taeyeon và Sunny rất kém nên đã nôn ói ngay sau bốn ly rượu, Chanyeol ân cần mà chăm sóc cho Sunny ôm chị ấy vào lòng tay thì vỗ lưng cho chị ấy. Một đứa không biết điều như tôi còn làm gì, nốc ngay một ly lớn rồi cầm một ly đi đến cạnh Chanyeol. Tôi còn nhớ câu nói đã làm nên tên tuổi mặt diễn viên mặt dày sau đó.

- Chanyeol oppa, em mời anh uống ly rượu uyên ương này. Chỉ cần anh uống, đêm nay muốn gì em cũng cho.

Lúc đó Chanyeol trợn to mắt mà từ chối, khuôn mặt anh đỏ đến mang tai. Những người trong quán đờ người trong phút chốc, nhất là Taeyeon chị ta nhìn tôi với ý không nên. Tôi cũng đâu thân thiết gì chị ta mà nghe lời. Lại nhìn Sunny bên cạnh. Uống hết ly rượu đó tôi đã kéo Chanyeol mà hôn trước mặt mọi người. Ngay sau đó tôi bắt tỉnh nhân sự. Hôm sau tôi được lên trang đầu các báo về idol.

Từ đó tôi công khai theo đuổi Chanyeol và thách đấu với Sunny, dĩ nhiên bị rất nhiều anti fan ném đá. Song song đó có không ít người hâm mộ bởi vì tôi rất thẳng thắn và đáng yêu.

Một tuần ba lần đến KTX Exo, mỗi lần đến đều mang theo rất nhiều quà cho các thành viên. Thời gian đó họ tiếp đón tôi rất nồng nhiệt.

Nhưng mà có một lần tôi lỡ tay cho thuốc xổ vào ly trà sữa của Sehun và Chen Chen thay vì là ly của Taeyeon và Sunny (Chen gọi điện thoại nói với tôi là có Sunny và Taeyeon đến, cần triển khai tác chiến). Kết quả là tôi bị mất tư cách của khách, còn hai người kia nhập viện cả tuần lễ... vì tiêu chảy cấp tính. Lại nói, có lần tôi muốn lấy lòng Kris đại ca nên đã đích thân đến KTX của bọn họ mà làm bánh. Mải nhìn Chanyeol uống nước, tôi làm rơi cả vỏ trứng vào tô rồi quên lấy ra mà đem đi hấp cái bánh đó. Khi bánh được cất ra bọn họ đã nôn mửa suốt cả đêm... Tôi không cố ý!

Không còn cách nào khác nên tôi mới mài chìa khóa hờ thôi.

Hoàn cảnh bây giờ là khi tôi vừa bước chân vào nhà, cửa của 5 căn phòng đều đóng lại. Theo thói quen tôi đến phòng của Chanyeol trước căn phòng này chưa bao giờ đóng cửa khi tôi đến, anh chưa bao giờ ở nhà vào những ngày này. Mở tủ quần áo, lấy bộ đồ mà anh sẽ mặc vào hôm nay ôm thật chặt vào lòng. Xong mọi thủ tục tôi mới rời đi.

- Chen hyung, ra đây em bảo đôi điều! – Tôi bắt chéo chân ngồi trên sofa

- Anh không có ở đây, em về đi!

Rõ ràng trả lời mà bảo không có. Tôi trề môi nhìn cái túi xách trên bàn, cười khẩy mà nói tiếp.

- Chen hyung, túi của ai mà đẹp thế! Em đem về nhé...

Chưa đợi tôi nói hết câu, Chen hyung đã chạy ra ngay sau đó là D.O. Cái biểu cảm nghìn năm không đổi của anh ấy, mặt đờ đờ.

- Em cần gì hả? – Chen hyung nhăn mặt hỏi tôi.

- Ờ...em cần lấy đồ dì gửi cho Suho hyung! Chen hyung em thích cái túi này quá....

- Không cho đâu! – Chen đề phòng mà giật cái túi rồi chạy biến về phòng.

- Em là con gái phải gọi bọn anh là oppa chứ! – Lay từ khi nào đã xuất hiện và ngồi cạnh tôi.

Tôi nhìn anh ấy, cười tươi rói. Lấy tay câu cổ anh.

- Em không thích! Chỉ dành cho Chanyeol oppa thôi ~ !

- Lay à, cẩn thận nó tấn công em đó. Dê cụ trá hình! – Kris cũng đã xuất hiện áo phông trắng, quần tây dài. Rất thu hút. – Suho, cậu lấy đồ gì đó rồi tổng cổ con nhóc lắm chuyện này đi đi!

Suho rất ngoan ngoãn mà đem túi đồ ra cho tôi, tôi nắm tay anh lôi xuống ghế. Ngã lên đùi Suho hyung, tôi ngáp ngáp ngáp dài.

- Em ngủ tí nhé! Chiều em sẽ ăn cơm ở đây!

Bộp...rầm

Không thương tiếc, Kris đá tôi lăn xuống sàn. Mà Lay và Suho cũng không thể thoát. Mấy người kia bắt đầu cười hả hê. Lần nào cũng thế, luôn có người song hành cùng tôi ăn cú đá của Kris. Tôi cũng chai đòn, đứng dậy vào phòng của Chanyeol mà ngủ. Họ cũng không lạ gì chuyện này tiếp tục công việc dở dang

- Kris hyung, em không tin là anh không thể trị con nhỏ này! – Sehun cúi kính nói

- Đúng đúng, anh mà thua con nhóc này thì anh không phải là Kris... - Kai hòa theo

- Hai cậu qua kia quỳ cho anh!

Công việc làm tôi mệt mỏi, lại thêm mùi hương trong phòng làm tôi ngủ rất say. Mơ màng tôi nhìn thấy Chanyeol đứng bên cửa sổ, anh cầm chai xịt nước tưới cho cái gì đó. Là một chậu xương rồng nhỏ! Không ngờ anh có thú chơi hoa đến vậy...tôi đứng dậy từ phía sau mà nhìn anh. Bóng lưng cao gầy...làm tôi nhớ tới đêm đó, yếu ớt mà khóc.

- Đi về đi!

Lại câu nói này, lúc nào cũng vậy! Trừ Sunny ra, những đứa con gái khác đều bị anh hờ hững. Anh mà biết tôi là Shim Song Mi, cô gái hứng axit cho anh ta ngày nào thì anh sẽ đối xử thế nào nhỉ? Tôi chờ ngày đó đến, sớm muộn mà thôi!

- Em không muốn về! Đây là vật Sunny tặng anh à? – Tôi chỉ vào chậu xương rồng

- ...

- Nhìn xấu quá! – Tôi trề môi

- Nó rất đẹp mà!

- Mất thẩm mỹ của anh kém thật đó! Đi ăn cơm thôi! – Tôi kéo tay anh ấy, anh ấy không từ chối như những lần đầu nữa. Rất an phận mà để tôi kéo

Bấy nhiêu thôi đã hạnh phúc lắm rồi

Phòng ăn

- A đi

~~ ...

- Oppa... a nào! A thôi mà.

- Chun Ki, em chai lì thật đó! Anh phục em luôn. – Chen nói

- Người ta là hoa đã có chủ...

- Hết cơ hội rồi!

...

Lần nào cũng mấy câu này hết. Tôi nghe mà phát bực, có mà hết hết tron ấy. Chỉ là chưa chín mùi mà thôi. Tôi tiếp tục gấp thức ăn cho Chanyeol.

- Nghe nói, SNSD ngày mai sẽ về phải không? – Luhan hỏi quơ

- Vâng, họ có concert ở Nhật mấy ngày nay rồi. – Chanyeol im lặng nãy giờ lên tiếng

Gì chứ, nhắc tới SNSD là nói chuyện à! Tôi không muốn bị lép vế tí nà.

- Mọi người tại sao lại nhắc tới người khác trong khi có một cô gái nóng bỏng như em ở đây chứ? – Tôi chống cằm mà nhướng mày

1s

2s

3s

...

180s

- Lần sau đừng đến nữa nhé! ~ Máy bay

Tôi bị bọn họ tống cổ khỏi nhà ngay sau đó! Không sao, ngày kia tôi lại đến. Chỉ là... không phải vui vẻ mà đến đây!

End chap

17. Chương 17

Chap 17

Xoảng... bóp... dùng dùng... rầm

- Aaaa...aaaa... Tức quá!... Tức chết đi được... Aaaaaa.....

Taeyeon đầu tóc rối bù ngồi trên giường thờ hì. Nghe tiếng động, Tiffany với cái mặt nạ chạy vào xem thử. Cô nhìn thấy Taeyeon cùng đồng ngổn ngang trong phòng, khuôn mặt đỏ kè cái laptop mà Baekhyun tặng cũng đã bị quăng vào xó nhỏ.

- Taeyeon, chuyện gì vậy?

- Năm đó...con Shim Song Mi đánh tớ một bạt tay. Sau đó bỏ trốn. Tớ và anh quản lí phải mở cuộc họp báo để giải quyết, cũng đã xóa hết mọi bằng ghi hình gây bất lợi cho tớ. Mọi chuyện cũng đã nguôi ngoay...bây giờ trên mạng lại có cái clip hoàn chỉnh về sự việc năm đó. Lời nói của tớ cũng được thu rất rõ ràng...

- Rồi sau đó...? – Tiffany hờ hững đi về phía giường lớn.

- Sau đó cái gì cơ...? Sau đó... không có... không có gì hết!

Tiffany dò xét

- Thật không?

- À...ờ...thật

- Cậu đừng giấu tớ, đêm đó... tớ đã nghe cậu và Sunny nói chuyện với nhau...

Taeyeon biến sắc, nhìn Tiffany không thể tin vào điều đó. Chị ta lập tức nắm lấy tay Tiffany mà khóc.

- Tiffany... tớ... tớ không cố ý hãm hại Chanyeol và cô ta. Tớ chỉ định dọa Chanyeol một tí thôi mà...tại cô ta xuất hiện nên...nên toàn bộ axit đều...đều đổ vào cô ta... tất cả là do Sunny liên lạc với bọn chúng, tớ chỉ là gợi ý mà thôi...

- Kim Taeyeon! Cậu dám phủ nhận trách nhiệm của chính mình sao hả

Từ ngoài cửa Sunny chọi túi xách về phía Taeyeon, sự xuất hiện của chị ấy không hề có báo trước. Taeyeon một lần nữa thay đổi sắc mặt, nhìn Tiff khó xử lại nhìn Sunny đang bùng bùng nóng giận.

- Hai cậu thôi đi. Chuyện này đẹp mặt lắm sao?

- Ngày đó tớ đã khuyên cậu không nên làm như thế. Mà bây giờ cậu lại đổ trách nhiệm vào tớ là sao hả? – Sunny tức giận nắm lấy bả vai của Taeyeon

- Cậu khuyên tôi bao giờ, đêm đó là cậu dùng điện thoại của mình mà gọi cho bọn chúng kia mà. – Taeyeon đánh mặt mà nói

Tiffany ngồi nhìn hai người bạn của mình. Họ đã cùng nhau đứng trên sân khấu rất lâu. Tranh chấp nội bộ cũng không đến thế này. Taeyeon và Sunny cũng rất thân với nhau, mà vì chuyện này họ lại mất đoàn kết thật không đáng!

- Hai cậu im hết cho tôi đi. Làm thế này còn ra thể thống cái gì nữa. Cũng may là mấy người kia đi siêu thị, nếu không thì hai người có thể hot trên mạng rồi đó

Nghe Tiffany nói thế, Sunny buông Taeyeon ra. Ánh mắt thất vọng không thể giấu được. Lúc này Taeyeon cũng đã hoảng sợ đến tím mặt, tiếp tục thở hì hục

- Cô gái tên Shim Song Mi cũng không còn thông tin gì nữa nên hay cậu đừng sợ cô ta trả thù. Hai người các cậu cũng nên kết thúc với lũ nhócEXO đi.

- Tại sao chứ? – Taeyeon và Sunny đồng thanh

- Các cậu nghĩ bọn họ sẽ làm gì nếu biết những chuyện hai cậu đã làm? Với Baekhyun có thể cậu ấy sẽ tiếp tục dung túng cho cậu. Nhưng Taeyeon à, Baekhyun nổi tiếng là tay sát gái. Dung túng cho cậu không có nghĩa là bỏ qua...

Tiffany im lặng quan sát Taeyeon. Chị ấy đã khóc

- Taeyeon, không có gì là mãi mãi cả. Cậu và cậu nhóc ấy đã cố vượt qua dư luận mà sống trong năm năm. Nhưng có bao giờ, cậu thấy hạnh phúc khi nhận từ cậu ấy một nhánh hồng hay không? Mỗi quan hệ của hai người các cậu đã rạn nứt ba tháng sau đó rồi... Là do hai người ngộ nhận, dày vò lẫn nhau suốt năm năm...

Taeyeon đã khóc lớn, nước mắt tuôn xuống trên khuôn mặt diêm lệ. Đau đớn nhất là khi một ai đó cho ta biết sự thật về tình yêu của mình.

Tiffany tháo mặt nạ xuống kéo Taeyeon vào vai mình. Dịu dàng mà an ủi:

- Chưa bao giờ là quá muộn để quay đầu cả Taeyeon à. Có lẽ Baekhyun sẽ rất đau khổ, nhưng với tình trạng như hiện nay... cả cậu và cậu ấy đều không hạnh phúc! Cậu phải chịu ám ảnh suốt năm năm qua. Còn Baekhyun luôn phải gánh áp lực từ dư luận. Hãy một lần mà nghĩ cho cậu ấy... nếu có duyên sẽ gặp lại thôi mà!

Taeyeon ghì chặt tay áo của Tiffany. Nhắm hờ mắt, Tiffany cố ngăn nước mắt của mình. Taeyeon là bạn thân nhất của cô, cô cảm thấy có lỗi rất nhiều. Những ngày đầu tiên Baekhyun và Taeyeon quen nhau, mỗi tối Taeyeon đều thức rất khuya hí hửng mà kể về những địa điểm mà hai người đã hẹn hò. Những lúc đó cô chỉ vui vẻ mà cười tươi. Không nghĩ đến sau đó ba tháng mối quan hệ của hai người bọn họ vô tình bị lộ. Bao nhiêu chỉ trích từ dư luận đổ hết vào Baekhyun. Khoảng thời gian đó Taeyeon không biết đã thức bao nhiêu đêm để gấp hạc giấy. Cứ mỗi năm phút lại mở điện thoại để xem tin nhắn động viên của Baekhyun, mặc dù thằng bé là người áp lực nhất. Những đêm đó cô chỉ đứng ngoài cửa phòng nhìn trộm, cầu mong hai người bọn họ sẽ vượt qua. Nào ngờ một lần Baekhyun lỡ hẹn vì cảm nặng, Taeyeon đã về phòng và đem hết số hạc giấy đốt đi. Sáng hôm sau cô biến thành một con người khác, vô tình, ích kỷ và làm chủ mọi thứ. Cho nên mới nói, tình yêu của Taeyeon và Baekhyun đã trở thành địa ngục dày vò cả hai suốt năm năm.

Nhìn sang Sunny đã im lặng từ nãy đến giờ, Tiffany lại nói

- Sunny, cậu dùng căn bệnh của mình mà ép buộc Chanyeol hẹn hò với cậu. Cậu cũng đã lầm rồi, đó chỉ là lòng thương hại. Thằng bé từ một đứa năng nổ, vui vẻ, hoạt bát lại vì cậu mà phải thay đổi. Cậu ấy ý thức được mình là chỗ dựa của cậu, cho nên cố gắng tỏ ra người lớn, lắng nghe và nhường nhịn cậu rất nhiều...

- Có lẽ cậu ấy đã phải lòng con bé Chun Ki nhưng vì sợ cậu bị tổn thương nên mới từ chối...

Mưa cuối cùng đã rơi xuống. Như chính lòng người lúc này, trút bỏ mọi gánh nặng, hận thù, ích kỷ...

Không có gì là quá trễ để thay đổi, nhưng đã có việc đi trước cả thời gian mà ta nhận ra sai lầm... đã quá trễ để rút lại điều đó...

Căn phòng bữa bọn, ba cô gái tỏa sáng trên sân khấu cùng nhau khóc một trận. Mọi chuyện cứ nghĩ là đã kết thúc nhưng thực ra chỉ mới bắt đầu...

18. Chương 18

Chap 18

Hôm nay dì và dưỡng tương lai của tôi đi thử váy cưới. Sau hơn năm năm tìm hiểu, họ cũng đã đi đến đích cuối cùng. Tuần sau họ sẽ tổ chức tiệc cưới. Cả hai đều là người thích náo nhiệt nên buổi lễ long trọng này chắc chắn là rất khoa trương và hoành tráng. Tôi cũng bị lây nhiễm không khí hạnh phúc của hai người vào ngày hôm nay. Mới sáng ra đã bị gọi dậy, lí do là dì tôi hỏi hộp nên không chọn được đồ. Đành phải gọi tôi góp ý chuyên môn. Nhìn đồng hồ của dì tôi lắc đầu ngao ngán. Đều là những bộ kính cổng cao tường, không có bộ nào sexy cả. Trái lại, đồ của tôi thì không có một bộ có tay.

Tôi mở rương đồ của mình, lấy bộ váy dạ hội màu đỏ mới mua đưa cho dì. Ban đầu dì thẳng thừng từ chối, nhưng sau những lời nỉ non của tôi dì đã mặc thử. Sau đó, tôi bắt cởi ra thế nào cũng không chịu cởi...

- Con cho dì làm cô dâu sớm hơn một tuần. Có gì xảy ra dì cũng không trách con ích kỉ...

Dì nhìn tôi chu mỏ, lại ngấm mình trong gương. Xoay cả chục vòng mà không chóng mặt

- Bây giờ dì mới nhận ra tại sao con lại thích chơi nổi!

- Tại sao ạ?

- Hố hố... một diễn viên nổi tiếng cần lấy mình làm trung tâm.

Tôi chống cằm nhìn dì. Ba mươi lăm tuổi mà tưởng hai lăm nhìn rất trẻ... rất mặn mà... Dì nói khi hôn lễ xong, dì và dưỡng sẽ xin nghỉ phép và đi hưởng tuần trăng mật ba tháng. Trong ba tháng đó, tôi phải thay mặt dì tham gia các show truyền hình. Tuyệt đối không được quậy phá, phát ngôn bừa bãi trong các chương trình đó. Bởi vì chúng là kênh truyền hình dành cho người cao tuổi. Bộ phim mà tôi đã đóng cũng đã lên lịch quay nhiều hơn. Tính ra tôi không có thời gian để gặp Chanyeol oppa rồi! Haizz

Phịch

- Dì sao vậy?

Dì tôi mặt mày xanh mét, ngồi sụp dưới đất. Tay ôm ngực rất chặt

- Dì...dì thấy bất an như thế nào ấy Ca Mi! Tim bỗng giật thót lên... rất khó thở! – Dì run run nói

Tôi đưa tay sờ trán dì. Không bị nóng. Chắc là vui quá nên hạ canxi thôi.

- Hay là dì đừng đi nữa! Ở nhà nghỉ đi dì

- Không được dưỡng của con phải bỏ cuộc họp vì dì đó!

Thấy dì kiên quyết tôi cũng không cản nữa. Cười cười trấn an dì

- Con đưa dì xuống dưới đợi dưỡng nha!

- Ok

- Coi người ta gấp gấp kìa...

- Con điên này! Mày điên thật rồi!

Xe của dưỡng đã đậu từ trước. Không chỉ xe của dưỡng mà còn có một chiếc nữa đậu kế bên. Tôi nghĩ là dưỡng dẫn theo cấp dưới để bảo vệ an toàn. Chứ khúc nhà của chúng tôi không có căn nhà nào nữa.

Thấy dì vừa ra tới, dưỡng đã nhanh chóng mở cửa xe rồi đỡ dì vào. Cứ như chăm sóc bà bầu, ai cũng phải đỡ. Thấy dì đỏ mặt tôi mỉm cười đến không chịu được. Ba mươi lăm tuổi mà như gái mười tám e với thẹn. Dì thò đầu ra dặn tôi

- Có gì thì tự lo cho bản thân nghe không?

- Dì còn ở đó mà lo cho con. Đi nhanh đi mà!

- Ca Mi, con lớn rồi không được làm việc theo cảm tính nữa! Cái gì cũng phải suy trước xét sau. Giới showbiz phức tạp không phải chỉ cần con mạnh mẽ là vượt qua mọi việc. Chìa khóa của nó chính là đồng minh! Mỗi thù của con bỏ được thì cứ bỏ biết không!

- Dì còn hơn là đi luôn ấy! Con biết mà. Dì đi đi

- Còn nữa. Khi rảnh thì về Việt Nam một chuyến! Xa quê bảy năm rồi. Còn chuyện khuôn mặt thì khai thật đi nghe!

- Biết mà, biết mà. Dì đi đi! Tối dì về dì nói tiếp. Dượng con đợi hết nổi rồi kìa! – Tôi nói bằng tiếng Hàn để dượng nghe thấy

Nghe tôi nói thế dượng đưa tay làm V-sign với tôi. Cười tươi lộ hàm răng trắng sáng! Rất đẹp trai! Chiếc xe dần lặn bánh, biến mất ngay ngã rẽ. Chiếc xe hộ tống cũng chạy theo! Người trong xe gọi cho tôi cảm giác quen thuộc đến lạ. Có lẽ đã gặp trên đường.

Ring ring ring

- Lô!

- “Chun Ki à, anh là Suho đây! Hôm nay em có lịch quay không?”

- Không có ạ!

- “Đưa máy cho em...”

- “Em muốn nói!”

- “Sehun chết tiệt, đem ly trà sữa của cậu ra xa một tí...”

- “Này này, Chun Ki anh là Kai đây...”

- “Trả máy cho anh!”

Gì vậy trời? Lần nào cũng vậy hết, nhao nhao cả lên. Có cần biểu hiện thế trước mặt người nổi tiếng không chứ!

- Từng người một nói đi! – Tôi nói

- “Em muốn nói mà ~”

- “Em sẽ nói với em ấy!”

- “Đưa máy cho em này”

- “Baekhyun, tránh ra mau!

- ...

Tôi cúp máy, lập tức chạy vào nhà chọn bộ váy trắng sexy nhất thay ra. Mười phút sau, tôi có mặt trên xe bus.

KTX Exo

- Làm gì mà dành máy với anh thế hả? Không có Kris ở đây không xem anh ra gì à?! – Suho trợn mắt nhìn đám người đang hỗn chiến trên sân pha

Lúc này, Sehun với ly trà sữa ngoan ngoãn ngồi tại chỗ nghe Suho nói. Còn Kai và Baekhyun đang vật nhau trên sân pha, kể bên là D.O với cái ba lô quẩy trước ngực dùng chân mà đá hai tên kia. Có lẽ cái uy của trưởng nhóm không có tác dụng với bọn người kia. Liệu trước được việc này, Suho nhà ta đã mua trà sữa để mua chuộc đồng minh – Sehun – cho nên cậu út mới ngoan ngoãn mà ngồi một chỗ.

Chanyeol lừ đừ ôm cái gối tựa vào vách tường nhìn về phòng khách. Khung cảnh này luôn xuất hiện cách nay hai ngày, sau khi Exo-M về Trung Quốc quay quảng cáo. Kris rời đi bọn lâu la này lại làm càn.

- Mấy đứa im chút cho anh ngủ! – Chanyeol vò đầu nói

Nghe tiếng Chanyeol cả đám ngoáy lại nhìn, năm giây sau... tình trạng vẫn như cũ. Sehun bưng ly trà sữa lại gần Chanyeol, áp trán mình vào trán của anh. Thản nhiên hút trà sữa tiếp.

- Anh ngoan ngoãn ngủ đi! Không thôi Suho hyung sẽ nổi cáu và cắt tiền tiêu vặt của chúng ta đó!

Chanyeol mệt mỏi mà nhắm mắt. Hôm qua khi vừa tập xong anh phải cùng Sunny đi dạo phố. Đi đến chập tối mới về, lại trùng mưa nên hôm nay bị sốt. Mà hôm nay nhóm lại có hoạt động, với tình trạng hiện giờ chỉ có thể ở nhà. Suho định nhờ Sunny sang chăm sóc cho Chanyeol, vì anh quản lí cũng đi cùng. Ngặt nỗi Sunny cũng có lịch làm việc nên không thể đến. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, đành chọn nữ diễn viên nổi tiếng Song Chun Ki đến giúp. Vừa không sợ bị dị nghị lại trọn vẹn hai bề. Sau đó, Suho gọi điện thoại cho Chun Ki nhưng bị đám lạnh chanh phá rối. Kết quả là đánh thức Chanyeol đang yên giấc bên trong.

- Suho hyung, Chun Ki nói sẽ đến ngay. Nếu chúng ta biết điều thì nên rời đi sớm. Nếu không sự kiện năm xưa sẽ được lặp lại với... cậu và cậu! – Baekhyun giờ điện thoại chỉ tay về phía Sehun đang ngậm ống hút một cách vô tội vạ và Kai đang uốn éo cạnh D.O.

Vừa nghe thấy thế, cả đám đã chen chúc nhau ở cửa. Một lát sau thì biến mất. Sehun cũng rất chu đáo mà dặn Chanyeol đang ngủ đứng cạnh tường

- Sắc nữ sắp tới gần. Hyung bảo trọng trình tiết để tối còn động phòng với Baekhyun nữa đó!

Chanyeol lừ mắt, chọi cái gối về phía cửa. Xiêu vẹo đi về phòng ngủ...

End chap

19. Chương 19

Chap 19

Tôi đến KTX của Exo với tâm trạng không mấy vui vẻ, bởi vì Chanyeol oppa bị cảm nặng. Mà lý do là bởi vì Sunny. Tôi rất phiền lòng...

KTX vắng tanh. Bọn họ đã đi cả rồi, ban này tôi thấy họ gấp rút lên xe. Chắc là có chuyện quan trọng! Việc đầu tiên Baekhyun dặn tôi là nấu cháo cho Chan oppa. Tối hôm qua đến giờ anh ấy không ăn bất cứ gì cả. Tôi vốn dĩ không biết nấu ăn nên đã mua cháo nấu sẵn. Bác bán cháo nhận ra tôi là Chun Ki, nên đã tặng miễn phí hai hộp cháo. Tôi rất vui về điều này! Sốt cháo ra tô lớn, tôi bê về phòng của anh.

Anh đang ngủ rất say. Khuôn mặt đỏ gấc do cảm nặng, môi khê mở. Chắc là khó thở lắm... nhìn dáng vẻ này lại nhớ đến lần anh bị hành hạ trong căn nhà hoang. Cũng yếu ớt thế này. Tôi thề sẽ không bỏ qua cho Sunny và những người kia. Từng người một phải trả giá cho việc họ đã gây ra.

Tôi đặt tô cháo xuống bàn. Ngồi cạnh anh, khê lay vai anh một chút. Mặt tôi bắt đầu đỏ gay gấc, tôi thực sự mắc cỡ. Cũng là con gái, mặt dày thế nào cũng ngại chứ! Chanyeol khê xoay người về phía tôi. Không mở mắt mà khản tiếng nói

- Sao vậy?

- Anh ăn tí cháo nhé! Không thôi là nhập viện đó!

Chanyeol đưa tay lắc lắc, tiếp tục ngủ. Tôi lại gọi dậy

- Anh ăn chút đi mà! Năn nỉ anh đó, em thực sự năn nỉ! – Tôi chấp hai tay khấn cầu

- Không ăn nổi mà...

- Em móm cho anh ăn nhé!

- Thôi mà Sunny noona... Em muốn ngủ tí nữa!

Sunny sao? Anh bệnh đến nỗi không nhận ra tôi luôn! Tôi cũng không nản chí, tiếp tục gọi

- Chanyeol oppa, em là Chun Ki này! Chan oppa

~Tôi ngán từ a ra. Rất bần bĩ. Chanyeol không chịu được dành ngồi dậy mà ăn hết tô cháo. Cũng không phải là ăn nhanh như phim mà là một mỗi múc từng múng. Cứ như tôi bắt anh ăn lửa vậy! Mà vốn dĩ là có ăn lửa đi chẳng nữa cũng không sao. Bởi vì sau đó tôi cũng sẽ ăn nó để cùng anh trải nghiệm.

Thấy anh như vậy, tôi không nổi! Nhưng ngoài cách bắt anh ăn ra thì không còn cách nào khác. Lời nói thì không thể, chỉ là nói suôn mà thôi. Vô tình tôi nhìn thấy chậu xương cạnh cửa sổ. Tôi nhớ đến mỗi lần thức dậy đều thấy anh nâng niu nó. Có lẽ nó sẽ tạo động lực cho anh! Sunny, tôi nể tình anh ấy đang bị bệnh mới đem cái này cho anh ấy nhìn. Nếu anh ấy không đến thế này tôi không cho nhìn đâu. Nghĩ là làm liền, tôi đem chậu xương rỗng đến trước mặt anh

- Anh nghĩ đến chủ nhân của cái cây này đi rồi cố gắng ăn vào. Chị ta sẽ giúp anh có thêm động lực!

Anh dừng múng cháo đang múc đang dỡ, chậm chậm ngược nhìn. Mắt anh đỏ hoe. Để tô cháo sang một bên, ăn cần đỡ chậu xương rỗng. Anh bắt đầu khóc. Lần thứ hai tôi thấy anh khóc thương tâm đến vậy. Nhớ chị ta tới mức này thì tôi chịu thua...

- Cô ấy đã đi rất xa!

- Làm gì mà sắc mùi ngôn tình dữ vậy! Chị ấy ở Busan thôi mà. Đi khoảng mấy tiếng đồng hồ là tới chứ gì!

- Tại vì tôi... Cô ấy... đã có thể trở thành phương hoàng!

Tôi cho là anh nói sảng

- Shim Song Mi... tôi xin lỗi!

Tôi thót cả tim. Anh nhận ra tôi sao, dù thế nào tôi cũng phải giả vờ là không biết, tôi vẫn chưa trả thù.

- Anh...anh đang... đang nói gì vậy? Ai là Shim Song Mi chứ! Nói hươu nói vượn...

- Người cứu tôi...

Thì ra là hồi tưởng. Tôi ôm anh rất nhẹ, vỗ về như đứa trẻ. Không nghĩ đến, anh vẫn còn nhớ đến con bé này

- Anh hứa gì với cô ta sao? Đừng như vậy mà!

Anh im lặng không nói, cũng không đẩy tôi ra. Cứ thế mà khóc. Tôi nhận ra một điều. Ai đó nhớ nhung hay đau buồn về cái gì đó không phải chỉ cần trưng bộ mặt dần thối là biểu lộ được hết, mà là lúc họ cùng với một vật gắn liền với đoạn kí ức khóc lớn, khóc đến thương tâm.

- “Nếu cô có thể bình an vượt qua, chúng ta... Hẹn hò... Nhé?!”

Câu nói này vọng vào đầu tôi. Làm sao có thể quên khi nó chính là động lực giúp tôi vượt qua những mũi dao bén nhọn, cố gắng vượt qua mọi việc để chờ ngày câu nói ấy trở thành hiện thực. Tôi nghĩ chỉ mỗi tôi còn nhớ, còn anh chỉ vui vẻ với tình yêu của mình. Không ngờ, anh có thể khóc về điều này.

- Tôi đã hứa với cô ấy, chỉ cần chúng tôi vượt qua, sẽ cùng nhau hẹn hò. Đáng lẽ sẽ có hạnh phúc, không ngờ chỉ mỗi tôi vượt qua. Mạng sống của tôi... là do cô ấy bảo vệ! Nếu có thể tôi... tôi sẽ trả lại cho cô ấy.

- Em sẽ thay cô gái đó thực hiện lời hứa của hai người! Em rất muốn được trở thành cô gái hạnh phúc đó, dù chỉ một ngày!...

Trời lại đổ mưa. cơn mưa rất lớn, không phải lất phất nhẹ mà là từng trận từng trận đập vào tường. Hòa với tiếng sấm. Ông trời đang nhắc tôi, tôi không còn là Shim Song Mi nữa. Một Song Chun Ki mạnh mẽ, không quan tâm đến người khác. Nhưng đó chỉ là chuyện khi không cùng Chanyeol ở một chỗ.

- Cha Rim, hôm nay em lờ lẹt thật đó!

- Là tại em muốn nổi bật chứ bộ!

- Bộ đồ đồ em đang mặc là Song Mi chọn cho à?

- Vâng!

- Hi...

Dượng của Song Mi cười nhẹ, dì Cha Rim đỏ cả mặt. Nếu dì biết bị cười đến thế này nhất định không ra đường. Nhìn ra cửa xe cho đỡ quê nhớ tới chiếc xe đang đi phía sau dì chuyển chủ đề.

- Anh chu đáo thật đó. Đi thử váy cưới thôi mà cho người theo bảo vệ!

- Đâu có. Anh đâu cho ai theo đâu! Ban sáng họ đòi theo nhưng anh không cho sợ bị quấy rầy.

Dì Cha Rim cứng người, nghiêm túc nhìn chiếc xe phía sau. Nó vẫn bám đuôi từ lúc rời nhà. Dì quay sang nói

- Chiếc xe phía sau vẫn luôn đi theo chúng ta! Anh dừng xe lại đi.

Dượng nghe vậy cảnh giác nhìn vào gương chiếu hậu. Đang ở đoạn đường dốc nên không thể dừng lại được. Đạp thắng cho xe chậm một chút lại phát hiện thắng xe đã bị đứt. Dì bên cạnh lo lắng nhìn dượng đang căng thẳng, lại ngoáy nhìn chiếc xe phía sau đang tăng tốc.

- Anh sao vậy?

- Bị cắt thắng xe rồi. Chúng ta đang gặp nguy hiểm!

Dượng lấy điện thoại gọi về cục cảnh sát, nhưng ở đây không có sóng. Bực tức quăng điện thoại về phía sau. Chiếc xe kia vẫn không chậm lại, ngày một nhanh tiến về phía họ. Dì Cha Rim phát hoảng, tay run run bám chặt thành ghế. Dượng đưa tay nắm tay dì để dì bình tĩnh, thực chất dượng cũng lo ngại. Có thể hai người họ không thể qua ngày hôm nay. Bên dưới là vực thẳm, bên kia lại là vách núi. Chiếc xe lại mất thắng, chỉ cần một lực nhẹ làm thay đổi hướng của xe, ngay lập tức tính mạng hai người họ sẽ không thể giữ.

Mà ý đồ của chiếc xe kia lại là điều đó.

- Cha Rim em hãy bình tĩnh, nghe anh nói. Chúng ta sẽ an toàn khi qua hết đoạn đường này, xe cũng sắp hết nhiên liệu rồi, một tí nữa thôi nó sẽ dừng lại. Em hãy bình tĩnh có biết không? – Dượng nắm chặt tay dì Cha Rim

- Kyu Joong, em...em...

- Được rồi, mọi việc sẽ ổn. Nào, hít sâu vào rồi thở ra. Bình tĩnh, có anh ở đây!

Dượng càng nói dì càng khóc lớn, dì sợ chết bởi vì họ chưa kết hôn, chưa chính thức là vợ chồng. Cứ cho là sẽ cùng nhau chết ở đây, nhưng chết thế này ai cũng phải sợ. Có lẽ dự cảm buổi sáng là nói đến việc này. Còn có Ca Mi, con bé sẽ thế nào nếu dì chết. Nơi đất khách quê người, giới showbiz cạm bẫy, Ca Mi không thể sống sót.

- Nếu chúng ta chết, Song Mi sẽ như thế nào?

- Anh tin con bé sẽ sống tốt. Tính cách của nó rất mạnh mẽ, Cha Rim anh lo nhất là em. Em đừng lo, chúng ta cùng nhau chết, trở thành vợ chồng sẽ không cô đơn nữa! Đeo nhẫn vào em và anh chính thức là vợ chồng. – Dượng chỉnh chế độ tự chạy, tự tay đeo nhẫn cho dì. Chiếc nhẫn này luôn nằm trong túi áo, dượng hi vọng sớm đeo cho cô dâu. Lúc này lại hữu ích

Dượng chồm đến hôn dì, khi hai đôi môi chạm nhau mọi thứ đều không còn đáng sợ. Dì khóc làm nụ hôn mặn chát, dượng dù cười nhưng quần thắt ở trong tim. Làm đàn ông bất lực nhất là không thể bảo vệ được người phụ nữ mình yêu, khiến họ vì chính mình mà khóc. Tình yêu là một thứ gì đó rất xa vời với những người không hay mơ mộng, thực chất nó rất gần, chỉ cần mỉm cười đón nhận bạn đã thấy tình yêu. Dì và dượng cũng thế, dì bị giật túi xách. Phải lên cục cảnh sát báo án, nhưng lúc này mọi người phải hợp để phá một vụ án lớn. Dì lại bận rộn nên không thể tiếp tục chờ, lúc dì định bỏ về lại gặp một chú cảnh sát cao cao bên cạnh. Anh ta nhìn dì mà cười, sau đó họ tiến triển. Không hiểu vì sao nụ cười lại có sức mạnh đến vậy. Đôi lúc bạn sẽ thắc mắc vì sao người khác yêu bạn? Là tình yêu thì không có lí do, theo tôi quan điểm đó rất sai lầm. Bởi vì muốn người yêu mình vui nên nói thế. Thực ra là do chính bạn xinh đẹp nên được để mắt đến.

Không ngoài dự đoán, đến khúc cua hẹp nhất chiếc xe phía sau đâm thẳng vào xe của dì và dượng, ngay lập tức phanh mạnh tại chỗ tạo thành một vòng cung chạy về điểm ban đầu.

20. Chương 20

Chap 20

- Dì ơi... dì ơi! Dì... là ai hãm hại hai người vậy chứ! Tại sao... tại sao!
 - Cô Song Chun Ki, xin cô nén bi thương. Theo chúng tôi về cục lấy lời khai được không?
 - Buông tôi ra, chạm vào tôi một lần nữa tôi thề sẽ giết chết từng người một!
 - Cô hãy bình tĩnh! Hiện tại cảnh sát chúng tôi đang tìm xác của đội trưởng và hôn phu của anh ấy.
- Tôi không chú ý tới họ, ngồi trên đường ngo xuống vực núi tôi gọi dì liên tục. Tôi không thể tin điều này là sự thật, một giờ trước dì còn nói chuyện với tôi. Một giờ sau tôi nhận tin báo dì và dượng bị tai nạn. Tôi như kẻ đang đi trên đường lại bị sụp hố. Giống như lúc bạn ngủ mê rồi cảm giác mình bị xoáy vào một cái hố cao. Tìm làm cho không thể thở. Tai nạn này quá thảm khốc, chết mà không thể toàn thây. Cứ như cảnh trong bộ phim mà tôi sắp quay. Nhưng cảnh quay đó là người phụ nữ thất tình, một mình chạy hết tốc độ để tìm cái chết. Còn dì và dượng là cùng nhau ngồi cùng một xe mà chết. Đủ hạnh phúc.
- Cô Song Chun Ki, có một tin mật tôi phải nói cho cô biết!
 - Anh nói sao? Họ giết dì và dượng của tôi để bịt đầu mối! – Tôi ngạc nhiên nói lớn, ở đây cũng chỉ có hai người
 - Đúng vậy. Lúc trước, sự việc một nhóm thanh niên cố tình hắt axit vào một ca sĩ nhưng được một cô gái cứu giúp đáng lẽ ra là không còn truy cứu. Nhưng đội trưởng Kyu Joong lại ngầm điều tra vấn đề này. Gia đình của đám thanh niên đó đều có quyền có chức nên không muốn bị liên lụy, họ bỏ ra năm năm để dò xét hành động của đội trưởng. Gần đây, đội trưởng lại có vụ án liên quan đến đám người đó. – Anh ta nhìn thẳng về cửa xe phía trước, khuôn mặt đậm chiều
 - Cho nên họ muốn giết dượng để tránh việc dượng khởi tố việc năm xưa đúng không?
 - Vâng.
 - Còn dì tôi lại là nhân chứng về tình trạng năm đó của nạn nhân, nên cũng bị giết?
 - Vâng!
 - Cảm ơn anh.
 - Cô Song Mi này!
 - Anh biết tôi sao? – Tôi ngoáy đầu nhìn
 - Tôi cũng cùng đội trưởng điều tra việc của cô!
- Tôi im lặng chờ anh ta nói tiếp
- Trước khi tai nạn xảy ra đội trưởng dặn tôi không được khởi tố, mọi việc để cô giải quyết. Nhưng hiện tại cô là diễn viên, điều này sẽ ảnh hưởng...
 - Sự nghiệp hiện tại là dì và dượng cho tôi. Tôi vì bọn họ và đau đớn của chính mình mà trả thù, dù cho có chết trong tù tôi cũng bắt bọn họ đền mạng!
 - Tôi sẽ giúp cô! Khi nào chúng ta hành động?
 - Đêm nay... tôi sẽ tẩy rửa Seoul! – Tôi đã quyết định
 - Tôi cần làm gì?
 - Anh hãy tìm cách điều tra giúp tôi những người tham gia vụ việc năm trước, xem bây giờ người bọn họ thần tượng là ai. Hai tiếng có đủ không?

- Hai tiếng là đủ rồi.

- Đây là số điện thoại của tôi. Xin cả số điện thoại của bọn người kia nữa! Tôi phải đến một nơi cái đã! Xin anh hãy nói giúp tôi với những người cảnh sát kia!

- Cô đừng quá đau buồn mà làm chuyện dại dột nhé!

- Trong tôi giống người sẽ chết lắm sao? Anh yên tâm... tôi còn rất nhiều việc phải làm... chào nhé!

Tôi bắt taxi đến KTX Exo, lòng nặng trĩu. Tôi không thể chấp nhận sự thật này, dì tôi mất quá đột ngột. Gia đình tôi vẫn chưa biết chuyện, tôi không biết phải giải quyết thế nào. Mọi chuyện cứ như việc Bác Hồ đi tìm đường cứu nước, nhận ra nỗi khổ của nhân dân nhưng không biết bắt đầu từ đâu, cho nên Bác mới mất một khoảng thời gian dài mà tìm hiểu.

Chanyeol vẫn còn ngủ. Lúc này tôi đã ép được anh ăn hết hai tô cháo, chắc từ đây đến tối anh sẽ bớt cảm. Vuốt nhẹ tóc anh, tôi lại khóc. Dì mất, anh lại yêu người khác dù anh vẫn còn nhớ đến Song Mi. Chỉ cần qua đêm nay, tôi sẽ tìm mọi cách để anh biết tôi là Shim Song Mi. Đêm nay tôi sẽ trả thù, nợ mới nợ cũ, đem từng cái mà thanh toán sạch sẽ.

- Chanyeol, vài tiếng nữa thôi em sẽ cho họ nhận lại cảm giác của anh ngày đó. Nỗi đau của dì và dương. Và lấy lại hạnh phúc vốn thuộc về em.

Tôi ở đó không lâu, quay về nhà lấy chút đồ cần thiết nhưng tôi lại không dám vào nhà! Tôi sợ dì trở về!

Đành ra siêu thị mua tạm

- Ở đây không có thứ đó hả chị? – Tôi thất vọng hỏi

- Vâng, chị có thể đến cửa hàng hóa chất để tìm thử. Thứ nguy hiểm đó siêu thị không nhập hàng ạ!

- Vâng, em cảm ơn!

- Chị là Chun Ki phải không? Chị có thể cho tôi xin chữ kí được không? – Chị nhân viên ề dề hỏi

Chị ta không biết tay tôi không thể cầm viết, tôi nghĩ đây là cơ hội cuối cùng để kí tặng fan hâm mộ nên tôi gặt đầu. Dùng hết sức của hai tay, tôi vẽ một đường dài trên giấy. Chữ kí của tôi đã hoàn thành.

- Cảm ơn các anh đã yêu thích tôi

~Vừa ra khỏi cửa hàng hóa chất tôi nhận được điện thoại của người cảnh sát ban này. Anh ta hẹn tôi đến hẻm cụt ở trung tâm thành phố. Tôi cũng lập tức đến đó. Nhìn đám người quen thuộc tôi thấy rất vui

- Không nghĩ đến Chun Ki ngoài đời lại xinh xắn như vậy. – Tên đầu trọc cười nói

- Cảm ơn anh!

- Cô có thể cho tôi xin chữ kí được không! – Tên đại ca năm nào nắm lấy tay tôi ánh mắt khẩn cầu.

- Chuyện đó để sau! Chúng tôi cần các anh làm một chuyện giúp chúng tôi có được không! – Anh cảnh sát nói. Tôi rất biết ơn anh ta

- Chúng tôi sẽ làm mà, chỉ cần nữ thần của chúng tôi vui là được!

Tôi nhe răng cười.

- Mục tiêu của các anh là Kim Taeyeon và Sunny của SNSD. Đêm nay tại ngôi nhà hoang ở đỉnh núi. – Tôi vào thẳng vấn đề

- Việc này...

Tôi thấy họ hơi tránh né bèn nói tiếp.

- Chỉ cần thành công tôi sẽ chấp nhận mọi yêu cầu của các anh!

Đúng như tôi nghĩ, nghe đến câu này bọn chúng nhìn nhau cười rồi cho tôi một cái gặt đầu. Sau đó bọn chúng lập tức hành động

- Đêm nay anh đi với tôi nhé!

- Vâng!

- Song Chun Ki! Em hãy thả chị ra đi mà, chị xin lỗi em mà... hu hu

Taeyeon la hét inh ỏi hơn một tiếng đồng hồ khiến tôi nhức cả óc. Lúc tôi bị bắt thế này cũng không như chị ta. Ra hiệu ột người đưa điện thoại cho chị ta tôi nói

- Chị hãy nói Sunny đến đây. Tôi lập tức thả chị.

Nghe tôi nói thế chị ta gật đầu lia lịa, trong rất đáng thương. Bọn người này làm việc rất tốt, không đợi đến giờ hẹn đã bắt được Taeyeon, còn Sunny vẫn chưa bắt được. Lí do là chị ta đang ở công ty sau khi quay show.

- Sunny, là tớ đây!

- “Taeyeon, cậu sao vậy? Nghe cứ như là khóc vậy!”

- Sunny... tớ...tớ

Tôi giật điện thoại tiếp chuyện với người kia

- Xin chào Sunny yêu dấu! Nếu muốn Taeyeon an toàn thì đến khu nhà hoang ở đỉnh núi đi, chắc chị biết nơi này mà nhỉ?

- “Cô là ai vậy?”

- Muốn biết thì tới ngay đi, còn nữa. Không được báo cho bất cứ ai... nếu không...

Tút

Tôi tắt máy. Tiếp tục chờ đợi

Anh cảnh sát không ở đây cùng tôi, anh ấy cùng vài người bạn mai phục bên ngoài, chỉ cần tôi báo động họ sẽ lập tức giải vây. Có họ ở đây, tôi thập phần yên tâm. Đám người kia vẫn chơi đùa với Taeyeon, tôi không buồn quan tâm.

Sau ba mươi phút chờ đợi, tôi định xử Taeyeon trước nhưng Sunny đã đến. Nhìn thấy tôi chị ta há hốc kinh ngạc, tôi lờ mờ nhìn một người trong đám ý nói hẩn giữ chị ta lại. Tự tay tôi lấy điện thoại của chị ta, không ngoài dự đoán, gọi cho Chanyeol và cả Baekhyun. Tôi cho chị ta một cái tát mạnh.

Chát

- Tôi bảo không được gọi cho ai rồi kia mà! Chị không nghe thấy hả, hả?

- Chun Ki, vì Chanyeol mà cô dám làm chuyện này. Cô không sợ bản thân sẽ bị chỉ trích hay sao?

Chát

- Chị không có tư cách nói câu đó! Suy xét lại bản thân mình trước khi nhận xét ai đó là kiến thức cơ bản!

- Sunny, cứu tớ...hu hu... cứu tớ! – Taeyeon liên tục khóc lớn

- Thả Taeyeon ra đi, đây là chuyện hai chúng ta.

- Hai chúng ta? Rất nhiều chúng ta là khác – Tôi cười lớn – Min Kook, hãy làm lại những gì mà anh đã làm với Park Chanyeol năm năm trước... cho chị ta đi! Nhưng... trừ khuôn mặt xinh đẹp này ra nhé!

Hắn ta rất nghe lời, dùng chân mà đá Sunny đang bị đàn em giữ lấy. Bắt chị ta quỳ xuống, còn tôi lại phía của Taeyeon mà nói chuyện

- Chị biết không, năm năm trước tôi và Park Chanyeol đã phải chịu cảnh như thế này... chỉ vì lí do vô căn cứ của chị...

Taeyeon biến sắc, quay mặt sang tôi mắt mở to cực đại.

- Chị không tin sao? Nhưng đây là sự thật. Shim Song Mi chính là tôi

- Aaaaa... - Sunny hét lớn

- Dừng lại!

Là Park Chanyeol, mồ hôi mồ kê đầm đìa, đứng thở hồng hộc. Nhìn cũng đủ biết anh chạy bộ tới đây. Tên Min Kook tạm dừng sau tiếng nói của Chanyeol, ngay sau đó hấn lại dùng chân mà dẫm lên tay của Sunny. Tôi dĩ nhiên hả hê với điều đó! Nhưng Chanyeol lại nhào vào đỡ lấy cú đá của hấn ta thay Sunny. Tim tôi dừng lại một nhịp.

- Shim Song Mi, cô nhìn xem! Dù cô có thay cậu ta mà từ bỏ khuôn mặt mình, cuối cùng cậu ấy cũng lựa chọn Sunny.

Chát

- Câm miệng của chị lại, nếu không tôi cho chị uống axit!

Tôi kêu Min Kook dừng tay, đứng ngắm hai người họ tương thân tương ái dưới sàn nhà đầy máu. Bệnh nặng đến không ăn nổi cháo vậy mà có sức chạy đến đây, yếu ớt khóc thương tâm về chuyện tôi thay anh đỡ axit... mà bây giờ, vì chính người hại mình mà nín nhịn những trận đòn đau đớn. Cuối cùng tôi cũng không biết vì sao ngày đó lại đỡ axit hộ anh.

- Noona có sao không? Đừng khóc nữa, cố lên!

- Năm năm trước nếu như anh không bị thương, liệu anh có thay em chịu đòn đau không? – Tôi hỏi, rất nhỏ như một cơn gió thoảng qua

Chanyeol trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt thất vọng đến không chịu được. Tôi còn thất vọng hơn cả anh, cùng một ngày lại chịu tổn thương nhiều đến vậy.

- Đã điên đủ chưa? Nếu đủ rồi thì thả hai người bọn họ ra!

- Giữ Chanyeol lại cho tôi! – Tôi quát

Bọn họ kéo Chanyeol vào một góc, anh giãy giụa cỡ nào cũng không thể thoát

- Chị biết đây là gì không? – Tôi lắc lắc chai nhựa trước mặt Sunny, chị ấy hoảng sợ đến rơi nước mắt. Tôi quay về phía Taeyeon, chị ta cố núp vào tên tóc vàng.

- Song Chun Ki tôi nói thả bọn họ ra cô có nghe không hả? Nếu thích tôi, thì mau thả bọn họ ra đi?

- Chính vì em thích anh cho nên em mới không thả bọn họ ra – Tôi vừa nói vừa khóc, uất ức khi một người mình ra sức bảo vệ lại vì người khác mắng nhiếc mình, nhớ đến dĩ vãng một cách vô tội cũng là do hai người bọn họ gián tiếp gây nên – Park Chanyeol, anh còn nhớ năm năm trước anh lê cái thân đầy máu tránh né những người này không? Tay của anh lại bị bọn chúng đập đến nổi không thể cử động... Anh run run khấn cầu bọn họ đừng đổ axit vào người... cô bé ngày đó cũng bị bắt đứng như Taeyeon thậm chí là tàn ác hơn như thế, thay anh đỡ những giọt axit chết tiệt kia! Ngày đó anh cũng chỉ bất lực mà khóc, cũng không mạnh mẽ như bây giờ...

- Shim Song Mi?

- Là chị ta làm anh thay đổi đúng không? Có đúng không? – Tôi hét lên, nước mắt thi nhau rơi xuống.

Bọn người kia cũng đứng sững lại khi nghe tôi nói.

- Song Mi...

- Dĩ của tôi, do bọn họ gián tiếp hãm hại... chết một cách tàn ác... Tuần sau là đám cưới của hai người họ, vậy mà bây giờ lại phải đón nó dưới âm ti...

Tôi vô lực ngồi dưới đất, cười như một con ngốc. Hóa ra bao nỗ lực, cố gắng năm năm trước. Từng mũi dao cứa vào da nhưng vẫn cố gắng trông chờ hạnh phúc chỉ là phù du.

Chanyeol im lặng, Sunny chui vào một góc mà khóc, Taeyeon ngã khụy trên nền nhà... còn tôi, thực sự muốn uống cái bình trong tay

- Park Chanyeol, anh từng nói nếu có thể anh sẽ trả tính mạng lại cho tôi đúng không?

Anh nhìn tôi, đôi mắt đỏ hoe

- Tôi cho anh một cơ hội. Dùng tính mạng mà tôi đã cứu anh đem cứu chị ta! Nếu như anh thay chị ta chịu hết bình axit này, tôi sẽ không làm khó hai người nữa!

Anh vẫn nhìn tôi, ánh mắt đau xót. Lại nhìn về phía Sunny đang co rúc bên kia. Chỉ cần anh lựa chọn tôi lập tức có kết quả, tôi sẽ thực hiện điều anh muốn. Và cũng sẽ kết thúc mối tình đơn phương này...

Tên đàn em của Min Kook rất biết điều mà buông Chanyeol ra. Anh do dự giây lát, nhìn về tôi. Dứt khoát bước lại phía Sunny. Lựa chọn của anh là đây! Tôi cũng đứng dậy, xiêu vẹo mà đến gần bọn họ, muốn cười lắm. Một con ngốc, ngộ nhận tình cảm. Vịt bầu mà muốn đeo chân hạc...

- Chanyeol, khi bình axit này đổ ra hết. Coi như chúng ta không ai nợ ai, tôi không làm phiền các người nữa... Lời hứa năm đó... quên đi!

Chanyeol ôm chặt Sunny, xoay mặt vào trong vách. Tôi thấy anh căng thẳng đến cứng cả người, Sunny lại nắm lấy áo anh mà khóc... Liệu chị ta có gan dạ như tôi, đỡ axit cho người yêu của mình. Không, so sánh như thế không phù hợp. Tôi là đỡ axit cho người xa lạ, còn chị ta là người yêu... Mở nắp bình tôi nhìn một lượt đám người xung quanh, ai cũng xoay mặt về hướng khác. Còn Taeyeon luôn nói từ không.

- Tôi đổ chết hai người... đổ chết hai người! Đổ chết hai người... hu hu... đổ chết hai người!...

Bộp

Tôi quăng cái bình về một góc. Vô lực mà ngồi trên đồng máu của Sunny.

“Nếu cô có thể bình an vượt qua, chúng ta... Hẹn hò... Nhé?!”

“Nếu cô có thể bình an vượt qua, chúng ta... Hẹn hò... Nhé?!”

- Anh và tôi không còn nợ nhau gì nữa. Mang chị ấy đi đi...

Chanyeol lưng áo ướt nhẹp vì nước, kinh ngạc nhìn tôi. Đúng vậy, là nước không phải axit.

Tôi lấy máy gọi cho anh cảnh sát, ngay sau đó bọn họ chạy vào trong bắt giữ đám Min Kook. Tôi cũng bị giải đi. Nhìn anh lần cuối, tặng anh một nụ cười nhạt

- Hãy quên con bé đã cứu sống anh nhé! Bạn gái anh thực sự không ổn nữa rồi...

Trời lại mưa, sấm sét đùng đùng. Tôi nghe tiếng anh gào thét phía sau, lòng càng thêm đau. Cả tiếng khóc của Taeyeon nữa, chị ta có lẽ đã hối hận. Như vậy là đủ, chỉ cần họ nhận ra những điều đó, cho dù có bị giam trong ngục tôi cũng không hối hận.

Ngước mặt lên trời để những hạt mưa nhỏ lau khô nước mắt. Tha lỗi cho Ca Mi không thể giết sạch bọn họ để trả thù cho hai người. Dì nói đúng, ân oán của con sớm đã bị người đàn ông kia... kết thúc rồi. Dì và dương hạnh phúc nhé! Cả Chanyeol nữa, anh phải thật sự hạnh phúc. Cuộc đời của em, cho dù gặp anh mà trả giá rất nhiều thứ... nhưng em không hối hận, nhờ anh mà em biết rất nhiều người, Exo... có lẽ chỉ còn là những người xa lạ!

21. Chương 21

Chap 21 Sunny sao rồi Chanyeol, cả Taeyeon nữa? – Tiffany lo lắng hỏi.

Vừa về KTX, Tiffany đã nhận được điện thoại của Chanyeol và chạy ngay đến bệnh viện. Chanyeol ngồi trên băng ghế phòng cấp cứu, khuôn mặt mệt mỏi không thể giấu. Thấy Tiff đến vẫn cố gắng đứng lên chào hỏi. Chanyeol, em có sao không? Em không sao! Hình như hôm nay em có lịch quay phải không? Vâng

Tiffany lặng lẽ quan sát biểu hiện của Chanyeol, trông cậu ấy như ngọn đèn trước gió... Có chuyện gì xảy ra sao? Vâng! Chanyeol, chắc em mệt mỏi về Sunny lắm...

Chanyeol không nói, ngã lưng về phía sau. Một cậu nhóc vui vẻ, luôn mỉm cười cho dù gặp vấn đề gì cũng là người tiên phong giải quyết..... Là Sunny biến em thành thế này sao? Không đâu ạ. Sunny rất tốt, em lớn rồi phải thay đổi thôi noona!

Chanyeol nhìn Tiffany mà cười, hơi gượng gạo. Song Mi như thế nào? Anh đang lo lắng. Nếu cho em một cơ hội... Sao ạ? Em sẽ cùng Sunny đi hết đoạn đường, hay sẽ quay đầu lại?

Một câu hỏi khó. Tình cảm là thứ không phải nói có thể dứt bỏ, ít nhiều vẫn cho nhau tình cảm. Lựa chọn? Anh không biết! Đó là thứ làm anh đau đầu từ lúc biết Chun Ki là Song Mi

Cục cảnh sát Seoul

Tôi bị đưa về phòng tạm giữ để lấy lời khai. Tôi không còn sức để nói chuyện nữa rồi! Chị quản lý nói sẽ đến bảo lãnh tôi về, nhưng giờ này tôi vẫn chưa thấy chị! Quá mệt mỏi rồi. Hình ảnh Chanyeol ôm Sunny làm tôi đau lòng, dùng mạng sống mà tôi cứu anh để cứu người khác! Yêu anh không phải ngày 7-5 năm trước, mà là khoảng thời gian tôi mang tên Chun Ki rồi bám lấy anh. Anh không xua đuổi tôi nhưng cũng không chấp nhận. Một con người cho người khác cảm giác muốn chinh phục. Cô Chun Ki, cô hãy khai báo cho chúng tôi biết động cơ khiến cô mua chuộc những người này là gì? – Cảnh sát trẻ vừa nói vừa xoay tập tài liệu về phía tôi. Như anh đã thấy, tôi muốn trả thù! Cô không thể nói thế với cảnh sát. Sẽ không thể tìm chứng cứ cô vô tội... Vốn dĩ là tôi đã làm thì tại sao phải chối bỏ? – Tôi liếc mắt về hướng khác.

Anh ta chỉ thờ dài rồi nói người bên cạnh thẩm vấn tôi. Cậu ra ngoài trước, tớ nói chuyện với cô ấy cho!

Một lát sau tôi thấy người cảnh sát đó ra ngoài. Tôi tiếp tục trầm mặc. Cô Song Mi! Cô không định về à?

Anh ta đang tán tỉnh tôi à? Dù buồn bực Chanyeol thế nào tôi cũng yêu anh ấy. Anh đang tán tỉnh tôi hả? Hỏi gì hỏi lạ đi. Nhưng mà nói anh biết, tôi không đồng ý hòa giải gì đấy đâu. Cô phạm tội bắt cóc, ai sẽ cho cô hòa giải chứ? – Anh ta cười. Anh cũng là đồng phạm, sao không nói đi? – Tôi tức điên rồi, anh ta làm như là mình vô tội. Chính anh ta là kẻ liên lạc với bọn kia kia mà! Được rồi, chúng ta vào vấn đề chính! Tôi sẽ giúp cô ra ngoài... Tôi chỉ đang tạm giam chứ không phải ở tù đâu mà ra! Nói cho chính xác vào, tôi sẽ giết anh nếu tiếp tục sàm ngôn như vậy! – Tại sao lại vòng vo tam quốc như ngôn tình vậy chứ. Thế này, chỉ cần quản lý cô đến bảo lãnh cô ra là được rồi! Còn lại để tôi lo. Tại sao anh lại giúp tôi? Bởi vì đây là lỗi của tôi.

Lỗi? Tôi không hiểu. Anh ta có lỗi gì chứ! Mà tại sao mọi việc lại không liên quan vậy nhỉ? Anh ta cùng cộng sự phục kích bên ngoài là để bảo vệ tôi, mà lúc tôi gọi ra để họ bắt lũ kia thì tôi lại bị bắt theo cùng. Thẩm vấn tôi không phải lấy lời khai nhân chứng, mà là kẻ phạm tội. Cuối cùng tôi lại là phản diện trong màn diễn của mình! Cuộc đời éo le, hôm nay tôi vẫn chưa truy tang cho dì. Lại phải ngồi đây! Song Chun Ki, em làm chuyện gì vậy chứ? Vào cục cảnh sát với thân phận diễn viên... Có liên quan sao chứ! – Hôm nay là ngày sàm ngôn hay sao – Chị giải quyết đi, dì em chưa được làm lễ tang. Em về chuẩn bị đây!

Tôi đứng dậy kiêu hãnh bỏ về, nhớ một chuyện tôi quay lại nói. Chị Bo Young, chị chuyển đồ đến nhà em luôn đi! Em sợ dì về tìm em lắm! Em ra xe đợi chị đây! – Liếc mắt về tên cảnh sát kia tôi nói – Còn anh, tôi với anh hết nợ. Dượng của tôi xem như cùng dì tôi hưởng tuần trăng mật dài hạn. Anh mau tiến chức thể dưỡng tôi đi! Không gặp lại!

Người cảnh sát đó, ban sáng còn cùng tôi lập mưu. Bây giờ xem như không quen biết.

KTX Exo

Exo-K vừa kết thúc lịch quay đã gấp rút trở về. Chanyeol bị cảm nặng, dù giao cho Chun Ki nhưng không ai là yên tâm. Con bé đó vừa cứng đầu, khó dạy, lại theo chủ nghĩa lãnh đạo nói thế nào cũng không nghe. Giao Chanyeol cho nó chỉ là ý kiến khi vào hẻm cụt.

Baekhyun mở cửa, ngôi nhà tối om. Lăn mò theo quán tính để mở đèn. Lại nhanh chóng về phòng xem Chanyeol thế nào. Không thấy! Chanyeol đại ca đâu rồi hyung? – Sehun gác cảm lên vai Baek. Không biết cậu ta đâu rồi nữa! Mau tìm giúp anh đi!

Sehun ngoan ngoãn nghe lời, vừa đi vừa kêu tên Chanyeol một cách lười biếng. Chanyeol đại ca... ăn cơm đi! Chanyeol đại ca... em có mua trà sữa nè! Ra đây em cho đại ca một miếng... Sehun, em mau đi tắm đi! Ban này em bị dính kem mà... – Suho réo khi nghe tiếng Sehun. Ồ, tắm liền đây!

Mặt khác, Baekhyun ra ban công gọi điện thoại cho Sunny khi phát hiện cuộc gọi nhờ...

Tút... tut... tut...

Tút... tut... tut...“Alo! Baekhyun?” – Tiffany bắt máyChị Tiffany hả? Sunny noona gọi cho em lúc này...“À, Sunny đang ở bệnh viện. Chắc là gọi lúc bị bắt cóc”Sao ạ? – Baekhyun gần như hét vào điện thoại – Bắt cóc sao? Ai bắt vậy chứ, hôm nay mọi người có lịch quay chung mà...“Là người kia lấy Taeyeon ra uy hiếp nên cậu ấy mới bỏ việc mà về trước”Taeyeon cũng thế ạ? Mọi người đang ở bệnh viện nào vậy?...

Cúp máy, Baekhyun chạy nhanh đến bệnh viện. Thấy anh như vậy, D.O hỏiBaekhyun hyung, Chan hyung sao rồi? Đỡ chưa?Cậu ấy đang ở bệnh viện! Hyung phải đến đó...

D.O nghe vậy, ừ hử gật đầu không nói gì thêm. Nếu hyung ấy ở bệnh viện thì Sunny đã có Sunny lo rồi. Quan tâm quá chỉ tổ thừa. Baekhyun vừa rời khỏi Suho bê từ phòng ra một đồng thức ăn đóng hộp. Ngoáy đầu ra hỏi D.O

- Baek nó đi đâu vậy?

- Chanyeol hyung nằm viện nên hyung ấy đến chăm sóc!

Suho cũng chỉ gật đầu. Tiếp tục sắp xếp đồng thức ăn vào tủ. Sau đó, Sehun với thân hình ướt nước, quần khăn trắng ngang hông lượn lờ xung quanh D.OEm nghe ai nói Baekhyun vừa rời khỏi nhà hả?Ừm, Chanyeol bị cảm nặng quá nên được chuyển vào viện rồi! – Suho tiếp lời – Không biết ai nhanh chân hơn chúng ta nhỉ? Chun Ki thì có buổi kí tặng fan nên đã sớm rời khỏi... chắc là Sunny noona!Chúng ta không đến thăm cho phải đạo sao?Sớm muộn gì nó cũng về! Chúng ta không cần đi đâu! – Suho ngược mặt nhìn Sehun đang tu nước thoải mái. Nhìn đáng vẻ bây giờ... đã trưởng thành nhiều rồi. Cậu nhóc đã lớn, không còn nhỏ nữa! Cơ bụng thì không vạm vỡ nhưng rất có eo. Maknae của Exo không phải dạng vừa đâu!

Nhận thấy ánh mắt của hyung trưởng Sehun cúi xuống nhìn body của mình. Không xấu hổ mà nhướn mày cười lém lỉnhHyung muốn em không? Đêm nay em cho...

...

...

...

D.O cầm củ cải đập lên đầu Sehun.

- Về phòng hưởng thụ với thằng Cải ấy! – D.O nhẹ giọng nói

- Hyung không ghen sao?

D.O không trả lời, nhướn mi khiêu khích. Sehun dĩ nhiên im lặng lui về phòng. Kai đang thay áo, thấy Sehun suýt nữa xé rách cái áo mới mua.

- Cậu định làm gì tớ? – Kai thủ thế nhìn Sehun

- Cậu muốn tớ làm gì? – Sehun cười gian manh

Vừa nói, maknae nhà ta dang tay tỏ ra dè dặt lại gần Kai.Cậu... cậu dám không?Tại sao không? Cậu ngại gì nữa...Nếu cậu dám... tớ sẽ cho...Ồi, Jong In. Tớ yêu cậu chết mất!Hunie à...

Kai nhào đến ôm Sehun. Hai bọn nó ôm nhau đến ngã ra sàn tạo ra tiếng động. Ngoài phòng bếp, D.O và Suho thở dài ngao ngán. Đêm nào chúng nó cũng làm việc không ngừng nghỉ.

22. Chương 22

Chap 22

Họ vẫn chưa tìm thấy xác của di và dưỡng, nhưng theo thông lệ phải làm lễ tang để linh hồn của họ được an nghỉ. Tôi nghĩ nên làm lễ tang cho di trước, khi nào tìm thấy xác sẽ làm lễ chôn cất.

Gió ở Seoul hất vào mặt làm tôi lạnh buốt. Tôi không đợi chị Bo Young mà về trước, tôi muốn một mình.

Rất nhiều việc trong ngày hôm nay xảy ra. Giống như ngày 6-5 của năm năm về trước. Có phải tôi đã sai lầm khi quay trở lại Seoul? Tôi nhớ dì, dì đã cùng tôi làm rất nhiều thứ. Dì và dưỡng cho tôi sự nghiệp, tiếp thêm động lực để tôi điều trị. Có lẽ họ là thiên thần với sứ mệnh bảo vệ tôi. Điều này làm tôi không buồn nữa, còn chuyện của Chanyeol nếu có duyên sẽ gặp lại.

Chớp nhoáng tôi đã về đến nhà. Nhìn từ xa tối thui, vô cùng hoang vắng. Nếu tôi không phải chủ của căn nhà này tôi sẽ khẳng định nó là nhà hoang.

Haiz, tôi sợ vào nhà sẽ gặp dì và dưỡng ngồi trên sofa, sau khi tôi mở cửa bước vào hai người họ đồng loạt quay mặt về phía tôi nhe răng cười. Lúc đó, quạt trần cứ đung đưa, ánh trăng ở ngoài rọi vào mặt mờ, để kêu loạn xì ngầu... Và khi tôi thét lên sẽ không ai nghe thấy...

-Á á á á á.... Ba má ơi cứu con!

Tôi đã thực sự hét lên khi tưởng tượng ra cảnh đó! Tôi nghĩ là mình nên đợi chị Bo Young, nhưng không phải ở giữa đường thế này. Nhìn về phía hàng rào mà tôi vẫn hay leo khi bỏ quên chìa khóa, nó làm tôi khiếp hơn. Nếu mà tôi đang ngồi ở đó, bỗng từ bên trong một bàn tay bám vào đùi tôi, sau đó dì thò đầu ra nhìn tôi và cười thì tôi phải làm sao. Da gà nổi lên hết rồi! Không ngờ dì tôi chết lại đáng sợ như vậy. Ngoài chỗ đó ra tôi không còn chỗ để ngồi nữa! Khoan đã, hình như ngoài tôi ra còn có một người đang co vo bên cổng nhà tôi, hẳn ta còn gan dạ hơn cả tôi nữa! Tôi nên đuổi người này đi nếu không dì sẽ nghĩ là tôi hư hỏng hẹn trai về nhà, sau đó hằng đêm sẽ về tìm tôi mà thuyết giáo. Nghĩ sao làm vậy tôi lê chân lại cái cục to to đó.

Anh ta co rúc vào cái áo khoác cụt ngùn, ngồi run bên cạnh cổng, chân dường như giữ không vững nữa rồi. Tôi còn nghe tiếng thở nặng nề của anh ta nữa. Không lẽ anh ta trúng xuân dược trong truyền thuyết? Nếu vậy thì tôi nguy to rồi, chạy khỏi đây nhanh lên mới được, trước khi anh ta mở mắt tôi có thể bảo toàn thân thể của mình! Nhưng mà tôi chưa kịp rời đi tay tôi đã bị chụp lấy...

- Á á á... dì ơi! Con... con muốn sống tiếp...

Rầm...

Tôi chưa định hình được chuyện đang xảy ra với mình đã bị người kia đè ngã ra đất. Anh ta to chẳng nên tất cả sức nặng đều dồn vào tôi. Dùng hết sức lực tôi đẩy người kia quay ra đất. Là Chanyeol, mặt mày đỏ gấc mồ hôi đổ rất nhiều nhưng tay chân lạnh ngắt. Có lẽ là bệnh cảm ban sáng chưa hết, nhưng anh ta ngồi đây để đợi tôi sao? Lý do gì cũng mặc kệ, tôi phải giúp anh hạ sốt cái đã. Đáng lẽ ra bây giờ anh phải ở bệnh viện với Sunny chứ, định giải thích chuyện lúc này hay sao?

Sân vườn của tôi rất rộng nên việc di chuyển một người là rất hao sức. Dù vậy tôi không thể bỏ mặc anh ấy. Để Chanyeol xuống sofa, tôi tìm công tắc đèn. Dù là người bệnh nhưng nếu có hai người thế này cũng đỡ sợ hơn. Việc tiếp theo là vào bếp nấu nước nóng. Xong hết mọi việc tôi lại kê nệm thau nước nóng cùng cái khăn bông mà lau trán cho Chanyeol. Mồ hôi liên tục đổ ra, môi cũng đã khô nứt cả rồi. Người con trai này, cho dù là bệnh thì sức hấp dẫn vẫn không hề giảm thậm chí là tăng. Mấy giờ trước tôi vì anh mà thê thốt, nói rằng không quan hệ gì nữa nhưng bây giờ tôi lại ngồi đây chăm sóc cho anh ấy, có nực cười không chứ! Nhưng mà Chanyeol, anh biết không, con người của anh thực sự là không thể bỏ rơi được. Em có thể ngu ngốc thêm một lần nữa không? Có thể mà nhỉ? Em còn biết chắc chắn chúng ta sẽ có kết quả tốt đẹp nữa. Nhưng chỉ là hiện tại, còn ở tương lai xa... là ẩn số!

Ring...ring...ring...

-Chị Bo Young?

- Chun Ki, hợp đồng với bộ phim Blood D bị hủy rồi! Phải làm sao bây giờ?

-Hủy rồi sao?

- Đúng vậy, người phụ trách vừa gọi cho chị. Họ nói sẽ bồi thường hợp đồng! Chị hỏi lí do thì họ nói là tiền cát xê cho em không đủ...

-Ồ...thế...thế cũng tốt! Dù gì thì họ cũng bồi thường hợp đồng rồi mà! Em cũng định hủy hợp đồng với họ, năm nay có nhiều phim quá nên em định hủy vài bộ cho khuây khỏa! Vậy, vậy chị mau về nha!

-Còn nữa... ngày mai bắt buộc phải mở họp báo về việc... hôm nay đây!

-Thế à! Cũng bình thường thôi mà, tại sao chị phải căng thẳng chứ!

-Chun Ki, em...

-Chị Bo Young, về lẹ đi. Dì sẽ về tìm em đó! Chị nhanh đi

Tút tut tut

Tôi nhìn Chanyeol vẫn đang nặng nề thở bên cạnh, lòng càng náo nức, chưa bao giờ tôi thấy thất bại đến vậy. Tại sao phóng viên lại biết đến việc xảy ra hôm nay chứ? Dì tôi nói đúng, giới showbiz xô bồ thế này chỉ cần thông tin bí mật của một diễn viên-ca sĩ được phát hiện. Đảm bảo tiền thưởng của anh ta đủ sống một năm liền!

Thời đại của tôi đã hết! Có lẽ, tôi nên giải nghệ sau đó trở về Việt Nam. Để ba và mẹ chửi một vài phát, sau đó tôi an nhàn mà sống! Thời gian sau tôi đi xem mắt, lấy chồng, sinh con rồi dạy con diễn xuất bắt nó theo con đường của tôi! Thay tôi trả thù con của Taeyeon và Sunny...

-Khụ...khụ...khụ

Chanyeol chống tay ngồi dậy, mắt híp lại nhìn xung quanh. Thấy tôi anh liền ngồi thẳng, nhìn tôi bằng con mắt thường ngày. Gì chứ, đã biết tôi là ai mà còn nhìn cái kiểu này nữa!

-Khỏe rồi thì anh về đi! Dì tôi sẽ không tha cho đâu! – Tôi liếc mắt nói, cầm thau nước vào bếp.

Chanyeol cũng không đứng lên như trong phim, anh chỉ ngồi đó đem đôi mắt đỏ ngầu mà quan sát tôi

-Anh nhìn gì, về đi chứ!

-Cô không thấy nợ tôi gì sao? – Chanyeol thều thào

Nợ? Anh không nợ tôi thì thôi chứ tôi nợ anh cái gì? Chanyeol lại nói

-Lúc trưa cô đòi hẹn hò kia mà! Quên hả?

Chanyeol... thì ra, anh đang cho chúng ta con đường mới, một cuộc sống mới, một bắt đầu mới... Tôi cũng giả vờ như chưa có chuyện lúc tối, nói chuyện với anh như mọi ngày

-Em... làm sao mà quên được chứ! Ha, ngày kia đi! Ngày kia em rồi lắm! – Tôi cười hề hề, ngồi xuống cạnh anh

Chanyeol nhìn tôi, ánh mắt vô cùng mệt mỏi. Tôi biết anh đang đấu tranh nội tâm! Chấp nhận sự thật này là điều rất khó...

-Làm sao bây giờ, ngày kia tôi phải quay quảng cáo!

-Vậy thì đến tháng 11 luôn đi!

Thật đấy, nếu không phải ngày kia thì bốn tháng nữa tôi mới có ngày nghỉ! Dù là Blood D bị hủy, nhưng đó là bộ phim kế hoạch của tháng 12 cho nên khoảng thời gian này tôi bận rất nhiều!

-Ừm, tháng 11... tuyết sẽ rơi nhỉ?

Tôi không trả lời, nhìn ra sân vườn, giá như chúng tôi là một gia đình! Thế này thôi đã đủ lắm rồi!

-Em đưa anh về nha. Anh mà ở đây, đêm nay chắc anh không toàn thân với em đâu!

-Thử làm đi, đang bệnh đấy! – Chanyeol nhướn mày

-Xì...

Niềm vui đôi khi chỉ xuất phát trong vài giây ngắn ngủi, nhưng thực chất nó tồn tại suốt cuộc đời!

End chap

23. Chương 23

Chap 23

Tôi gọi taxi cho Chanyeol về KTX, còn mình thì đi dạo cho khuây khỏa. Những lúc thế này sông Hàn là nơi rất lý tưởng.

Sông Hàn là nơi mà các tiểu thuyết gia hay viết về nhất, bởi lẽ ngoài nơi này ra không còn nơi nào thuận lợi hơn để kể hết. Ở bên bờ sông có rất nhiều bạn trẻ đang tụ tập, các đôi yêu nhau cũng không thiếu. Gió lạnh đến run người, nhưng tôi thích nhất cảm giác này. Lúc trước, khi còn là Song Mi lúc mà tôi vẫn là một sinh viên, tôi thường ra bờ sông Hàn thả thuyền giấy. Thuyền giấy của tôi chở rất nhiều thứ, đều là những thứ làm tôi muộn phiền, suy nghĩ, không biết cách giải quyết phù hợp khi ở đây. Ý tôi là mấy cái bọc ni lông gói bánh, lần nào đi rãnh là tôi với đi ra sông Hàn làm party. Cơm no rượu say rồi mà không biết vứt rác ở đâu, tôi đành gửi “muộn phiền” theo dòng nước. Đứng chấp tay cầu nguyện, hy vọng không bị bác bảo vệ tóm cổ. Ở đời thường không có gì trọn vẹn, nửa giây sau đó. Tôi bị mời về phòng trực, lập biên bản về việc xả rác bờ bãi!

Tôi ôm tay mình giả bộ sầu muộn như trong phim để khỏi phải lạc lõng. Trong phim thường có mấy cảnh này, nữ chính bánh bèo sầu lo về cơm áo gạo tiền sau đó ngây thơ ra bến sông cầu hà bá giúp đỡ. Ví như là ban cho nhiều tiền để sống sung sướng, hoặc đơn giản là một bữa ăn để lót dạ. Sau đó “vô tình” gặp nam chính đang xõp nhau với bọn côn đồ, một thân một mình đánh không lại bọn kia, ngã lăn ra đất. Tình thế cấp bách nên có hai trường hợp xảy ra. Một là nữ chính bánh bèo bay vào trợ giúp, dùng kungfu của mình giải vây cho nam chính. Hai là la lên cho bọn kia nghe mà bỏ chạy, sau đó đỡ nam chính đem về nhà. Thiết là kịch bản lúc nào cũng vậy, mô tuýp nhàm đến không chịu được. Theo quán tính tôi cũng nhìn về góc cầu tối, nơi mà tụi đánh nhau vẫn hay tập hợp. Vâng, ngoài mong đợi tôi thực sự gặp bọn đánh nhau.

Đối với một idol điều cần tránh nhất là những vụ bê bối. Bởi lẽ khi khuôn mặt anh dính vào camera của nhà báo dù chỉ là nhìn cũng dám khẳng định anh bị dân chúng ném đá. Tệ hơn là lịch trình đều bị cắt. Biết thế nên tôi cũng không muốn dính vào, chuyện ngày hôm nay đã đủ để tôi điên đầu. Nếu lúc này tôi xen vào chưa biết chừng hợp báo ngày mai sẽ là mờ chôn!

Nói thì nói thế, thực ra tôi cũng không thể để người ta chết vậy được! Mạnh dạn lại gần, tôi càng hoảng sợ hơn! Nguyên một đám lanh chanh tầm 5-6 tuổi, nước mũi lòng thông mà ăn hiếp người ta. Khổ nỗi thằng nhỏ bị ăn hiếp lại không phải là thứ biết nhường nhịn. Nhìn cái mặt hách hách của nó là muốn tát một phát rồi. Đã móm còn làm màu, thằng nhỏ này y hệt Sehun vậy! Cái mặt này mà nói là bị ăn hiếp, miễn cưỡng chấp nhận.

-Mấy đứa, khuya rồi còn ở đây làm gì vậy? Ba mẹ ở nhà lo lắng lắm biết không! -Tôi ra mặt.

Bọn nhỏ chỉ giương mắt nhìn tôi, riêng thằng móm nhìn tôi hết lớn. Phải công nhận sức công phá của nó cỡ đại bác chứ chẳng chơi. Mà thằng này ngộ lắm, bọn loai choai kia không đuổi tôi thì thôi ngược lại nó còn ra sức đuổi tôi nữa.

-Chị kia, chị biết gì mà nói! Đi mau...

Tôi trợn mắt nhìn nó, sau 5 giây im lặng tôi giờ nắm đấm về phía thằng móm hù dọa. Nó cũng trợn mắt nhìn tôi rồi nhìn xung quanh. Tiếp đó 10 phút, tôi một tay cầm túi đá to một tay dắt sáu đứa nhỏ đang khóc rống sau lưng! Sự là thằng móm nhỏ bị tôi dọa, với người tay không tác sát bản tính nguyên thủy sẽ nổi lên, nó chộp mấy cục đá to to phang tới tấp về phía tôi. Không chỉ tôi lãnh đạn mấy đứa phía sau cũng bị ăn đá! Tôi định chuẩn lẹ ai ngờ bị đám nhỏ kéo lại, tôi nghĩ là tụi nó bắt tôi chịu trách nhiệm nên mới dẫn chúng nó đi điều trị! Chẳng may chúng nó về nhà, cục u u vẫn chưa hết ba mẹ hỏi lý do lúc đó thấy tôi xuất hiện trên ti vi thế nào cũng chỉ vô màn hình và nói:

-Mẹ ta làm thế với con đó, ba mẹ nhờ luật pháp xử lý đi!

Nếu chuyện đó xảy ra thật có mười cái miệng tôi cũng không thể cãi lại được! Mà nói ra cũng mới lạ, thằng hung thủ theo lý lẽ ra không nên đi theo mới phải. Vậy mà lúc tôi đỡ dành rồi nắm tay đứa nhỏ nhất trong đám đầu gấu (tôi còn chưa xác định được ai mới là đầu gấu) đi mua đá chườm thì thằng móm xầm xầm đi

lại nắm tay tôi, rồi nắm tay đứa nhỏ. Tôi còn đang chưa hiểu chuyện gì nó đã dùng cái loa cực đại hét với tôi, cái đó vẫn còn chưa đặc sắc câu mà nó nói ra mới là vấn đề

-Không cho bà xã nắm tay thằng khác!

Tôi không ngờ nó còn nhỏ mà đã mơ như vậy, người xinh đẹp như tôi đâu dễ để mơ! Tôi không phải người dễ bỏ qua nên đã xộp lại

-Nhóc à, cưng muốn mơ thì tí chị xinh đẹp mua thuốc ngủ giúp cho!

-Bà xã hỗn láo, dám nói chuyện với ông xã vậy à?

-Ông xã cái đầu cứng, muốn sống tiếp thì im miệng! Chán đời quá chị đây cho xuống sông Hàn làm ông Thủy? Biết chưa? Con nít con nôi...

Thằng móm nghe tôi nói cũng rất biết điều mà im lặng, nhưng tay vẫn nắm chặt tay tôi không chịu buông! Đành để nó nắm, tôi nhìn tụi nhỏ phía sau vẫn đang ôm đầu khóc rống. Thật là tội nghiệp cho tôi, nhẩy vào làm gì để phiền phức! Cái đầu thật là ngu, ngu như con bò!

Bệnh viện

Tại một phòng bệnh trung cấp, một bóng người cao gầy thấp thoáng nhìn vào trong, khuôn mặt lo lắng đến không thể lo lắng hơn được. Kế bên là một cô gái xinh đẹp đang tựa lưng vào khung cửa, ánh mắt xa xăm. Bầu không khí u ám đến rợn người

-Baekhyun, chị nghĩ cậu và Taeyeon nên kết thúc thôi!

Baekhyun lo lắng nhìn về phía giường bệnh trong phòng Taeyeon đang ngồi đó, ánh mắt ngây dại như một con búp bê. Cậu im lặng không lên tiếng. Tiffany thở một hơi dài, lại nói

-Như thế tốt ọi người, nhất là cậu!

-Chị Tiffany!

-Cậu đang là một ca sĩ nổi tiếng, nếu tiếp tục quen Taeyeon sự nghiệp của cậu chỉ dừng lại ở đây mà thôi! Bao nhiêu fan hâm mộ đã từ bỏ cậu rồi?

-Em không quan tâm!

-Tôi quan tâm

Giọng Taeyeon làm cả hai giật mình, từ lúc nào Taeyeon khập khễnh bước ra, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào Baekhyun. Xoáy sâu vào tâm can, Baekhyun lại gần đỡ Taeyeon nhưng...

Chát

Một cái tát đã giáng thẳng xuống khuôn mặt xinh đẹp của Baekhyun, Taeyeon thở hồng hộc, có lẽ cái tát vừa rồi đã lấy hết sức lực của chị ấy. Tiffany thấy thế đưa mắt nhìn Baekhyun vẫn trơ trơ đứng đó, cô quay người tránh mặt một lát

-Tớ đi lấy thuốc, hai người vào trong nói chuyện đi!

-Chúng ta vào trong rồi hãy nói. – Baekhyun đỡ vai tay Taeyeon nhưng chị ấy lại dùng sức hất tay cậu ra

-Cậu đừng chạm vào tôi! Chúng ta chia tay đi!

-Em...em đang mệt, vào trong nghỉ ngơi đi! Hôm nào lại nói!

-Chị...Taeyeon là chị của Byun Baekhyun! Taeyeon...là...tiền bối của Byun Baekhyun!

Baekhyun đưa mắt nhìn Taeyeon, điều vừa nghe không có sức ảnh hưởng lớn đến cậu, nhưng đây là lần đầu tiên Taeyeon kiên quyết đến như vậy

-Được rồi, chị! Vào trong rồi nói được không?

-Baekhyun, cậu không đủ khả năng bảo vệ tôi! Từ lúc chúng ta công khai hẹn hò, tôi đã mất tất cả! Danh dự, fan hâm mộ, bạn bè, địa vị,... tất cả mọi thứ!

-Taeyeon, không phải lúc trước em nói không quan tâm những việc đó hay sao? Không phải em nói... - Baekhyun đau lòng nói.

-Tôi nhắc lại lần cuối, tôi là chị của cậu! Chúng ta chấm dứt, đường cậu cậu đi, đường tôi tôi đi! Tôi quá mệt mỏi rồi...

-Chấm dứt như vậy sao? Năm năm, chúng ta quen nhau năm năm! Vượt qua dư luận mà sống, chúng ta kết thúc như vậy sao Taeyeon?

Taeyeon mắt ngấn đỏ, cố kiềm những giọt nước chực trào. Đúng vậy, năm năm, năm năm họ vượt qua dư luận, họ cùng nhau tạo ra những kỉ niệm ngọt ngào, cùng nhau chia sẻ muộn phiền, áp lực của công việc. Chưa bao giờ họ có ý định từ bỏ mối tình này, nhưng hôm nay lại khác! Song Mi đã trở về, cô ấy sẽ trả thù, chị không muốn Baekhyun phải hứng chịu hậu quả không liên quan tới mình! Không muốn con đường ngôi sao của cậu dừng lại tại đây, cậu còn trẻ, Exo hãy còn trên bậc thang phát triển, vì việc của chị mà ảnh hưởng thật không đáng! Buông tay là cách tốt nhất để cả chị và cậu ấy không mệt mỏi! Vì vậy, chị sẽ lấy hết sự căm ghét của người đời, đổi lại là nụ cười của cậu ấy!

-Cậu về đi, sau này gặp nhau chỉ cần cúi đầu đã đủ lắm rồi! Tôi không muốn cậu ảnh hưởng tới sự nghiệp của tôi sau này! Về đi

Baekhyun cố dò xét trên khuôn mặt Taeyeon, quá bình tĩnh, không một chút giả dối. Có phải chị ấy đã quá mệt mỏi nên mới buông tay trước? Hay tại cậu chưa đủ người lớn để làm chỗ dựa cho chị? Cậu đã cố gắng hết sức để là một thần tượng tốt, một bạn trai mạnh mẽ để xứng đáng với chị! Thậm chí các thành viên trong nhóm cũng không còn thân với cậu nữa, vậy mà bây giờ “Chúng ta chia tay đi”, đơn giản, ngắn gọn lại như một nhát dao đâm vào phổi. Cậu như người bị rơi xuống hố chỉ nắm được nhánh cây yếu ớt, còn chị đứng bên trên lạnh lùng nhìn cậu rồi quay gót bỏ đi! Buông tay, để mình rơi xuống hơn là níu kéo tia sống cuối cùng trong vô vọng. Chết ngay lập tức còn hơn đến lúc kiệt sức mới chết!

-Chị Taeyeon, Baekhyun đã hiểu! Baekhyun đã làm chị Taeyeon mệt mỏi! Lẽ ra Baekhyun không nên quen chị Taeyeon, Baekhyun xin lỗi! Chị đang bệnh nên nghỉ ngơi đi nhé, Baekhyun sẽ cùng Exo đến thăm chị sau! Cảm ơn chị, đã giúp đỡ Baekhyun trong năm năm qua!

Cậu mỉm cười, rồi bước nhanh qua chị để chị không thấy cậu yếu đuối. Kết thúc, là thiên đường hay địa ngục với cả hai?

Cậu rời đi mang theo trái tim đầy vết thương, nhưng vẫn có tình yêu của năm năm qua! Chị ở lại quy xuống với nỗi đau vô tận! Chia tay không đau như chúng ta tưởng, bởi vì nó đau đến thấu xương tủy nên cơ thể tê liệt đến nỗi không biết được nó đau đến thế nào!

Ngày mai, ánh mặt trời sẽ sưởi ấm nhân gian! Sưởi ấm những con người trong biển tình lạnh lẽo!

24. Chương 24

Chap 24

Biệt thự Song Chun Ki

Tôi không nghĩ cuộc đời tôi lại trở thành bảo mẫu của sáu đứa nhỏ! Chỉ tại một phút yếu lòng tôi đã mang sáu đứa này về nhà. Nhìn xem ngôi nhà nhỏ nhắn của tôi, to lớn biết bao nếu nó chỉ chứa ba người, yên lặng biết bao, sạch sẽ biết bao nếu chỉ chứa ba người! Ba người của tôi chính là tôi, Chanyeol và con trai yêu dấu trong tương lai của chúng tôi nữa! Aaaa~ nói ra thật mắc ngại quá, nhưng mà giấc mơ đã bị phá hỏng. Lũ nhóc này sẽ ở lại nhà tôi, do tôi nuôi, tôi chính thức là người giám hộ của sáu đứa nó. Vì sao ư? Tụi nhỏ đều là trẻ mồ côi, do hoàn cảnh gia đình nên không ai đưa chúng vào viện mồ côi hết. Tụi nhỏ lang thang và vô tình gặp nhau, chúng ở một căn nhà hoang đã bị bỏ rất lâu, sau đó là tìm con đường mưu sinh. Ngôi nhà hoang trong lời kể của tụi nhỏ rất đáng sợ, ẩm mốc và hay có tiếng cọt két do tiếng cột gỗ mục nát phát ra, chuột bọ đều không thiếu. Có lần Han Ji (một đứa trẻ trong đám) bị cây trụ mục đổ xuống làm

bị thương rất nặng ở chân, cả đám không có cách chuyển cậu nhóc đến bệnh viện nên đã tự mình sửa chân cho Han Ji, lần đó Han Ji khóc rất lớn và luôn miệng gọi mẹ, tụi nhỏ vốn đã hoảng lại nghe tiếng gọi mẹ của Han Ji nên lần lượt mà khóc òa. Nghe đến đó, mắt tôi đỏ hoe, tôi hỏi tại sao những người dân quanh đó không giúp đỡ. Chúng trả lời tôi rằng, họ còn có con cái nên không thể giúp người dưng

Cách mưu sinh? Lừa gạt! Chúng nó diễn trò giành giật thức ăn để được người khác thương hại và cho những đồng bạc lẻ. Chúng dùng những thứ kiếm được chia sẻ cho nhau để cùng sống! Có hôm đánh nhau đến sức đầu mẻ trán nhưng do trời mưa nên không ai để ý, vậy là dói cả ngày. Quần áo cũng là từ những bãi phế liệu mà lượm nhặt được! Hôm nay là tôi vô tình nhìn thấy mấy đứa nó tập diễn, tưởng thật nên mới ra có sự này. Trên đường đi về tôi hỏi han mới biết được bao nhiêu đó. Bản tính anh hùng trào lên nên tôi đã đề nghị tụi nhỏ về ở cùng tôi, nếu ở cùng tôi cơm ăn và chỗ ở mọi thứ đều sẽ không thiếu thốn. Nghe tôi nói chúng nó còn nghi ngờ nên chụm đầu dò ý kiến, hỏi tôi hơn mười lần một câu hỏi: “Chị nói thật không?” và tôi cũng không ngại gạt đầu. Sau lần hỏi thứ hai mươi ba tụi nó cười khằng khặc, hóa ra tôi trúng chiêu “lạc mềm buộc chặt”.

-Ngày mai chị có việc quan trọng nên chị sẽ gửi mấy đứa đến nhà của người quen. Chị giải quyết xong mọi việc sẽ đón mấy đứa về, tuyệt đối ngoan ngoãn, không được lấy bất cứ món gì hết rõ không?

-Chị Chun Ki à, chỗ đó là nhà của bạn trai hay bạn gái của chị? – Han Ji đang nhìn hồ cá vàng quay sang hỏi tôi

-Đó là nhà của những người nổi tiếng, cực kì đẹp trai, có anh Chanyeol là người mà chị rất thích... - Tôi đỏ mặt khi nhắc đến Chan oppa – Tuyệt đối không được quậy phá anh ấy!

-Chị Chun Ki, đồ của người nổi tiếng nếu bán ra rất nhiều tiền đúng không chị? – Mohn Chu ngồi trên sofa, cặp mắt tròn to ngây thơ hỏi tôi

-Đúng rồi, một cái mấy mươi nghìn won chứ chẳng ít. Mà nếu ra giá mấy trăm cũng có người mua nữa!

-Wow, thích thật các cậu nhí? - Mohn Chu ngả đầu sang một bên nói lớn.

-Chị Chun Ki, vậy sau này tụi em lại tiếp tục sang đó chơi có được không chị?

-Được chứ, họ cũng sắp rảnh rồi! Chị sẽ sửa lại hai phòng khách trên lầu rồi mua đồ ấy đứa! Ngày mai mình đi luôn nhá, hiện tại thì mặc đồ bẩn đồ vậy!

Tụi nhỏ rất ngoan mà lên trên lầu, từ lúc về nhà tụi nó đã khám phá đủ nên tôi không sợ tụi nó nhảm phòng. Tôi cũng định về phòng lại nghe tiếng cửa mở, chị Bo Young đã về, tôi lại phải kể chị ấy nghe chuyện tụi nhỏ.

-Tình trạng hiện nay nếu em nuôi tụi nhỏ sẽ được lòng báo chí, scandal hiện tại cũng có thể giải quyết. Em thông minh lắm Chun Ki!

-Lúc em quyết định nuôi tụi nhỏ không nghĩ sẽ lấy lại danh tiếng, em định quay hết mấy bộ phim có tiền rồi sẽ đầu tư vào cửa hàng của dì, để nó lớn một chút rồi em sẽ rút lui.

-Tại sao em lại quyết định như vậy? Sự nghiệp hiện tại rất phát triển, mà bây giờ...bây giờ lại từ bỏ! – Chị Bo Young mắng tôi

-Em không cần danh tiếng nữa, em đã có những thứ em muốn! Ngày kia em sẽ Việt Nam thăm ba với mẹ của em, tụi nhỏ nhờ chị. Vậy nhé! Em đi ngủ đây. – Tôi đã quyết định rồi, tôi sẽ rời làng giải trí, sẽ lặn sang kinh tế, về thăm ba với mẹ ở quê nhà. Cùng Chanyeol yêu nhau, vậy là đủ rồi.

-Tuyệt đối, không làm mất mặt của chị biết không? Nhất là em đẩy Kim Sehun. – Sehun là thằng móm chọi đá vào người tôi, cũng là đứa mơ tưởng làm ông xã của đại minh tinh Song Chun Ki này.

-Dì bầy à, im lặng cho tụi em ngủ tí. Đêm qua chị bắt tụi em coi cái gì Showtime đến tận sáng, bây giờ không im lặng một chút được hả! – Sehun ngoáy tai rồi lại ngáp.

Thực ra tối qua tôi bắt tụi nó thức dậy tầm 11, 12 giờ để tụi nó coi Exo Showtime để nhớ tên của các anh. Tận 5 giờ sáng khi các em ấy đã thuộc lòng tên từng người tôi mới cho ngủ, ngặt nỗi hợp báo lại dời thời

gian nên tụi nhỏ chỉ ngủ được tầm 1 tiếng rưỡi đã bị tôi gọi dậy rồi. Hiện tại chị Bo Young lái xe, còn tụi nó thì ngủ.

-Hôm nay làm phiền các anh rồi, em sẽ đón sắp nhỏ sớm thôi! – Tôi đứng trước cửa cuối đầu với sáu con người còn ngáy ngủ, tụi nhỏ sau lưng sau khi bị tôi lườm cũng rất biết điều mà phối hợp

-Chúng em sẽ ngoan ạ!

Thấy vậy tôi nhìn về phía Chanyeol cười thật tươi với anh.

-Chun Ki, hợp báo hôm nay cố lên nhé! – Họ nói

-Cô Chun Ki, ngày hôm qua đã có người nhìn thấy cô từ cục cảnh sát bước ra, cho hỏi là về việc gì? – Phóng viên sắc bén nhìn về phía tôi, tôi thẳng lưng cười như trước

-Là về việc dì tôi mất, cảnh sát cần lấy lời khai thôi!

-Hiện tại có người nói về việc cô chưa làm tang lễ cho cô Cha Rim là hành động thiếu vô lễ. Cô nghĩ sao?

-Không phải tôi chưa làm, bởi vì chúng tôi là người Việt Nam nên theo thông lệ thì ba ngày sau khi mất mới làm lễ tang, mà dì tôi cũng không phải người làm lớn nên tang lễ của dì sẽ đơn giản và ở Việt Nam ạ!

– Tôi tiếp tục cười

-Bộ phim Blood D đã thay diễn viên mới cho vai diễn của cô? Việc này là vì lí do gì thưa cô?

-Việc này chị Bo Young quản lí của tôi vẫn đang thảo luận với đạo diễn Blood D, cho dù là lí do gì thì tôi vẫn ủng hộ người diễn thay tôi vai diễn ấy. Đó là vai khó

...

Cứ như vậy buổi họp báo kết thúc, chị Bo Young khen ngợi tài năng ứng xử của tôi. Chị ấy lái xe đưa tôi đến SM, tôi có một cuộc thảo luận nhỏ với chủ tịch Kim Young Min.

-Cô Chun Ki, tôi sẽ vào thẳng vấn đề. Từ lúc cô và Taeyeon hợp tác trong bộ phim của JYP có rất nhiều lời ra vào về mối quan hệ của cả hai. Tôi cần bảo vệ danh tiếng của gà nhà! Có cho tôi cái giá về tai nạn của Shim Song Mi, tôi sẽ thanh toán cho cô. Chúng ta sẽ kết thúc mọi việc! – Chủ tịch Kim nói với tôi, tôi cũng không ngại nói ra

-Thưa chủ tịch, tai nạn của em gái tôi là tai nạn gì thưa ngài?

-Chắc cô có nghe kể, ngày họ thử vai đã có xích mích xảy ra. Lần đó tôi đã cử người mời cô ấy về đàm phán chẳng may cô ấy biến mất nên sự việc ảnh hưởng đến Taeyeon rất nhiều!

Hóa ra lần đó tôi bị bắt cóc là về việc này

-Chẳng phải việc đã qua rồi sao? Sao bây giờ ngài lại nhắc tích cũ?

-Tình thế bây giờ, Taeyeon của chúng tôi rất bất lợi!

-Ba triệu won.

-Tôi sẽ chuyển khoản cho cô.

-Cả Chanyeol nữa!

-Được! Cảm ơn cô đã hợp tác!

-Chào ngài!

Mọi chuyện coi như đã ổn, ông chủ tịch này hóa ra lại cáo đến vậy. Chỉ cần che lấp cái khuyết đồng ý bỏ tiền! Tôi không phải không cần danh dự nữa, nhưng năm đứa nhỏ ở nhà hiện tại rất cần tôi lo lắng. Nếu bỏ qua chuyện cũ mà có ba triệu won, như vậy cái nào hơn?

KTX Exo

Lũ nhỏ sau khi được Chun Ki bàn giao ở lại thì rất ngoan ngoãn ngồi trên sofa, nhìn từng thành viên của Exo ngủ nằm trên sàn ngay tại chỗ. Ba mươi phút im lặng, rốt cuộc... cả đám to nhỏ

-Đêm qua mình đã nghiên cứu rất kĩ, quần lót, bàn chải đánh răng hai thứ này bán rất được giá! – Sehun nghiêm mặt nói

-Còn có tất chân nữa nữa! – Yihn nói

-Hình như càng có mùi thì giá càng cao đó!

-Đúng rồi đó! Hiện tại mấy anh này đã ngủ chúng ta vào trong làm một mẻ lớn! Kiểm thêm thu nhập thì chị Chun Ki sẽ không lo lắng cực khổ!

-Đúng luôn rồi, một cái ba trăm nghìn won mà nhìn mấy anh đẹp đẹp này chắc một người trên chục cái, để mình tính coi... trung bình hai mươi cái mà hiện tại mấy anh đó đang mặc một cái vậy... sao ta? – Mohn Chu xòe tay ra đếm.

Thấy vậy Hong Go nhanh miệng làm toán

-Một người mười chín cái sịp mà có sáu người, mười chín nhân sáu sẽ được 114 cái. Trung bình con trai sẽ có bốn cái sịp màu sáng trên mười cái, hiện tại họ mặc một cái vậy sẽ còn bảy cái bảy nhân sáu 42 cái. Vậy còn 72 cái màu tối, màu sáng chúng ta bán năm trăm nghìn won vậy là năm trăm nghìn nhân cho bốn hai cái... ô hai một triệu won rồi, do màu tối ai cũng sẽ có không có gì đặc sắc nên ba trăm nghìn won mỗi cái nhé! Vậy ra là ba trăm nhân bảy hai sẽ là hai một triệu sáu tổng cộng là bốn hai triệu sáu. Những cái kia một cặp hai trăm, chúng ta có ba cặp là sáu trăm. Những cái linh tinh sẽ được tám trăm. Vậy cuối cùng sẽ có bốn bốn triệu!

-Wow! Lớn quá trời luôn!

Tụi nhỏ kinh ngạc la lớn, Yihn đưa tay lên môi. Cả đám quay lại thấy Kai với Sehun vẫn ôm nhau ngủ, Baekhyun với cả Chanyeol thì ôm chiếc dép bên mặt, Còn Suho với D.O thì ngủ ngồi trong bếp. Chúng lại chụm đầu

-Sehun à, tiền lớn như vậy tụi mình thuê xe tải chở đi chơi là dư sức luôn đó! – Mohn Chu trợn to mắt

-Mua quần áo đẹp nữa nhỉ?

-Nhưng mà lấy hết thì mấy anh đó lấy gì mặc nữa? – Yihn hỏi

-Chúng ta có bốn ba triệu đúng không?

Gật đầu

-Cho mấy anh đó mỗi người ba triệu mua đồ mới. Còn lại chúng ta giữ! Không chừng mấy anh không nhận tiền mà sẽ nói “đồng đồ cũ và dơ bẩn này tụi anh không biết giải quyết thế nào cho phải! Rất là nan giải, cũng may có tụi em giải quyết giúp tụi anh. Số tiền nhỏ này không cần đưa tụi anh. Cứ giữ lấy mà sai vặt”. – Mohn Chu giả giọng

-Nhưng phải đưa tiền để tỏ ra giàu có và sòng phẳng! – Hong Go nói

Cả đám gật đầu. Sehun nói tiếp

-Quần sịp, tất chân, bàn chải, đồ dơ gom hết! Triển khai hành động!

Rất nhanh sau đó, năm đứa nhỏ rón rén lại từng phòng ngủ, thực hiện chiến dịch. Sau một hồi lăn lê bò lếch, tất cả đồ của Exo đều được bày biện trước cổng KTX.

-Mua đi mấy chị xinh đẹp, đây là đồ của mấy anh trai tặng mười hai. Đồ thật không đó! Mua để hít vào mùi hương nam tính đi ạ!

-Chị cái này!

-Ô, chị nữa

-Cái này bao nhiêu!

-Từ từ đi ạ, còn nhiều lắm đây ạ!

-Ô, anh Hun ơi, mùi của anh thật tốt quá!

-Từ nay em sẽ dùng bàn chải của Baek oppa! Há há

-Dao cạo của Innie! Không ngờ có một ngày chạm được vào nó. Em sẽ để nó trở thành món đồ gia truyền, truyền từ đời này ra đời khác! Ôi...

...

Cảnh chợ búa tấp nập. Nhóm của Sehun mua may bán đắt. Trong chớp mắt đã bán được hết tất cả số đồ. Số tiền thu về hơn cả dự đoán. Bởi vì một fan boy đã nói đồ của Exo không thể rẻ như vậy nên mức giá có tăng thêm vài triệu. Dĩ nhiên, nhóm trộm cắp vui mừng khôn tả nhảy chân sáo về tầng mười hai. Tại đó...

-Bàn chải của tôi đâu rồi? Quần áo, nước hoa, biến mất hết rồi!

-Ahuhu, dao cạo hôm qua In mới sắm. Chưa kịp dùng nữa! Tại sao? Ba mươi nghìn won của em!

-Ôi cái sắp quần lót Hun mua hôm qua! Không cánh mà bay rồi!

-Cái đồng hồ dơ...

@#!?^&(*)&^%\$

Cứ như vậy Exo đón một buổi sáng kinh khủng, đồ dùng cá nhân đã biến mất! Kẻ cắp vẫn chưa xuất hiện, liệu chuyện gì sẽ xảy ra. Chúng ta đến mười phút sau đó

-Cảm ơn tổ quốc đã sinh ra các anh, những con người gạt hái ra tiền. Mồ hôi của các anh đã tạo nên những đồng tiền vô cùng lớn. Các anh là những người tuyệt vời nhất mà chúng em từng gặp, dù là đồ mới không đáng bao nhiêu tiền nhưng khi đã thấm qua tầng mồ hôi quynh rũ nó đã trở thành hàng V.I.P. Và sau đây, Kim Sehun em rất vinh hạnh trao những đồng tiền này để tuyên dương những giọt mồ hôi sexy man của các anh! Mong các anh luôn cố gắng phát huy!

Sau trần phát biểu bốn đứa nhóc bên dưới mở to mắt vỗ tay nhiệt liệt! Thủ trưởng Kim Sehun đem tiền phân phát cho sáu con người đang tựa lưng vào bàn. Đường như họ cảm động quá nên không thể nói nên lời!

-Em không nghĩ, Chun Ki lại nhận nuôi những đứa này! Quá tàn ác, hủy hoại mầm móng Quốc dân!

Sehun gục đầu lên vai D.O khóc lớn

-Không, đồ của em! Cả lũ chứ đâu có ít! Tại sao lại bán sạch sẽ vậy trời! Còn cái quần nào để mặc nữa đâu! Quá đáng quá mà!

-Anh Sehun, anh không cần cảm động đến vậy! Chỉ có ba triệu thôi, nếu anh gọi tụi em một tiếng đại gia ba triệu nữa lập tức cho anh không ngần ngại luôn! – Mohn Chu xoa cằm nói

-Cho cái đầu em ấy!

-Anh Chanyeol à, anh lại đổ mồ hôi này. Cởi ra em bán ngay và luôn cho! Hàng nóng bán cả sáu trăm chứ không ít đâu, các cậu lại đây xem! – Han Ji chọt vào lưng của Chanyeol khi anh đang ngồi bên tủ lạnh

-Đại gia à, tha cho anh. Tụi anh vẫn chưa đánh răng nữa này!

Suho ngao ngán lắc đầu, cầm điện thoại gọi cho Chun Ki.

Lại một thời gian sao, tôi quay lại KTX trên tay linh kính đồ, toàn là những thứ Suho nhấn mua giúp. Vừa vào trong một cảnh hùng hổ đập ngay vô mặt! Năm tên nhóc bị Kris bắt quỳ gối ngay sô pha. Những người kia đếm rất nhiều tiền.

Trong năm phút, Suho tóm tắt mọi chuyện. Tôi quay sang trừng mắt với tụi nó. Đã dặn rất nhiều lần...

-Ngày kia em định về Việt Nam, em định gửi mấy đứa nhóc này...

-Không được! Bấy nhiêu phút là quá đủ rồi!

-Baekhyun không đồng ý đâu Jong Dae! – Baekhyun chu môi, chuyện của Taeyeon không làm anh buồn nhiều nữa. Hiện tại cũng rất tôn trọng chị

-Anh chưa chứng kiến cái gì nhưng vẫn sợ hãi!

-Không!

Chắc tôi chết mất

-Nếu các anh để tụi em ở đây tụi em sẽ bán đồ giúp cho, hằng ngày không cần giặt giũ – Yihm mím môi

-Đúng đúng, còn mặc đồ mới nữa!- Han Ji gật đầu nguầy nguậy

-Tụi anh không cần! – Baekhyun liếc xéo

Những hyung khác bên Exo-M chỉ cười

-Chi bằng chị bày cho tụi em theo về Việt Nam đi! – Sehun cười tươi rói

-Tụi mình cũng được nghỉ phép rồi, hay là về Việt Nam chơi một lần đi! – Luhan vỗ vai Kris

Gì vậy, sao mục tiêu lại về phía tôi rồi

- Quê em ở đâu hả Chun Ki? – Kris hỏi tôi

- Ha Noi? – Lay đưa đáp án

- Ho Chi Minh?

- Một vùng quê ạ!

-Được rồi, quyết định vậy đi! Ngày mốt chúng ta sẽ bí mật sang Việt Nam! – Kris hyung chốt đáp án

-Còn đồng tiền này thì sao ạ?

-Xung vào quỹ

-Đừng mà đại ca...

-Anh đẹp trai, cao cao kia ơi!

-Thật bất hạnh! Tại sao đối xử với tụi em như vậy

-...

Tụi nhỏ nghe xong câu đó thì gào rú, tiếng cười trong căn phòng không dứt, mỗi người một câu. Không khí này chính là gia đình.

Chanyeol ngồi một góc quan sát tôi, khi tôi nhìn anh! Anh cười tươi, tôi lại nhộn nhạo! Tôi không cần tình yêu lãng mạn, không cần hẹn hò, chỉ cần cho tôi cảm giác được quan tâm như vậy là đủ

25. Chương 25

Chap 25

Ngày hôm nay tôi dẫn năm đứa nhỏ mồ côi đi mua sắm chuẩn bị về Việt Nam. Cực khổ cả ngày và lựa được rất nhiều đồ đặc cho tụi nhỏ, cứ tưởng là được nghỉ ngơi nào ngờ vừa ngồi taxi về tới nhà đã bị ông anh galaxy và đám hồ báo EXO gào rú. Vậy là tôi lại bắt taxi đến KTX của EXO, hiện tại tôi đang làm cố vấn cho những con người điên khùng này

-Chun Ki này, bố mẹ của em làm nghề gì? – Kris hyung vừa xếp quần áo vừa hỏi

-Một nghề quan trọng ạ!

-Chun Ki, bố mẹ em có biết nói tiếng Hàn không?

-Không ạ!

Nói đến vấn đề này mới nhớ, tối qua tôi gọi điện thoại về ẹ lấy hết dũng cảm để kể mọi việc. Nhất là việc phẫu thuật thẩm mỹ và chuyện đi mất, mẹ tôi không trách mắng tôi mà còn hồ hởi đòi xem mặt Chanyeol.

Tôi không thấy mẹ trách thì hỏi thêm nữa. Bà chỉ nói lúc tôi đang phẫu thuật dì đã gọi và nói hết mọi việc, ba mẹ không muốn tôi bị áp lực nên giả vờ không biết. Nhờ chuyện này tôi thấy nhẹ nhõm hơn, dần EXO về Việt Nam thực ra cũng có chủ ý!

-Chun Ki này, mang gì để chống muỗi?

-Baekhyun hyung, muỗi ở Việt Nam lì lắm. Anh có thoa cả kí thuốc chống muỗi cũng không ăn nhằm gì nó, ngược lại càng làm da anh đen thêm!

-Anh Suho, bọn em muốn xin cái đồng hồ dơ trong kia có được không? – Sehun kéo áo của Suho, tay kia chỉ về phía nhà bếp

-Không được, không thể bán! Đó là đồ của các anh bên EXO-M

Suho hyung xoa nhẹ đầu của Sehun, cười tươi

-Vậy đồ của bên K thì được bán đúng không ạ? – Yihun cũng ngược mặt lên hỏi

Tôi thật khổ với bọn nhỏ nhóc này, xấu hổ khi dẫn tụi nhỏ đi theo. Suốt ngày cứ đòi bán cái này bán cái kia của người ta, nhưng có lẽ chúng thiếu thốn vật chất nên mới thế.

-Chun Ki à, em vào đây giúp anh với

Là Chan oppa đó! Tôi đi thẳng một lèo vào phòng của anh ấy. Những người bên ngoài thì cười rất ám muội, Han hyung với cả Chen hyung đều kêu tôi đóng chặt cửa nữa. Không lẽ họ biết mối quan hệ hai ngày của tụi tôi sao?!

Chanyeol ngồi trên giường, một đồng quần áo được bày ra, toàn là đồ mới, thảo nào Baekhyun phải ra phòng khách thu xếp. Chắc là mới mua, chứ đồng đồ cũ đều bị bán hết rồi.

-Sao ạ? – Tôi cần môi nói

-Lại đây xem giúp anh bộ nào ổn. Gặp bố mẹ của em nên anh phải chu đáo tí!

Nghe anh nói vậy tôi rất cảm động, anh nghĩ đến cảm nhận của ba mẹ tôi rất nhiều. Leo lên giường tôi lại nhào người ôm chặt anh, không nghĩ có ngày mình sẽ được ôm anh như vậy!

-Anh mặc bộ nào cũng được hết. Gia đình của em không lễ nghi gì nhiều đâu!

Anh khẽ ôm tôi, hôn nhẹ trên đỉnh đầu, tay nắm hờ vuốt nhẹ mu bàn tay. Mặt tôi bắt đầu đỏ, lờ mờ hôn môi một cái chắc...chắc tôi chết!!!

-Anh căng thẳng quá đi!

Tôi ngược lên nhìn anh, cười nói

-Không sao, mẹ em rất mê trai Hàn. Ba em thì thích xem dance sport, cả hai đều rất teen nên không cần lo lắng!

Anh thở dài im lặng, một lúc sau tưởng như là tôi ngủ quên trong vòng tay rắn chắc và mùi thơm đặc biệt lại nghe anh nói

-Ba mẹ của em có biết chuyện... chuyện...

-Hai người họ đều biết hết. Họ nói anh phải chịu trách nhiệm thời gian còn lại trong cuộc đời của em.

Nghe tôi nói anh cứng người một chút, tôi liền thấy bất an. Ngược mặt nhìn anh, anh hơi nhếch mép!

-Anh còn chịu trách nhiệm cuộc đời của Baekhyun nữa, làm sao đây?

-Không sao! Tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Baekhyun hyung có thể cùng làm phu nhân với em! Em thì hai, tư, sáu. Hyung ấy ba, năm, bảy. Ngày chủ nhật hai đứa em cùng làm. Anh thấy sao?

-Sức nào chịu nổi đây? – Chanyeol lại cười, nụ cười này làm biết bao người điêu đứng. Ngày đó bảo vệ nụ cười này thật sự rất đáng giá – Em có ước nguyện gì không? Anh sẽ thực hiện cho em!

-Ừm... em không cần gì hết. Chuyện tình cảm cũng không cần lãng mạn. Chỉ cần nhìn thấy nụ cười này của anh em thấy đủ rồi!

Anh bỗng nâng cằm tôi một chút, như chuồn chuồn lướt nước, nhẹ nhàng hôn tôi. Cái hôn không pha dục vọng, chất chứa những thông điệp yêu thương, mười giây sau anh đặt lên trán tôi một nụ hôn nhẹ. Nếu bạn có bạn trai, sau khi anh ấy hôn môi bạn và đặt lên trán bạn một nụ hôn tôi tin chắc bạn đã chọn đúng người, đó là một cái hôn quan tâm và tôn trọng bạn.

-Vé máy bay Kris hyung đã lo hết rồi, ngày mai chúng ta sẽ bay sớm tránh fan. Bên công ty cũng cho tụi anh nghỉ phép rồi!

-Ồ!

11 tiếng sau khi lên máy bay

Trên máy bay cũng không có gì đặc sắc ngoài việc đám Sehun xin xỏ Suho hyung mấy cái ship. Vì sao chúng chỉ xin Suho hyung? Vì hyung ấy là leader. Ngoài ra thì không có gì vui vẻ hết, lần đầu đi máy bay nên bọn nhóc cũng rất phấn khích. Hiện tại chúng tôi đang ngồi xe về nhà của tôi, một vùng quê.

-Chun Ki à! Sao chúng ta lại vào rừng thế này? – Baekhyun chu môi, mắt lác liên nhìn hai phía.

Ngủ cho đã rồi bây giờ thức mắc.

-Đúng rồi đó, sao lại vào rừng?

-...

Vâng nhờ anh đấy, nhờ anh mà cái xe nó im lặng hai tiếng bây giờ nháo nhào cả lên. Tôi cũng chỉ hề hề lấy lệ, tiếp tục ôm tay Chanyeol và nhìn đường xá. Rất lâu rồi tôi mới đi đường này, khoảng hai mươi năm rồi mới về ruộng của ba mẹ. Cảm giác rất tuyệt, về quê thì chắc chắn không có fan hâm mộ còn có thể chơi những trò mà thành phố không có. A~ Chan oppa, em dẫn anh về ra mắt nhạc phụ với nhạc mẫu đây! EXO ơi là EXO, lần này các anh chịu cực rồi a

--Tối rồi! Chào mừng đã đến ruộng nhà em! Đường ở trong là đường đất nên xe không vào được, mấy anh lấy đồ đi chúng ta sẽ đi bộ vào trong!

Tôi phóng xuống xe, vừa lấy vali vừa lưu loát miêu tả bên trong. Tôi chỉ thuật lại lời mẹ tôi mà thôi

-Gi cơ? Không phải biệt thự hả, tại sao khắp nơi toàn là cây cối đồng lúa thế này? – Chen hyung nhăn nhó mặt mày quải cái ba lô to to dáo dác xung quanh.

-Sẽ không có điện với internet đúng không? – Lay hyung ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi gật đầu

- A~ chị Chun Ki, Yihh không muốn đâu! Yihh sợ bóng tối!

- Hun cũng sợ bóng tối!

- Mohn Chu không muốn ở nơi buồn bã vậy đâu chị Chun Ki!

- Nơi đây không phải phong cách của anh!

- Chỉ tại Kris hyung, TAO không muốn ở nơi này đâu!

-Cả In với Hun nữa

~....

Tôi đưa mắt nhìn những khuôn mặt méo mó. Trừ D.O, Chanyeol với Luhan oppa không ý kiến thì những người còn lại nhất quyết không chịu vào. Nói có vẻ huê vốn, D.O oppa vốn trầm tính, Han oppa thì hòa nhã thuận theo mọi người, Chan oppa mà dám nói thì...

-Chun Ki, tụi anh không muốn đâu. Buổi tối sẽ rất đáng sợ, không có internet, không có điện làm sao sống đây?

-Ai bảo đòi theo làm gì. Dù sao mấy anh cũng ở chung với nhau cần gì internet. Đi lẹ đi, tối một tí nữa là xong luôn. Ở đây có ma vú dài đó! – Tôi đưa tay trợn mắt lên minh họa. Kết quả ba mươi phút sau chúng tôi đã đi được nửa đường.

Không ngờ câu chuyện dọa con nít này lại có sức ảnh hưởng với những con người này. Từ nãy đến giờ họ cứ thay phiên nhau hỏi tôi về ma vú dài, còn đám Kim Sehun thì đòi ẩm cho bằng được, kể ra cũng tội. Việt Nam luôn gắn liền với những con ma ghê gớm nào là ông Kẹ, ma da, ma vú dài, bà Thủy... với người lớn thì không sao với con nít thì thực là ba chấm. EXO không hổ danh là nhóm nhạc bệnh hoạn với nhóm cầu hội lừng danh và những con người biến thái. Móm lớn công móm nhỏ đi kể Luhan hyung hai cái miệng này hợp lại có sức công phá ghê sợ, cả hai đều thích trà sữa nên đã tìm được điểm chung, lợi dụng tình thế đó móm nhỏ đã nài nỉ đồng ship của móm lớn. Vâng! Móm lớn phê duyệt! Kai thì công Mohn Chu, cùng với Lay hyung đang công Han Ji phân tích những bước nhảy trong dance. Mohn Chu lắng nghe chăm chú, tay chân hoạt động liên hồi còn thằng nhóc Han Ji thì hả họng ngủ ngon lành! Vấn đề đáng nói chính là Xiumin, Kris với Tao truyền thụ cho Yihun những kiến thức vũ trụ. Không nghĩ thằng Yihun lại hiểu, bó tay! Vần, D.O và anh Suho vĩ đại thay phiên nhau cất tiếng hot giữa khung trời yên ả xen vào đó là nhóm cầu hội đang bát nháo cả lên. Không ngờ bộ mặt thật của Chanyeol oppa chính là đây. Nói chuyện còn hơn những người kia. Vâng! Các anh và mấy cưng cứ nói đi, nói nhiều tí. Sắp hết cơ hội để nói rồi!

-Giới thiệu với mọi người đây là cây cầu lịch sử. Được xây dựng cách đây năm mươi năm, thời ba mẹ em còn để tóc ba chỏm. Cầu khỉ nha! Giờ nó sắp tuyệt chủng rồi, qua từng người thôi. Rớt xuống ma da lòi đi luôn em không biết nhé!

Nghe tôi nói xong tất cả ánh mắt dồn về cây cầu mục nát trước mặt. Tôi không đảm bảo nó có thể đưa tất cả chúng tôi sang kia con kênh nhỏ này không.

-Em đi trước đây, qua được thì sống, không được thì chết. Thấy hai khóm tre này không?

Cả đám gật đầu lia lịa

-Ma vú dài ở trong đó đó!

-AAAAAAAA!

Sức công phá của mười bảy con người rất kinh khủng

-Tóm lại qua thì sống, rớt xuống thì chết, ở lại cũng chết! Em đi à...

-Chun Ki~ sao nở bở rơi anh ở đây! – Chanyeol tròn xoe mắt nhìn tôi

-Chan oppa, chúng ta đi! Bên kia là thiên đường đó!

Tôi tháo đôi guốc cao, chân trần leo lên cây cầu. Đồ đặc đều giao cho Chanyeol xách hộ. Khi hai đứa tôi đi được nửa đường cây cầu bắt đầu rung lắc dữ dội, tôi sợ nhất là ma da với ma vú dài. Chẳng lẽ hai người không cho cặp đôi trẻ này sang sông sao? Không đúng, tôi nghe mấy người kia đang cười sặc sụa, nhìn lại thì ra là tên đen nắm tay vịn của cầu mà lắc lẩy lắc để còn mấy người kia thì cổ vũ quyết liệt!

- Này, nguy hiểm lắm đấy! Không được lắc!

-...

- Kim Kai chết tiệt, em mà qua bên kia được rồi anh sẽ không yên thân!

Cổ dùng hết sự nhanh nhẹn tôi kéo tay Chanyeol đi nhanh sang kia cầu. Quay lại nhìn đám người đang rồng rắn nối đuôi nhau, các anh để tụi nhỏ đi xen kẽ còn hành lí thì để lại bên kia cầu. Cả đồng hành lí tương đối nhiều, tầm bốn cái trên một người tụi nhỏ thì mỗi đứa một cái. Tôi nghĩ vận chuyển từ từ là cách thông minh lỗ xui rủi trong lúc đang đi cây cầu sụp một cái, đồ ai có đồ ấy người này mặc. À không, đồ của ba mẹ tôi chắc đủ! Ha ha

Sau khi tụi nhỏ đã an toàn một số người quay lại bên kia lấy hành lí. Số trời thế nào mà lúc những con người đều đứng trên cầu tạo dáng để tôi chụp hình, cây cầu kêu cọt két vài tiếng vậy là người và đồ đều rớt xuống kênh. Hy hữu một điều, tất cả hành lí của bọn con trai đều ướt, đồ của tôi đương nhiên bình thường. Nhìn lại những con người chật vật dưới con sông tôi cùng năm đứa nhỏ vỗ tay tán thưởng. Con kênh này

dùng để dẫn nước vào ruộng nên nước không sâu, chỉ tới thắt lưng của người cao 1m60 đối với những ông anh cao kều nay thì chẳng ăn nhằm gì.

-Này Baekkie, lấy cái mông của cậu ra ngay. Đè chết anh rồi này!

-Han hyung, Hun chưa muốn chết. Cứu Hun với!

-Này này, mọi người đứng lên hộ tôi cái đi. Tôi sắp lún rồi này!

-Aaaa~ Channie, kéo tớ với!

-Baekkie, đừng lo lắng. Chan sẽ cứu Baek mà!

-...

15 phút sau, sân nhà Chun Ki

Bộ dạng hiện giờ của những con người vũ trụ chẳng khác gì dân bắt heo. Đầu tóc, quần áo, giày dép đều đầy bùn đất. EXO-L mà nhìn thấy chắc hẳn bắn chết tôi vì tôi dẫn những con người này về quê. Chúng tôi hiện đang ở túp lều lí tưởng của hai ông bà già. Nói là lều thì hơi quá, thực ra là một ngôi nhà ngói màu mè chỉ là bề ngoài thôi còn bên trong...

-Tất cả chúng ta sẽ ăn và ngủ ở đây một tuần lễ sao? – Kai giật giật môi nói

-!!!

Không ở đây thì ở đâu?!

-Chị Chun Ki, Yihnn muốn đi vệ sinh! – Yihnn kéo kéo ống quần của tôi, tay bùm ngay hạ bộ. Tôi ngồi xuống vuốt đầu của nó định nói chờ một lát liền nghe hai giọng nói tiếng Hàn lạ lẫm.

Hai ông bà già đã chạy ra sân đón chúng tôi, năm giây để mẹ tôi nhìn ra đám buổi nhười này thì ba tôi đã hồ hởi vỗ vai của D.O (Chắc tại anh ấy cao hơn ba tôi tí, những người kia đã quá cao rồi sao với tôi), ông nói bằng tiếng Hàn làm tôi giật mình, rất là chuẩn. Nhưng ông ấy biết tiếng Hàn sao?

-Vào nhà đi nào mấy đứa đẹp trai. Vào trong ăn trái cây! Đi nào!

Baekhyun và Chen phản ứng rất nhanh, quay sang cười ngay với ba tôi và xách mấy cái vali lại hỏi thúc những người kia. Mẹ tôi ngay sau đó thì hét ầm lên

-Anh à, đẹp trai quá! Em làm sao sông nổi đây anh!

-Mẹ à, đi vào trong rồi hãy nói! – Tôi giục mẹ tôi.

EXO cũng rất lễ phép, tuy mình mấy đang rất ư là bẩn nhưng vẫn không quên hành lễ, ba mẹ tôi rất hài lòng

...

Ngôi nhà này nếu chứa hai mươi người thì tương đối chật hẹp, chỗ ngủ sẽ không đủ nên phải ra kho lúa mà ngủ thôi. Tôi là con gái nên không thể phong trần, tội nhỏ là con nít nên không thể ở nơi ẩm mốc, ba mẹ cũng đã già nên không thể hít khói bụi trong kho được. Vậy nên EXO phải ngủ kho rồi!

-Chun Ki à, tắm ở đâu? Anh không tìm thấy phòng tắm! – Xiumin hyung ghé tai tôi hỏi.

Đây là vấn đề nan giải, chỗ này không phải khu vực xây dựng nông thôn mới chỉ là một vùng đất tư nhân do ba mẹ tôi mua để thư giãn. Hai ông bà muốn giữ những cái thời xưa nên không xây dựng bất cứ gì gọi là hiện đại. Căn nhà này với cả nhà kho là ngoài dự liệu, suy ra những cái như phòng tắm hay toilet đều không có.

-Chỗ này nè!

Tôi dẫn Xiu hyung ra cái chòi nhỏ nằm gần một cái hầm cá. Cái chòi này thực ra cũng quá tồi tàn đi, bốn cái vách ngăn làm bằng cao su, cửa đóng cũng tạm bợ, bên trên thì có mấy nhánh dừa che chắn, mà xung quanh cái chòi này toàn lỗ thủng. Tóm lại đứng ở trong đó tắm giống như chơi trò chơi cảm giác mạnh, hồi hộp lắm nha!

-Chun Ki à, chỗ này... có chút gì đó không ổn!

-Anh yên tâm đi, em sẽ canh chừng giúp anh. Sẽ không ai dám ngó body sexy của anh đâu! – Tôi liếm môi, nhướn mày với Xiumin hyung.

Anh ấy xô vai tôi một cái đổ mặt chạy vào trong, có lẽ con người ta ngại quá sức mạnh sẽ tăng gấp đôi, khi Xiumin hyung đóng cửa một giây sau đó cái “nhà tắm” sụp xuống...

-Tại hyung mà giờ này chúng ta chưa được tắm đó!

-Hyung xin lỗi!

-Tao à, đừng trách hyung ấy nữa! Làm nhanh một chút thì được tắm thôi. – Luhan cầm một đồng dây nhợ, buộc buộc rồi tháo tháo

-Trời ơi, tại sao chúng ta lại lâm vào hoàn cảnh này! – Chen ngược mặt lên trời than ngắn – Chanyeol à, tớ không nghĩ cậu lại đồng ý quen con nhỏ khủng khủng này đó!

Chanyeol đang đóng máy cọc cây nghe Chen nói thì cười cười, mắt liếc liếc.

-Gi chứ!

-Không xong rồi! Em muốn đi! – Baekhyun ôm bụng, mặt căng thẳng nhìn mười mười một con người đang làm việc trong đêm tối.

Tất cả hành động đều dừng lại, ngay sau đó kẻ ôm đầu người thở dài, không nghĩ những con người được hàng triệu người yêu thương lại lâm vào hoàn cảnh hiện tại.

-Hyung nghĩ... cái kia là toilet! – Suho chỉ về phía cái hầm nhỏ, trên đó có một cái chòi không kém gì cái nhà tắm lộ thiên hiện tại.

-Kh...không...không phải chứ!

-Kyung Soo à, cháu khéo tay quá đi! Ngay cả con bé Chun Ki cũng không giỏi được như cháu.– Mẹ tôi chống cằm nhìn D.O đang bận rộn.

D.O chỉ cười tiếp tục thái thật. Đúng chuẩn bà nội trợ vĩ đại.

- A~ con đẹp trai quá trời. Ba mẹ con khéo để quá! Làm sao giờ, bác không thể để con người đẹp trai này làm việc. Con ngồi đi, ngồi đi. Bác làm cho!

Đó là cảnh trong bếp. Cảnh nhà kho dưới bàn tay khéo léo của Lay, Kris, Sehun và Kim Kai như sau.

Kris hyung cầm chổi quét dọn vách nhà kho đầy bụi bặm, bởi vì đây là kho chứa lúa nên rất ư là bẩn.

Lay đại nhân rất nghiêm túc cắt dán mấy con cá bằng giấy, ngày thường đã ngơ ngác nay còn ngơ hơn, nhưng trông rất đáng yêu. Lão Kai với tên móm được Kris lão đại giao một trọng trách quan trọng vô cùng chính là lau sàn nhà. Điều may mắn cho những con người này là việc nơi đây có điện và internet, ba tôi vì không muốn “em yêu” buồn nên đã dẫn điện về khu nghỉ dưỡng này. Rất may mắn, tôi cũng bị lôi đầu sang đây để dọn dẹp tiếp, không ngờ ba tôi lại trọng sắc khinh con đến vậy!

-Chun Ki à, bây giờ là mấy giờ rồi anh buồn ngủ quá!

-8 giờ Việt Nam ạ, tương đương 10 giờ ở Hàn Quốc!

-Sao cơ, trễ vậy hả! – Sehun nghe tôi nói thì há mồm to hơn chén

-Chúng ta chưa được ăn cơm, chưa được tắm, chưa được ngủ! – Kai ngã ngối trên đất

-Biết thế này anh không về đây đâu!

-Kris đại nhân, anh đòi theo chứ em đâu ép! Mới có đêm đầu đã chịu không nổi mấy ngày sau làm sao chịu được đây?

-Ôi...

-Cố lên!

Cố lên các anh trai ngày mai còn phải cấy lúa, chăn vịt này nọ nữa!

End chap

26. Chương 26

Chap 26

-Hồi các cậu nhóc đẹp trai, hôm nay làm cho tích cực vào mới được về nhà ăn cơm biết không? – Ba tôi đứng trên bờ ruộng chống nạnh dong dạc nói – Hiện tại có tám người phải không?

-Vâng!

-Bốn đứa ở ruộng bên đây cấy lúa, bốn đứa theo Chun Ki sang kia chạy đồng. Ai đi?

-Dạ cháu!

-Cháu đi

-...

Tôi đứng cạnh ba của tôi nhìn những anh trai dễ thương bên dưới, đây là chủ ý khi tôi để họ theo tôi về Việt Nam. Chẳng là hôm tôi gọi về nhà mẹ tôi nói lúa đạo này trổ không đều cần có người cấy lúa nói tôi tranh thủ về cấy tiếp. Tôi còn tưởng mình sẽ chịu cực không ngờ Kris đại ca đề nghị đi theo. Sướng quá còn gì!

Hôm nay chỉ có tám người ra đồng, D.O với Chen oppa ở nhà làm bếp, còn Tao Kai và tụi nhỏ theo mẹ tôi đi hái dứa. Công việc của tôi chính là giữ vịt, ngoài giữ vịt còn phải lùm trứng mà vịt đẻ rơi. Không nghĩ có ngày diễn viên xinh đẹp Chun Ki tôi đây và những anh chàng mình tinh EXO lại phải chăn vịt. Công việc cũng quá an nhàn đi!

Ba tôi chọn Suho, Kris, Luhan và Kai ở lại cấy lúa vì các anh ấy rất khỏe. Còn những người ẻo lả kia thì bị tống cổ sang khu chăn vịt. Tốt thôi, chăn vịt.

Khi chúng tôi dậm bước sang khu đồng bên kia tôi bắt đầu hối hận. Mùi của bầy vịt hôi đến không chịu được, sọc lên mũi đến khó thở, không biết tụi này là giống gì mà hôi đến thế. Tôi bịt mũi quay sang nhìn đám người phía sau, tình trạng còn tệ hơn tôi rất nhiều. Baekhyun mặt mày tái mét thậm chí là nhợt ối, Lay hyung có vẻ đỡ hơn hyung ấy chỉ cau mày bịt mũi rồi ngược mặt lên trời, còn tên móm ôm chặt cứng Chanyeol của tôi. Tôi cũng thấy hôi chứ bộ, sao không ai hiểu vậy?

Do nắm được thời tiết ngày hôm nay nên tôi trùm áo rất kín, chỉ tội cho những con người kia, cứ nghĩ là nắng nên mặc thoáng thành ra ông nào của thun ba lỗ. Dám chắc qua hôm nay ông nào cũng đen.

Mấy con vịt hôi hám chạy loạn xạ trên đồng, tiếng ‘cạp cạp’ nhức đầu đến không chịu được, tôi thấy tụi nó ị một đồng trên đất tởm quá không dám xuống. Khổ nỗi mấy con vịt này của nhà tôi, tôi không xuống ai xuống. Nhưng hôm nay chăn vịt còn có EXO phía sau... đúng rồi! Chính là EXO.

-Quy tắc chăn vịt của người Việt Nam là bỏ dế, cầm cây, lừa vịt. Hết rồi! Nào mấy anh xuống dưới đi, không cho con vịt nào chạy khỏi địa bàn nhá! Thấy trứng cứ lùm!

Mấy cặp mắt nhìn tôi long lanh, tôi cũng tội lắm nhưng... Không xong rồi, tôi bị trúng mĩ nam kế rồi! Haiz

-Baekhyun oppa, coi chừng đạp trứng.

-Chun Ki à, này giờ nhặt được rất nhiều trứng. Chúng ta làm gì với đồng trứng này? – Baekhyun giơ cái túi trứng cho tôi xem

-Ngày mai sẽ đem ra chợ bán ạ!

-Có EXO-L không?

-Em không biết! Chắc không đâu, ở quê ít ai nghe nhạc Hàn lắm.

Nhìn mấy ông này chần vịt tôi thấy rất mắc cười, cái tướng như đầu vịt, vịt chạy lung tung hết cả lên, gì mà rồi đội hình rồi phản bội... cũng chần vịt giỏi lắm bộ, ai nói EXO không biết chần vịt nữa không?

-Yixing hyung, con bên kia chạy khỏi hàng rồi!

-Ô, về đội ngũ đi cưng!

-Này này Sehun, coi chừng đạp chết vịt đó.

-Này, giao còn này cho chỉ huy trưởng đi!

-Dám phản bội đội ngũ hả!

-...

-Chụp hình nào! 2,3 Kimchi!

Tách

-Cấy lúa là một nghệ thuật, hén! Lúa mà theo hàng ngũ thì sau này gặt lúa mới không sót hạt, hén! Này này, cẩn thận nào cháu da ngăm. Đầu thể vừa cấy vừa nhảy nhót như vậy!

Ba tôi nằm trên bờ đê, có dù, có ghế dựa, trông ông chẳng khác nào người đi biển. Những người bên dưới từ nãy đến giờ cong cả xương sống cũng không thể ngẩng lên. Ba tôi dễ thì dễ, trong chuyện đồng án thì khó như lí.

-Kris hyung, sao bác ấy nói nhiều quá vậy! Không làm tiếp tụi mình! – Kai thở thê

-Suyt, nói lớn tới có mà ra đường ngủ! Cố lên đi!

-Han hyung, đêm nay về tắm trắng nhá! Đen thui rồi này!

-Cậu thì lúc nào chả đen!

-Ha ha...

-Ấy!

-Buông buông!

Bôm

Sự việc là, Kai định đánh yêu Luhan nhưng chân bị lún bùn nên không thể nhấc lên được mất đà và té xuống, nhưng tia sống cuối cùng vẫn còn đó, Kai đưa tay kéo hai người kế bên là Kris và Luhan, phản xạ có điều kiện Luhan kéo Suho bên cạnh. Kết quả bốn nười này nằm trên đám lúa mới cấy, xem như công cóc làm lại từ đầu. Nói thì nhiều thực ra sự việc chỉ trong nháy mắt, ba tôi sau khi thấy mấy cây lúa bị đè bẹp thì tức tối, đành phóng xuống làm luôn!

Mọi việc coi như chưa ổn

-Bác ơi, Yihun muốn uống nước dừa

--Han Ji cũng muốn nữa!

-Hun, Hun nữa!

-Cả Mohn Chu với Hong Go nữa!

-Rồi rồi, mấy đứa sẽ được uống hết! Tao với Xiumin trèo lên cây đi, trèo lên rồi bác truyền dao lên cho!

Tao với Xiumin nhận công việc trong mát rất an nhàn. Nghe đến việc trèo cây thì ứ hự. Làm ca sĩ mấy ai biết trèo cây, mà trèo trong tư thế quần ‘tà lơn’ thì ai dám! Mẹ tôi vì cơ này nên mới đầy dọa hai con người hiền từ này! Quá cáo!

Mấy cây dừa này thuộc dạng dừa quý tộc, lùn lùn nên trèo cũng không khó. Xiumin vốn người dễ sai vặt nên đã trèo lên trước, mẹ tôi với tụi nhỏ đứng bên dưới nhìn theo không chớp mắt.

Ôi! Xiu hyung còn đầu nét ngây thơ khờ dại! Bị dòm hết rồi

Tao chỉ đứng cười rồi cùng mấy đứa nhỏ bung bao ra hứng.

-Xiumin, hấp dẫn chu choa luôn!

-Dạ?

Hê hê

Đó là những tư liệu tôi thu thập được vào buổi tối ngày hôm ấy.

Tối đến mọi người sum vầy trong mâm cơm, rượu bia đã được chuẩn bị từ trước. Ba tôi không biết ở đâu mà mời hàng xóm rất đông, mà những người hàng xóm này toàn là người Hàn.

Tôi là con gái nên dành phần rửa chén, mẹ tôi cũng vào bếp đem xoài chua với cóc ổi ra làm mồi nhậu!

Đúng chuẩn câu ‘không say không về’!

-Anh à, đem nay phần đầu sinh thêm mười một đứa nữa! Đẹp thế này mà lấy người khác em không nỡ đâu!

– Mẹ tôi gọt trái cây, nũng nịu với ba

-Rồi, đem nay cố gắng! – Ba tôi cũng chiều theo

-Già hết rồi mà hai anh chị sung mãn ghê nhỉ?

-Còn tươi!

Ha ha

-Chanyeol là đứa nào đâu cho bác xem mặt coi? – Ba tôi men say nhìn vòng vòng tứ phía.

Rượu gạo có sức ảnh hưởng ghê sợ, mỗi người vài li đã ngã ngửa.

-Dạ cháu!

-Đẹp trai ghê hén! Được, được! Gả, bác gả!

Chanyeol mặt mày đỏ ửng, lắc đầu cho tỉnh rượu một tí vẫn không ăn thua gì.

-Mấy đứa đi nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn phải đem trứng đi bán với lại cấy lúa nữa!

-Bác gái, cháu bị thoái hóa cột sống có thể nghỉ ở nhà không bác? – Kris hyung nằm dằng chữ đại, quay mặt sang hỏi mẹ tôi.

Tôi thề là nếu không biết hyung ấy là leader của EXO-M tôi sẽ nói anh ấy ngang hàng với Tao oppa, lúc này nhìn hyung ấy rất giống con nít

Khoan đã, còn có người con nít hơn! Baekhyun, anh đang làm cái gì vậy? Sao múa bụng thế kia? Ô, nhìn trắng phếu luôn ấy. Ô, cả Han hyung nữa này, ế D.O với Chen đại gia còn múa cột nữa kia! Quay lại, quay lại à!

--Hun à, In mệt quá! Bế In vào phòng đi! Chúng ta động phòng nào?

-Jong In, Hun là của Han đại nhân ta đây miế bàn a

--Ai nói Hun là của Han? Hun là của Tao em nha!

-...

Một bên thì giành tiểu thụ còn một bên

-Bác trai, Jong Dae cháu rất thích bác. Bụng của bác tròn tròn rất sang trọng... Cháu kính bác một li!

-Được được!

-Uống đi! Baek sẽ múa bụng cho coi, đây là vũ điệu độc quyền mang mác Thị Bún nha

~Thị Bún được anh nói bằng tiếng Việt, lơ lửng nhưng nghe vô cùng dễ thương. Cái đó là tôi dạy anh ấy nói trong lúc chán vịt.

- Baekhyun, chú xuống đi! Ông anh vũ trụ sẽ nhảy cho chú xem! – Kris hyung bật dậy, tay chân xiu vẹo lắc mông, thập phần câu dẫn!

Cứ như vậy, mọi người đều ngủ ngoài sân còn đám nhỏ đã được tôi lừa vào phòng từ sớm!

End Chap

Đôi lời của KaKi: Các mem thân mến, hiện tại Flame cũng đã đi được nửa đoạn đường KaKi rất cảm ơn các mem luôn theo dõi đến Flame. Ở chap 25 có cảnh kiss của Chanyeol với Chunki, thiệt ra khi KaKi miêu tả đoạn đó rất ư là ngại nên không thể diễn đạt đủ cảm xúc của nhân vật hi vọng các mem sẽ thông cảm. Nếu mem nào muốn tìm sự lãng mạn trong văn phong của KaKi thì KaKi xin lỗi đã để các bạn thất vọng! Thứ 2 sau khi Flame kết thúc KaKi sẽ cho ra mắt bộ Fanfic của Oh Sehun. Đến thời điểm hiện tại Sân truyện có rất nhiều au tham gia viết fanfic cho EXO, KaKi cũng đang đi học hỏi từ các bạn ấy, KaKi mong rằng các au khác cũng có đọc Flame và sẽ để lại những nhận xét để đưa con đầu của KaKi hoàn hảo hơn. Lời cuối cùng KaKi xin gửi mấy cái hôn đến các mem thân yêu nhé! Hi vọng các mem sẽ để lại comment chia sẻ suy nghĩ khi đọc fic của KaKi nha! Thân ái :*

27. Chương 27

Chap 27

“Hột vịt Thị Bún”

-Mấy cô mua trứng đi ạ, trứng vịt nguyên chất luôn ạ!

Tôi rao trứng từ sáng đến giờ khản cả cổ họng mà không lấy một mống người mua, chắc tại con người dị hợm bên cạnh tôi đây mà. Không ai khác chính là Byun Baekhyun, sáng ra anh ấy đã trở thành tiêu điểm của cái chợ làng này rồi. Đầu đội nón bộ đội, áo khoác trùm kín phần trên, mặc quần ‘tà lơn’, mang dép lười và cái kính râm nữa. Tôi không nghĩ đây là người trong nhóm nhạc nổi tiếng EXO, còn cái nhãn hiệu “Hột vịt Thị Bún” là do chính tay con người này viết ra. Không hiểu anh ấy còn bao nhiêu cái điên, hôm qua mua bụng đồ hén, hôm nay ra bán trứng mà nhìn như Xi Man vậy a~. Tôi mà chụp hình lại rồi up instagram thì coi như ế.

-Chị ơi, anh này là Baekhyun – EXO phải không ạ?

Tôi nhìn ba đứa con gái đang tùm nùm trước mặt, nuốt một ngụm nước bọt nhìn ông Baek đang phui ruồi bên cạnh, như cảm nhận được ánh mắt bất thường của tôi Byun đại gia nhìn tôi cái. Tôi khéo léo liếc ba cô gái kia cười cười

-Không phải đâu, mấy bạn nhầm người rồi. Baekhyun của EXO sao bán trứng ở đây được! Mua trứng ủng hộ mình đi!

-Baekhyun oppa, anyeong!

Gì vậy chứ, tôi nói mà không nghe tôi sao? Quá đáng, Baekhyun mà trả lời mấy người thì tôi không bán trứng nữa!

-ô, anyeonghaseyo!

Ôi trời, bị ngu sai thời điểm hả!

-Baekhyun oppa đó mà ẹ! Chụp hình mau, mau đi!

-Ya, không được chụp! Không được chụp! Ya!

Mấy con nhỏ cứng đầu này!

-Chụp cái này nữa

“Cái này” của bọn họ là “Hột vịt Thị Bún”, nguy to rồi! Tôi xé băng hiệu nhanh nhất có thể, kéo tay Baekhyun chạy hết sức của ba con bò chín con ngựa, nhưng tại sao anh ấy nặng quá vậy lại không có ý định rời khỏi cái mặt còn hề hề nữa này.

-Chạy mau nếu không muốn ăn trứng sống!

-Chun Ki à, em chạy đi. Anh phải ở lại đây! Ướt quá này..

-Byun Baekhyun cái gì ướt!

Aaaa

~Tôi giật mình bật dậy, chỉ là mơ thôi sao? Giấc mơ lãng xẹt, không ăn nhằm gì nhau hết, cái gì mà ướt?

A, bụng tôi đau quá, dì cả tới thăm tôi rồi sao? Không thể nào sớm như vậy, tôi nhớ là tuần sau kia mà! Giờ này mới ba giờ sáng sẽ không ai bán cái kia hết. Baekhyun chết tiệt sao lại báo mộng giờ này chứ! Aiz, phải tìm mẹ tôi mới được, không có mẹ là không xong.

Ai thế? Ăn trộm sao, đến những hai người. Nguy rồi.

-Đứng lại, ăn trộm!

-Suyt! Ba mẹ đây! – Mẹ tôi rón rén bước qua xác mấy người bên dưới, bây giờ tôi mới biết tôi cũng đang nằm chình ình ngoài sân

-Mẹ với ba đi đâu vậy?

-Công ty ba con có việc gấp. Mẹ với ba phải về thành phố, con với mấy đứa ở lại đây làm đồng giúp ba mẹ, mấy ngày nữa ba mẹ lại xuống! Lễ tang của dì ba với mẹ cũng làm xong rồi.

-Mẹ!

-Mẹ đi nhá! Bye con yêu!

Vậy là đi sao? Ba tôi còn hôn má chị Baekhyun nữa kia, sao tôi có thể mang họ Thẩm nhỉ? Baekhyun mà biết ba tôi cưỡng hôn anh ấy chắc sẽ nhảy lên đọt dừa vì sướng. Ui, rợn cả người!

Khoan đã, còn “cái kia”! Mẹ ơi... đi rồi... làm sao đây?

-Chun Ki, chị Chun Ki! Quà... quà...quà...quà

-Kim Sehun, đừng chơi wow wow* bên lỗ tai chị!

-Đêm qua chị vận động lắm sao mà hôm nay mắt chị đen thui vậy?

(Wow wow: là cái trò ngồi trước quạt gió mà ngân chữ wow ra ấy!)

Thằng nhóc này biết vận động là gì không chứ! Số là tôi không tìm được cái kia nên an phận thủ thường ngồi chèo queo trong ba giờ đồng hồ, hi vọng sớm tìm được cách. Vậy mà thằng móm nhỏ từ đâu bay lại chơi trò wow wow bên lỗ tai làm tôi phiền phức, nhưng mà tôi nào còn sức, xuất huyết quá nhiều làm sao chịu nổi.

Đây chỉ là thử thách đầu tiên, còn mười mấy người kia một lát sẽ hỏi tôi tiếp, cần phải dưỡng sức.

-Chị Chun Ki, ông bà đi đâu rồi chị?

-Về thành phố rồi, ít hôm lại xuống!

-Chị Chun Ki, Sehun thèm dừa quá, chị Chun Ki có thể nào bỏ dừa cho Sehun không?

Làm như mình ngây thơ lắm không bằng. Sáng ra đã đòi dừa

-Sehun à, chị đang rất ê mông, Sehun lấy trái dừa với dao đi chị bỏ cho em uống!

-Làm sao giờ, đêm qua Sehun ôm Han Ji chặt quá nên giờ Sehun mỗi chân quá này, ui...ui... sao mỗi quá!

Làm trò, cái thằng chết tiệt! Sao giống Oh Sehun quá vậy! Sao mà đi đây! Đành phải lếch thôi!

-Ngồi yên ở đây, nhìn ra sân đi, chim chóc nhiều lắm. Không được làm ồn, mọi người còn ngủ đấy!

-Vâng!

Quá bế tắc, tại sao trong nhà chỉ toàn đàn ông! Ai sẽ mua giúp tôi cái kia!

-Chị Chun Ki, ai làm chị chảy máu thế này?

Máu! Aiz, Kim Sehun mày không nói chị có nói mày cầm sao! Chuyện lớn rồi trời ạ!

-Mấy anh ơi, chị Chun Ki chảy máu nhiều quá này!

-Im. Im ngay cho chị!

-Chị đừng sợ, em sẽ bảo vệ chị!

Aiz, cái thang nhãi này! Lần này có mà độn thổ! Làm sao trốn?

-Ai chảy máu?

Kris đại nhân đầu như ổ quạ ngáy ngủ đi về phía tôi, đằng sau còn có Suho với Xiumin hyung. Lần này coi như toi mẹ nó rồi!

-Không ai ạ!

-Chị Chun Ki đó ạ, máu quá trời luôn này! Em mà không thấy bảo đảm chị ấy sẽ xuất huyết mà chết!

Chết cái đầu mày! Lắm chuyện.

-Chun Ki, chảy máu ở đâu đưa đây tụi anh xem cho!

Min oppa, anh có cần chu đáo vậy không!

-Không sao đâu ạ! Tí lại hết thôi, không cần lo đâu, mọi người làm vệ sinh cá nhân đi!

-Sao mà không sao được, có người xuất huyết nhiều quá mà chết đó! Con bé này, hôm nay sao vậy, ngay thường bị kim châm thôi đã thết lên hôm nay xuất huyết luôn mà khiêm tốn vậy!

Suho ơi là Suho, cái này mà chết thì em đã chết năm mười hai tuổi rồi. Sao mấy người không giải tán cho tôi nhờ! Á...

-Chun Ki, em sao vậy! Xuất huyết ở đâu, sao đơ luôn rồi, Chun Ki à!

Ông anh vũ trụ à, anh đừng tán mặt em nữa, em hết sức rồi!

-Đây nè, chị ấy chảy máu quá trời mà kêu cho người ta xem để trị cũng không chịu! Anh là chồng tương lai của chị thì khuyên chỉ vài lời đi. Đừng để tới lúc chết rồi trách Kim Sehun em không báo! Haiz, người trẻ bặt mệnh quá mà!

-Em làm sao vậy, làm gì để chảy máu? Sao không để mấy hyung xem thử có nghiêm trọng không? Sao khóc rồi, đau lắm hả?

Hu hu, tại sao? Tại sao tôi lại nuôi ong tay áo thế này? Làm sao đây, càng ngày càng lớn chuyện rồi.

Chanyeol ngồi xỏm cạnh tôi, ánh mắt lo lắng không tả được, mấy hyung phía sau cũng ngó tôi dứ dội.

- Chan oppa, anh với mọi người đi chỗ khác là được rồi mà. Em không sao, thiệt tình là không sao mà!

Ngay sau đó tôi bị bế thốc lên, cả người mất thăng bằng tôi choàng tay quanh cổ của Chanyeol, anh định làm gì chỉ có anh mới biết!

-Đi đến bệnh viện.

-Không cần đến bệnh viện đâu mà, chỉ cần...

-Kotex...Diana...?

-Kris hyung? Mấy cái này có thể cầm máu được sao?

-Ồ, chắc là vậy! Người bán hàng đưa như vậy thì mình tin như vậy thôi!

-Vậy sao chúng ta không mua nhiều một chút, sau này lúc tập có bị thương thì lấy nó mà dùng?

-...

-Ừ nhỉ, sao mình không nghĩ ra! Tao à chứ thật thông minh!

-Gì vậy trời? Sao mua nhiều vậy?

Hiện tại tôi đã gặp vấn đề mới, chính là cái thùng băng vệ sinh to chẳng này. Thật sự mà nói, Kris đại nhân có giàu cũng đâu cần ga lăng đến vậy! Mua dự trữ cho tôi sao?

-Anh thấy nó có thể cầm máu nên nói Kris hyung mua nhiều một chút, sau này có dịp dùng đó! Thấy anh thông minh không?

!!!

À! Thông minh lắm, anh cố gắng cả đời cũng không có dịp dùng đâu “hoàng tử Tao” à.

-Được rồi, hôm nay ba mẹ em về thành phố rồi. Chúng ta sẽ thay ông bà làm đồng! Việc này giao cho Suho hyung phân công vậy!

-Anh nghĩ cho Jong Dae, Kyung Soo, Tao với Sehun giữ vịt. Kris hyung, Min Seok hyung, Yixing với anh sẽ cấy mạ. Chanyeol với Han hyung đi hái dứa, Baekhyun với Jong In sẽ nấu cơm. Chun Ki đang xuất huyết nên cần nghỉ ngơi, mấy bạn nhỏ của chúng ta sẽ phụ bếp nha!

Lại xuất huyết... không sao, nếu ‘xuất huyết’ có thể ở nhà thì cứ ‘xuất huyết’ đi!

-Không, Sehun muốn theo anh Sehun giữ vịt! Sehun không muốn ở nhà đâu!

- Được rồi, vậy Sehun sẽ đi với nhóm của anh Jong Dae nhé! – Suho nhẹ nhàng chấp nhận!

- Hong Go sẽ theo chăm sóc chị Chun Ki!

- Yihn muốn theo anh Kris!

- Hanji cũng theo anh Yixing nữa.

- Mohn Chu đi hái dứa nghe!

...

Hờ hờ, đi hết đi! Tụi con nít quý tụi bây đi hết đi, chị đây cần nghỉ ngơi nhiều lắm. Thức trắng đêm rồi, ‘xuất huyết’ nhiều quá mà! Còn chăm sóc gì đó không cần đâu.

-Chanyeol, hôm nay cậu muốn ăn gì. Baekhyun trở tài cho!

-Ồ, gì cũng được hết. Baekhyun nấu thì gì cũng được hết!

Tới giờ sến của hai người này! Cứ như vậy thảo nào ngày đầu gặp Chanyeol trong cửa hàng không nghĩ anh ấy là gay cũng uống!

-Baekhyun, tớ muốn trứng tráng!

-Bọn anh thì gì cũng được hết!

-Kris hyung, đi thay đồ rồi đi thôi!

Đồng cấy lúa hôm nay không có gì đáng nói. Những con người thiên tài sau một ngày thử việc thì hôm nay có vẻ lên tay, làm nhanh, hiệu quả và có năng suất. Một phần chắc là do những chú nông dân này đều là cạ của nhóm nên kinh nghiệm thuộc hàng A.

Nhưng đó chỉ là với người lớn, còn hai đứa nhỏ...

- Hanji à, đây là thủ phạm làm ầy anh ấy cực khổ, mau nhỏ hết đi! – Yihn chống tay quả quyết

Lo ầy anh quá mà

-Yihn ơi, cứ yên tâm. Xây thì khó, phá thì dễ. Qua tay anh em tụi mình thì khó cũng thành dễ há!

-Đúng rồi đó! Muhaha, ta nhỏ, ta nhỏ

-Nhỏ mạnh lên

Cứ như thế phía sau thì trồng, phía trước thì nhổ. Sự việc có thể sẽ không bị phát hiện, nếu như ông anh vũ trụ không vì cái lưng yêu quý bị mỏi mà ngẩng đầu lên thì coi như sự cố gắng của mấy anh già đã bị mầm non tổ quốc phá hoại!

-Đây hai đứa kia, đứng yên đó. Dám phá tụi anh hả?

-Hanji, em hư quá. Tụi anh cực lắm mới làm được hơn phân nửa. Giờ thì đi tòng rồi! – Lay nhãn nhỏ, khuôn mặt gần như là khóc.

Mấy người này cũng cho là hiền, hư thì làm lại mà Kris đại gia nào bỏ qua. Sức già có hạn đâu dễ dàng như vậy, quăng hết đám lúa trong tay, dùng đôi chân dài rượt hai đứa nhỏ chạy sang đồng vị yên ổn bên kia.

-Wow, hôm nay có Sehun nên vịt ngoan hơn hôm qua nè! Sehun giống anh quá!

-Anh Sehun đừng khen Sehun, Sehun làm sao giống anh Sehun tài giỏi được!

-Yà, anh Sehun nào có giỏi cũng nhờ Sehun thôi!

Một lớn một nhỏ khen nhau không điểm dừng, chắc là thiếu được câu ‘lời nói chẳng mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa mặt nhau đây mà’

-Kyung Soo, cái tướng lừa vịt của cậu làm tớ mắc cười quá. Giống học sinh mẫu giáo ghê!

-Gì chứ, tớ không giỡn đâu!

-Lừa mau nào, vịt ngoan quá mà hôm qua Jong In nói dữ lắm, không thể tin được! – Chen lẩm bẩm

Đó là sự bình yên của khu giữ vịt, nhưng có lẽ...

-Đứng lại cho anh, hai cái đứa này... hôm nay không cho ăn nữa!

-Yihn ơi, chạy nhanh lên, tìm Sehun chúng ta sẽ được cứu đó!

-Vịt nhiều quá xá, tụi mình mà làm vịt chạy loạn lên Kris hyung sẽ không chạy theo được đâu nhỉ.

Sáng suốt đó hai cưng, cứ làm đi, rồi đêm nay sẽ thấy hậu quả.

-Lừa nào, chạy đi con, chạy nhiều vô.

Cạp cạp cạp...càppppppp càpppppp

-Đây đây, không được lừa vịt như vậy! Hai cậu không được quậy phá!

-Sehun, lừa vịt tiếp tụi mình đi. Có người muốn đét mông tụi mình đó!

-Yihn, Hanji. Hai đứa không được phá công sức của tụi anh!

-Tao này, có khi nào đêm nay chúng ta phải quay vịt không

-Kyung Soo...

Không cần nói có thể biết được cảnh hỗn loạn hiện tại, người thì cố gắng sắp xếp đàn vịt, người thì bức lông, đá vịt...

Và...

Chúng ta đến với những người hái dừa nào...

-Chanyeol ơi, cậu trèo lên trên đi rồi anh truyền dao cho!

-Vâng!

Vâng, con người cao kều nhanh chóng trèo lên đợt dừa, khi mà đã an toàn thì đưa tay đón cây dao từ mũi nam bên dưới.

Số trời thế nào mà cọng dây của cái quần sọt sành điệu bị mắc vào nhánh dừa, người kia dùng sức một chút... âm thanh giòn tan xé nát không gian hữu tình...

...

...

...

-Ồ đây đợi anh, anh về lấy quần cho thay! Hô hô...

-Han hyung, đừng cười nữa mà! Em ngại đó!

-Mùi thế này được chưa nhỉ? – Thị Bún của chúng ta trở tài nội trợ, chẹp chẹp cái miệng nếm thức ăn.

Jong In bên cạnh lăn xăn với cái lò củi, thổi luôn mồm mà cái lò vẫn không có dấu hiệu của sự bén lửa. Khổ thân! Đành dùng tới cái bình có hình đầu lâu thôi...

Thêm chút nhé...

Bật lửa nào...

Chưa cháy nhỉ?...

Thêm chút... thôi đi rồi, nửa bình... không sao... dễ cháy

Bật nào...

Phùng...

End Chap

28. Chương 28

Chap 28

Luhan vừa lấy quần cho Chanyeol chuẩn bị đem vật phẩm cứu viện, nhưng cái hoàn cảnh hiện tại là... Ngoài sân, hai con người, Baekhyun mặt mũi trắng toát, tóc phía sau cháy đen còn có mùi khét, Kai bên cạnh mặt mày đen thui, thậm chí là thở ra khói đen, cái bếp hiện tại đang cháy không thương tiếc.

-Cháy nhà rồi, Chạy đi kêu mọi người dập lửa đi. Cháy lan đó!

-Mì của anh đây! Haiz...

Cái bếp cũng may là xây bằng xi măng với lại được dập tắt kịp thời, nếu không thì coi như hôm nay phải lên công an xã. Lúc mà vụ cháy xảy ra tôi và Hong Go đang đi câu cá, định là ấy người này ăn cá nướng truôi với lại cảm ơn sự quan tâm của Chanyeol. Xách về cả giỏ cá nhưng ngay lập tức đứng hình, mười sáu con người lớn nhỏ thở phì phò, xô chậu nằm xóp lóp, còn cái bếp vẫn còn mấy đám cháy nhỏ nhỏ.

-Đừng lo lắng nữa, mọi người đi tắm rửa sạch sẽ. Em đi làm mấy con cá đêm nay mình làm party.

-Chị Chun Ki, Hanji với Yihn bắt được mười mấy con vịt, chị Chun Ki quay luôn ọi người bồi bổ nha!

Hai thằng nhóc này cũng được việc quá nhỉ, biết lo ọi người vậy là tốt. Mười mấy con luôn là giỏi rồi... Khoan, bình tĩnh...

-Hai đứa...

Nếu cho tôi cơ hội quay về ba ngày trước tôi nhất định không chào đón mấy con người này!

Áiz...

-Chanyeol, cậu có điện thoại kìa! – Baekhyun thều thào nói

Ngay sau đó Chanyeol chạy nhanh vào nhà nghe điện thoại. Lúc anh đi anh không hề gấp gáp nhưng khi quay lại trông anh căng thẳng không tả xiết. Tôi lại thấy bất an...

-Ngày mai em sẽ về Hàn Quốc.

Nghe anh nói ai cũng ngoáy lại nhìn, Kris và Chen hyung ngay sau đó bỏ đi những người khác cũng lơ đãng...

Hong Go kéo kéo tay tôi, thấy tội nhỏ có vẻ hoảng tôi mới nói

-Chị dẫn mấy đứa đi hái ổi nhá! Ngon lắm

-Ổi là gì vậy chị?

Tôi chỉ cười không nói, một mình dẫn năm thằng tiểu quỷ quả thật khó

-Tại sao lại về Hàn? – Kris âm trầm nói, mắt nhìn thẳng về hướng Chanyeol

-Bệnh tim của Sunny tái phát, Tiff noona nói cô ấy không chịu phẫu thuật, em phải về khuyên cô ấy.

Lại một mảng im lặng

-Rõ ràng đã có Chun Ki cậu còn làm vậy? – Chen cộc cằn hạ giọng.

Từ lúc chuyện của Baekhyun với Taeyeon bắt đầu anh là người phản đối, Chanyeol với Sunny anh càng phản đối. Bởi vì Chanyeol nợ cô bé kia một lời hứa, dù người không còn lẽ ra không nên có bất cứ mối quan hệ nào với người đã hãm hại mình. Cậu ấy vẫn làm trái quy luật, bây giờ lại còn bỏ Chun Ki ở Việt Nam mà bay về với con người yêu bé nhỏ. Chanyeol à, rốt cuộc đầu cậu chứa gì?

-Chanyeol, cậu gọi về không được sao? Làm vậy tội Chun Ki lắm! – Baekhyun xé xé cái lá, trông rất suy nghĩ

-Baekhyun đến cậu cũng vậy? Là mạng sống của con người mà! – Chanyeol cau có

-Anh Chanyeol, Chun Ki mà biết sẽ rất buồn! Anh đừng về mà...

Sehun cũng góp ý

Dường như tất cả mọi người đều phản đối, tại sao lại suy nghĩ nhiều đến vậy chỉ là khuyên nhủ nhau thôi mà.

-Anh đã quyết định rồi, đừng nói gì nữa hết!

-Anh Chanyeol, anh thật quá đáng, đồ bắt cá hai tay!

Sehun ôm mấy trái ổi đứng trước mặt Chanyeol mà hét ầm ỉ, bốn đứa kia thì chạy phắt vào đánh túi bụi vào người anh. Trông anh như kẻ bại trận. Còn tôi...

Không biết phải nói gì, nếu hoàn cảnh này xảy ra trong phim sẽ có hai trường hợp với nữ chính.

Trường hợp thứ nhất, im lặng và nói “Anh gắng an ủi để chị ấy mau hết bệnh nhé, em không sao đâu”, đợi nam chính đi rồi ôm mặt khóc nức nở. Về sau nam chính biết được, ân hận và hứa “yêu em cả đời”.

Trường hợp thứ hai, chạy lại chỗ nam chính cố gắng níu kéo, kết quả nam chính tức giận bỏ đi luôn, cuối cùng nam chính thấu hiểu được cảm giác của nữ chính. Chủ động làm hòa.

Với Ca Mi tôi đây, cách thứ ba có thể xuất hiện. Chính là tổng cổ đi luôn. Tôi rất ích kỉ... nhưng tại sao với anh, tôi lại không thể? Không thể một đạp đá anh về ngay chỗ chị ấy. Tôi chỉ đứng nhìn anh, lẳng lặng mà nhìn... khoảng cách xa nhất mà tôi từng biết là khi ta đứng một chỗ và đi bộ vòng quanh quả đất, điểm đến vẫn là vị trí ấy. Bây giờ lại khác, khoảng cách xa nhất là khi đứng cạnh anh nhưng không biết anh đang suy nghĩ gì...

Người ta vẫn chưa nói lời chia tay với nhau mà tôi lại xen vào, lại còn ỉn chúc vụ người yêu của anh, dẫn anh về đây, để anh chịu khổ. Còn cho anh ăn những món dân dã. Có phải tôi quá mặt dày không chứ?

Tự nói với lòng anh đi thăm bạn gái của mình không có gì là sai hết? Vậy mà cứ buồn rười rượi... làm sao cho đúng? Tôi thật không muốn anh đi, nhưng với thân phận gì để ngăn cản?

-Chun Ki, anh xin lỗi! Sunny đang cần anh!

...

Chỉ như vậy thôi sao? Anh không còn gì muốn nói với em nữa sao?

Tôi không biết phải nói gì sau đó, bối rối gật đầu, mùi hương của anh khê vờn quanh mũi liền ngay sau đó lập tức biến mất. Cố gắng hít thở để chứng tỏ mình ổn... kí ức trở về năm năm trước.

“Tại sao lại đỡ cho tôi! Tại sao lại ngốc đến vậy! Nói đi chứ, nói đi...tôi xin cô! Nói gì đi...”

“Nếu cô có thể bình an vượt qua, chúng ta... Hèn hò... Nhé?!”

Anh rời đi, đi ngang qua tôi...

Chấm dứt như vậy...

Chỉ như vậy thôi sao?

Chanyeol, Song Mi đã bình an vượt qua... Song Mi đã giữ lời hứa nhưng tại sao? Tại sao Chanyeol anh lại nuốt lời...

29. Chương 29

Đã suy nghĩ rất nhiều và quyết định đi hết vài chương cuối, bạn nào còn theo dõi thì cmt cho Kaki cái kết bạn muốn. Kaki vẫn đang phân vân. :)

Chap 29

Tôi nằm thướt trên giường, cố ép mình không được suy nghĩ nữa, nhưng đầu óc cứ rối tung cả lên, câu nói của anh cứ vang mãi trong đầu...“ Chun Ki, anh xin lỗi Sunny cần anh”, tôi cũng cần anh kia mà, tại sao anh không hiểu cho tôi. Haiz...

Tiếng gõ cửa từ nãy đến giờ làm tôi điên cả đầu, nhưng không thể để người khác nghĩ là mình không ổn.

Đành tha cái thân thể này đi mở cửa.

Chanyeol bung một mâm cơm nhỏ đứng trước cửa phòng tôi, tôi chợt nhớ là mình bỏ bữa, mà gặp anh tôi lại không muốn ăn.

Cũng không muốn bánh bèo đóng cửa dần mặt ai kia nên tôi để cửa mở rồi lững thững vào trong tôi rất không muốn nói chuyện vào giờ phút này, với con người này.

-Hôm nay em bỏ bữa, sợ em đói nên anh mang cơm cho em.

...

-Anh biết là em giận, nhưng anh nhất thiết phải về, Sunny cô ấy có chút việc cần nói. Em đừng như vậy!

-Chị ấy muốn nói chuyện với anh thì anh từ Việt Nam bay về Hàn Quốc ngay sao? Anh đừng có mâu thuẫn như vậy.

Rõ ràng là ngại biện

-Song Mi à, em đừng cứng đầu như vậy có được không? Chỉ là nói chuyện thôi mà. Em có cần thái hóa lên như vậy không hả?

-...

Vì anh, tôi bất chấp mọi thứ kể cả việc bỏ đi dung mạo của chính mình, vậy mà bây giờ vì kẻ lúc trước tiếp tay sát hại mình anh lại nổi cáu với tôi như vậy.

Tôi còn nhớ lúc trước đã từng nói để hạ gục một người nào đó, dù hi sinh tính mạng, người tôi yêu hay danh dự của chính mình tôi cũng bất chấp. Bây giờ tôi lại nghĩ, nấc thang chiến thắng không đáng phải trả

giá bằng những thứ đó, dù thất bại vẫn giữ được những cái quan trọng rất xứng đáng. Nhưng nói tôi im lặng để anh gặp chị ấy, tôi không muốn.

-Anh đừng đi mà!

Tôi thấy anh khó xử, lòng bỗng quặn lên. Một lúc sau anh hờ hững dựa vào tường, ánh mắt đắm chiều nhìn vào khoảng không vô định, chưa bao giờ tôi thấy mình có tội đến vậy

-Song Mi, anh cần một người bạn gái biết suy nghĩ cho người khác khó đến vậy sao?

-Không khó, nhưng em không thể!

Tôi biết mình đã đánh thẳng vào sự kiên nhẫn cuối cùng của anh, ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng vỡ kính, lòng càng tá hỏa hơn, chưa bao giờ bế tắc đến vậy.

Máu từ mu bàn tay của anh chảy ra rất nhiều, thấm vào lớp vải trắng lót sàn bên dưới, dây thần kinh thị giác như bị kích thích, đầu tôi ong ong mấy tiếng choáng váng đến buồn nôn. Tại sao anh lại đâm vào kính tủ, tại sao máu lại chảy nhiều đến vậy?

Tôi thật lười, bó gối ngồi sát vào góc giường, mắt vẫn mở to nhìn máu vẫn không ngừng chảy, anh đứng đó khuôn mặt tức giận đến đáng sợ, bàn tay bị thương dính đầy mảnh vỡ kính, tôi không biết phải làm gì cho đúng, tôi muốn chạy khỏi nơi này, Chanyeol rất đáng sợ, tôi nghĩ anh sẽ nói rất nhiều nhưng không. Anh trầm mặc

-Nếu em sắp chết và chị ấy cần nói chuyện với anh trước khi phẫu thuật, anh sẽ ở hay rời đi?

Anh chỉ nhìn tôi, một ánh nhìn chua xót, thất vọng đến không chịu được, anh quay người bỏ đi.

Còn tôi, vẫn bất động trong góc, không biết phải làm những gì. Có thể nào anh đã hiểu lầm ý tôi không? Anh không biết tôi sợ mất anh đến thế nào, tại sao anh không thử an ủi hay giải thích một cái gì đó mà chỉ im lặng như vậy?

Trời bắt đầu mưa, cơn mưa đầu mùa đã đến, hơi hã, vô tình, mang chút ưu thương. Con người ta sẽ tự làm tổn thương mình khi họ quá cố chấp, tôi cũng vậy, quá cố chấp nên tổn thương lần này có thể là vĩnh viễn...

-Chanyeol, hay là anh đợi ngày mai em cùng về Hàn với anh được không?

Đến phút cuối tôi vẫn nuôi hy vọng, tôi tin rằng anh sẽ xoa đầu và cười với tôi, nhưng không, anh lờ đi câu nói của tôi, đùa giỡn và tạm biệt mọi người, bỏ mặc tôi đến đau lòng...

Tôi nghĩ anh giận tôi lắm, nên không nói nữa, nhìn mấy mạng đang đứng bên cạnh càng ảo não. EXO mà chỉ 11 đứa thì...

-Đi vô nấu cơm đi, có gì đâu phải buồn. Ít hôm lại gặp!

-Jong In nói đúng đó, biết đâu chừng một tí sẽ gặp thôi.

Sau câu nói của Oh Sehun những cặp mắt hình viên đạn bắn tới, tôi cũng thông cảm, người ta muốn nghỉ ngơi, Kai đã nói tránh rồi mà tên này lại đâm thủng bể... haiz...

Tiếng chuông điện thoại của Suho vang lên, ban đầu sắc mặt có vẻ bình thường nhưng ngay sau đó rất căng thẳng.

-Thầy Kim bị tai nạn rồi, anh quản lí nói chúng ta cần về Hàn ngay.

Đi hết rồi...

Chán quá...

-Chị Chun Ki, khi nào chúng ta về Hàn hả chị? – Hong Go hỏi

-Hai ngày nữa nhà của chúng ta sửa xong với lại đợi ông bà xuống thì mình về nha.

-Chị Chun Ki, Yihun muốn về Hàn với mấy anh EXO. Ở đây có sáu người buồn lắm.

-Sehun nữa!

Chị cũng muốn về

Cứ như vậy chúng tôi lớn nhỏ dựa nhau mà sống , sáng làm đồng, trưa giữ vịt, chiều xé hái dứa...

Thời gian rồi cũng trôi, tôi cũng phải đi làm để nuôi sống bảy con người, về đến Hàn Quốc điều đầu tiên chính là...

Tôi chạy lại gốc cây trước cổng nhà, nôn đến sặc sụa, hốc mắt đau nhức không chịu được, ngực cũng khó thở. Đây là lần thứ năm trong tháng tôi bị thế này, thị lực cũng đã giảm, lại hay quên, triệu chứng thế này tôi không thể xem thường được nữa.

Chị Bo Young từ trong nhà đi ra, gặp tôi thế này thì hốt hoảng hỏi han đủ điều, tôi dần mất ý thức, những chuyện sau đó tôi không còn biết gì nữa.

Ba tháng sau

Tin tôi rời làng giải trí đã một phen rầm rộ với các phương tiện thông tin đại chúng, có lẽ vì nó quá đột ngột nên mới gây hiệu ứng như vậy. Lí do tôi rời khỏi làng giải trí cũng đã trở thành đề tài bàn tán trên các trang mạng, có người nói tôi vì thất tình, có người lại nói tôi bị bệnh nan y, cũng có người nói tôi không thể cạnh tranh trong giới khắc nghiệt này,... mà lí do đúng nhất là tôi sắp chết.

Ngày đó sau khi ngắt đi tôi được chị Bo Young đưa vào bệnh viện, bác sĩ nói đây là căn bệnh nan y không thuốc chữa, tôi nghe xong mà ngồi cười, cuộc đời của tôi không ngờ lại gặp thế cảnh này. Tôi không lo lắng gì nhiều, cũng ra về thu xếp đồ đạc chuẩn bị nhập viện.

Tụi nhỏ thấy tôi về thì chạy ra hỏi han làm tôi ướt nước mắt, tôi chưa nuôi tụi nó quá một tuần bây giờ lại để tụi nó nuôi tôi. Chị Bo Young hai tháng nay túc trực bên cạnh, bỏ hết công việc chỉ để nuôi tôi, lạ một chỗ chị không bao giờ nói chuyện vào buổi tối, tôi cũng không lạ lắm gì, con người này vốn dở tính nên miễn bàn. Tôi dặn chị rất nhiều, nào là cho đám Hong Go đi học, sang tên cửa hàng cho chị để chị giúp tôi nuôi đám nhỏ... bao nhiêu việc phải làm nếu bạn sắp chết. Mà cũng từ ngày đó tôi không nghe tin gì về Chanyeol.

Anh dứt áo ra đi, không tìm đến tôi nữa. Mà tôi cũng không biết anh có tìm tới hay không, tại vì mắt của tôi cũng đâu còn thấy ánh sáng. Mà giả sử có tìm thì chỉ để nói một câu “Song Mi, anh tìm thấy hạnh phúc rồi. Cảm ơn em”, haiz... Exo, em thực sự nhớ các anh.

Bây giờ tôi mới biết con người ta sắp chết lại thay đổi nhiều đến vậy. Người mà bản thân ghét nhất lại muốn gặp nhất, còn người bản thân thích lại muốn gặp nhiều hơn. Điển hình là tôi, tôi muốn gặp tiền bối Taeyeon với cả Sunny nhiều lắm, muốn nói chuyện lắm mà tôi chưa đi họ đã đến tìm. Chắc tại kiếp trước tôi tu nên cuối đời kiếp này gặp điều suôn sẻ. Cũng chỉ có tiền bối Taeyeon đến thăm, cuối tuần nào cũng đến, hồi đầu lúc chị ấy đến thăm tôi còn nhìn thấy mặt mũi với cái body mảnh mai, khoảng một tháng sau thì không nhìn thấy gì nữa. Chắc tại tôi tu nhiều quá nên có tác dụng phụ, không thể tiếp tục nhìn người đẹp.

Chị Taeyeon nói với tôi là nghe chị Bo Young nói chuyện điện thoại mới biết tôi mắc bệnh, hồi mới nghe chị tá hỏa cả lên, bỏ dở chương trình thức tế mà tới thăm. Tưởng gặp tôi sẽ bị chơi bình hoa như trong phim, ai ngờ tôi còn nhe răng cười làm chị tưởng là vào nhầm nhà thương. Chị ấy nói, vai diễn của tôi đột ngột bị cắt đạo diễn ban đầu hoảng loạn vô cùng, ông ấy nghĩ là tiền cát-xê ít quá nên tôi bỏ dở, thậm chí là hủy động cả đoàn phim đến nhà để năn nỉ đến khi biết chuyện thì ráo riết chỉnh kịch bản để khỏi quay lại mà còn tặng theo “hòm” cho tôi. Còn rất nhiều chuyện mà tuần nào chị cũng kể, thao thao bất tuyệt thậm chí là nhét trái táo vào mồm chị vẫn nói.

Chị Taeyeon thật ra rất đáng yêu, chị ấy dễ mắc cỡ, và hơi hướng điên. Đạo này con người ta đang hẹn hò với một chú CEO trẻ nên cũng đã dở tính ít nhiều, không còn sàm sảm dở dờ nữa. Cũng mừng cho chị ấy, sau bao sóng gió tình trường cũng đã cập bến. Tiếc cho tôi không được ăn đám cưới của chị ấy...

Giờ này cũng đã tối, bác sĩ vừa đến khám cho tôi theo định kì ông ấy nói bệnh chuyển biến xấu không chừng tháng sau là ngủ, tí nữa chị Bo Young lại đến, tôi lại nói chuyện một mình cho xem. Kể cũng ngộ, hồi tôi mới vào viện chị ấy nói chuyện đến không cho tôi ngủ, mà kể từ khi mắt tôi không thấy nữa thì chị ấy như bóng ma, chỉ làm mà không nói. Đôi lúc tôi có cảm giác tôi sẽ chết vì con người này.

- Chị Bo Young, em vào đây kể ra ba tháng rồi nhỉ? Bác sĩ nói tháng sau có thể em sẽ “ngủ” mà em vẫn chưa làm hết những việc muốn làm.

- ...

- Chị Bo Young, lâu lắm rồi em chưa gặp Chan oppa, chị có thể cho em nói chuyện với anh ấy không?

-...

-Em biết chị không muốn em phiền lòng, nhưng trước khi chết em muốn nghe giọng anh ấy. Gọi điện giờ này có vẻ không hợp lí, biết đâu anh ấy đang ở cùng chị Sunny, hoặc là nghỉ ngơi, em vẫn muốn mặt dày nói chuyện. Chị Bo Young, chị biết không, đợt về Việt Nam chúng em có gây nhau nhưng vì em sợ mất anh ấy nên có ích kỉ... chị này, em đã hỏi anh ấy nếu em sắp chết và chị Sunny sắp phẫu thuật anh ấy sẽ chọn ai, đến khi em chết chị hãy hỏi giúp em nha.

Tôi nghe tiếng đóng cửa, chị ấy lại khóc, lần nào tôi đề cập đến việc sắp chết chị ấy đều đi ra ngoài. Kéo chăn chìm vào suy nghĩ. Đêm nay có vẻ trăng rất tròn, ước gì được ngắm trăng, chưa bao giờ hèn mọn mơ ước đến vậy. Nhớ lại lúc trước, khi mà quay phim đến tận sáng, lúc về nhà bị ánh sáng của mặt trăng rọi vào mặt và không thể ngủ tôi đã tức đến nỗi phải vào nhà bếp ngủ (tất cả phòng ở nhà tôi đều không có rèm). Nghĩ lại mới thấy tiếc, con người khi thường thì không biết giữ, đừng chuyện mới biết hối hận. Quá muộn! Tôi nằm đó và ngủ lúc nào không hay, cuộc đời tôi từ lúc nào lại vô vị như vậy...

30. Chương 30: End

Chap 30

Sáng rồi sao?

Sao hôm nay nắng đến thế này?

...

Mắt, tôi nhìn thấy ánh sáng rồi, tôi nhìn thấy rồi, tay của tôi này, ôi! Tôi sẽ không chết đúng không? Tôi vui quá, ông trời thì ra thương tôi đến như vậy, tôi phải nói với chị Bo Young ngay thôi. Nhưng...

Chanyeol anh làm gì ở đây kể cả chị Sunny nữa, sao hai người họ lại ngủ ở đây, còn tựa vào vai nhau như vậy, họ không biết đây là phòng bệnh của tôi sao?

Chanyeol, anh không thể quá đáng như vậy, anh nói em không nhìn thấy nên cùng chị ấy ở đây sao chứ, hai người có thể thân mật chỗ khác kia mà. Chanyeol, em đã mong có thể nhìn thấy ánh sáng thêm lần nữa, em chỉ mong nhìn thấy anh, xin lỗi anh về chuyện đó, anh sao lại đối xử với em như vậy.

Thôi thì mình cứ giả mù, họ muốn làm gì thì mặc kệ họ, Chanyeol, em và anh thực sự không còn gì nữa. Em sẽ sống cho phần còn lại của chính em, còn anh, em không quan tâm anh nữa.

Nhưng tại sao, tim em lại nhói thế này, khó thở đến thế này, sau anh có thể quá đáng như vậy chứ. Tôi quơ chiếc cốc bên cạnh ném thẳng xuống đất, chỉ có cách này hai người họ mới cách nhau ra. Đúng như vậy, Chanyeol giật mình ngồi dậy, anh ấy nhìn tôi, còn Sunny, chị ấy như con mèo nhỏ dụi dụi mắt, nhìn thấy cốc thủy tinh vỡ tan dưới nền gạch thì giật mình.

Có gì mà chị phải giật mình chứ, tôi định làm chuyện tài đình ƠN nữa kia kìa. Tôi đưa chân mình chạm vào những mảnh vỡ bên dưới, đau lắm, thực sự rất đau, nhưng nó chỉ là nỗi đau thể xác, sẽ chóng lành lặn thôi, còn tim tôi đau, làm sao lành đây? Thử hỏi sáng mai thức dậy bạn nhìn thấy người bạn yêu thương cùng cô gái đã từng công khai hẹn hò nằm cạnh nhau, bạn nghĩ sao?

Tôi tự hỏi, mọi chuyện đến nước này là do tôi cứu anh ấy hay sao, nếu như trở về năm năm trước, nếu tôi không cứu Chanyeol, liệu mọi chuyện có đi theo hướng này, liệu tôi có phải hành hạ bản thân mình hay không?

Tại sao bất hạnh lại đến với tôi một cách ồ ạt, dì của tôi, có phải dì cũng sẽ không chết hay không?

Dì ơi, là do Ca Mi hết có đúng không hả dì? Một hành động nào đó sẽ thay đổi số mệnh đúng không dì? Vậy thì Ca Mi mong chính mình sẽ giải thoát, tìm dì và dưỡng để tạ lỗi, đúng vậy, nếu tôi chết thì mọi thứ sẽ cầu toàn.

Bạn tày tôi chạm vào mảnh thủy tinh lạnh lẽo, đây rồi, chính là nó, mầy sẽ giúp tao giải thoát đúng không? Thế giới này, còn gì lạnh lẽo hơn hai từ phản bội, đúng không? Xung quanh tôi toàn là máu, màu đỏ kết hợp với nền trắng, không ngờ nó lại đẹp đến vậy

-Á á á á!

-Ha ha ha, ông trời, tại sao ông lại cho tôi nhìn thấy vào giờ phút này cơ chứ, tại sao? Tại sao vậy chứ?

Cùng với những câu tự hỏi, tôi đưa vào tay mình rất nhiều dấu, hiện tại đôi tay từng làm phẫu thuật lần nữa rách bươm, máu lại chảy, như đêm hôm đó

-Song Mi...

Chanyeol ngăn tôi lại nhưng tôi hất tay anh ấy ra, đưa mảnh thủy tinh trên tay đâm dọ

-Anh... và cả chị, biến khỏi đây ngay, nếu không tôi sẽ giết từng người một. Cuối cùng tôi cũng sẽ chết, tôi không sợ gì đâu.

Đúng vậy, rồi tôi cũng sẽ chết, tôi không sợ bất cứ gì hết

-Song Mi, em hãy bình tĩnh, nghe chị giải thích có được không?

-Không đó, chị đi ngay, tôi ghét chị, tôi ghét chị, Sunny, tôi ghét chị đến điên luôn đấy! Chị có biết không, lúc chúng tôi ở Việt Nam rất vui vẻ, nhưng vì chị, vì chị cần nói chuyện với anh ấy trước khi phẫu thuật, anh ấy bỏ lại tất cả và chạy về đây, vì chị mà anh ấy dùng bàn tay của mình đâm vào cửa kính, biết làm gì không? Chính là để khẳng định việc anh ấy muốn gặp chị.

-Không phải... em nhầm rồi Song Mi, chị...

-Hôm đó tôi đã hỏi anh, giữa tôi sắp chết và chị ấy cần nói chuyện với anh, anh chọn ai?

Dứt điểm thôi Chanyeol, dù là anh chọn ai... chúng ta cũng không thể

Chanyeol bỗng khụy lên những mảnh vỡ thủy tinh, máu của anh trộn với máu của tôi, mùi tanh nồng sộc vào mũi, tôi bỗng hoa mắt, tựa đầu vào chiếc giường bên cạnh, tay tôi vẫn nắm chặt mảnh thủy tinh bén nhọn. Tôi mất chứng bệnh sợ máu, mỗi lần nhìn thấy máu tôi thường nổi điên và hay bộc phát tính cách ngông cuồng của mình, nhưng hôm nay lại khác, mùi máu làm tôi bớt lo sợ, tôi có thể ngửi thấy mùi máu chứng tỏ tôi còn sống, nhưng bây giờ sống có ít lợi gì?

-Song Mi, anh là thằng đàn ông vô dụng nhất. Anh vẫn chưa cho em buổi hẹn đúng nghĩa, vẫn chưa cho em những khoảnh khắc ngọt ngào của những cặp đôi yêu nhau. Em vì anh làm rất nhiều thứ, nhưng anh vẫn chưa làm cho em bất cứ thứ gì. Từ lúc biết em là Song Mi, anh luôn nghĩ yêu em là trách nhiệm của anh, anh cần phải thực hiện lời hứa năm năm trước.

-...

-Ba tháng trước anh vô tình phát hiện, người hiến thận cho chị gái anh chính là em. Em có biết anh suy sụp đến thế nào không? Anh là một thần tượng, anh nghĩ mình phải thật mạnh khỏe mới có thể cùngEXO chinh phục đỉnh vinh quang, anh đã từ chối việc ấy, và tìm thận phù hợp cho chị ấy. Em vậy mà một lần nữa vì anh, lấy danh nghĩa của anh hiến thận mình cho chị ấy, dù là em đang bệnh nặng hơn cả chị ấy. Hôm nay, anh cùng em quỳ ở đây, nợ máu trả bằng máu, khi nào em thấy đã dứt nợ thì nói anh biết. Anh sẽ yêu em một cách công bằng.

-Chanyeol, tôi không muốn yêu anh nữa, tôi hiến thận chỉ vì tôi sẽ không dùng đến nữa, tôi rồi sẽ chết, thứ đó không cần. Còn việc danh nghĩa anh chỉ vì tôi buộc miệng nói ra, anh sẽ yêu đứa con gái mù lòa sao?

Chắc chắn là không, ai lại yêu đứa khuyết tật này chứ, thần tượng hàng triệu người biết sẽ yêu sao?

-Anh sẽ là đôi mắt của em, thay em nhìn cuộc đời này, chúng ta một lần nữa yêu nhau được không?

-Không! Tôi đã lựa chọn...

Mảnh thủy tinh đâm thẳng vào tim tôi, tôi đã gây ra rất nhiều hậu quả, chỉ có chết mọi người mới không phiền lòng, tôi biết căn bệnh của tôi ngày hôm nay đã đến đỉnh điểm, bởi vì lúc tôi dựa đầu vào tường tôi đã không thấy gì nữa.

Ba, mẹ, con là đứa con gái bất hiếu, không thể lo cho ba mẹ thứ gì. Chanyeol, đến cuối cùng em vẫn lừa gạt anh, nếu cho em cơ hội thay đổi số mệnh, nhất định chúng ta sẽ không có kết thúc như thế này...

Mọi thứ như ngọn lửa, chỉ đẹp lúc nó bùng cháy, rồi cuối cùng sẽ lụi tàn, trở thành đống tro đen òm, xấu xí. Trở về với vòng ôm của đất mẹ....

To be continue

31. Chương Nhấn Nhủ

Phần 1 đã kết thúc, Kaki sẽ cho ra mắt phần 2 vào cuối tháng 9 với tựa đề là Xương rồng ở Wordpress riêng. Hiện tại wordpress đang tu sửa để up truyện trong tương lai, khi nào mình hoàn thành việc tu sửa sẽ mở cửa wordpress. Hãy nhớ link [Https://tieutudan.wordpress.com](https://tieutudan.wordpress.com) để theo dõi phần 2 nha.

Thứ 2 là fic của Oh Sehun, mang tựa đề Gió đổi mình đã up 1 chap ở sàn về sẽ tiếp tục viết ở wordpress riêng. Do wordpress của mình có vấn đề nên khi tra google sẽ không tìm thấy. Các bạn chịu khó bắt link nha.

Cuối cùng cảm ơn các bạn đã theo 30 chap của phần 1, cảm ơn rất nhiều nha. Trong tương lai mình sẽ viết fic cho Yixxing với cả Baek, Han, rồi Jong Dae và Kyung Soo nữa,... mong các bạn tiếp tục ủng hộ.

Anyeong

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/flame-fanfic-exo>